

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 118 / II Legislatura / Vuitè període

Dimarts, 22 de desembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 84

Quarta reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la inclusió de tres nous punts a l'ordre del dia : el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, la Proposta de Resolució per a prorrogar el termini de presentació de conclusions de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i la Proposta perquè la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local tramiti directament i en lectura única el Projecte de Resolució de Transferències de Serveis de la Corporació Metropolitana de Barcelona (p. 5508).

Torn en contra de la inclusió del primer punt : I. Sr. Casares (S) (p. 5508).

Posició dels grups : I. Sr. Alay (ER) (p. 5509), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5509), I. Sr. Curto (P) (p. 5509), I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 5510).

Votació de la inclusió d'aquest punt primer : aprovada per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 5510).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de la segona proposta d'inclusió d'un nou punt (p. 5510).

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5510).

La tercera proposta d'inclusió d'un nou punt de l'ordre del dia és aprovada per assentiment (p. 5510).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1988 (Continuació.)

Departament de Presidència

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 133, a la totalitat)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 5510).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5513).

Votació : *rebutjada per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 5515).

Posició dels grups : *I. Sr. Curto (P)* (p. 5515).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. Socialista (núm. 134, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Soto (S)* (p. 5515).

Torn en contra : *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU)* (p. 5518).

Posició dels grups : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 5519).

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions* (p. 5519).

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. Socialista (núm. 135, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 5519).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 136, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 5520).

Televisió de Catalunya, SA

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 137, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 5522).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU)* (p. 5523).

Votació de les esmenes núms. 135 i 136 : *rebutjades per 30 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions* (p. 5524).

Votació de l'esmena núm. 137 : *rebutjada per 30 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions* (p. 5524).

Departament de Governació

Esmena del G. Socialista (núm. 138, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S), juntament amb l'esmena núm. 141* (p. 5524).

Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 5526).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 139, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer fa avinent que ha estat retirada (p. 5528).

Votació de l'esmena núm. 138 : *rebutjada per 28 vots a favor, 49 en contra i 5 abstencions* (p. 5528).

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 140, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 5528).

Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 5529).

Votació de les esmenes núms. 140 i 141 : *rebutjades per 35 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 5531).

Esmena del G. Socialista (núm. 141, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 138).

Escola de Policia de Catalunya

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 142, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER), que tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 5531).

Torn en contra : *I. Sr. Aligué (CiU)* (p. 5532).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena del G. Socialista (núm. 143, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Casares (S)* (p. 5532).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 144, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 5534).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 145, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5534).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Muntal (CiU)* (p. 5536).

Posició dels grups : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 5538).

Votació de les esmenes núms. 143, 144 i 145 : *rebutjades per 39 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 5538).

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 146, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 5539).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 5540).

Posició dels grups : *I. Sr. Curto (P)* (p. 5541) i *I. Sr. González Navas (S)* (p. 5542).

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 5542).*

Departament de Cultura

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 147, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5542).*

Esmena del G. Socialista (núm. 148, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Clotas (S) (p. 5544).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 5547).*

Posició dels grups : *I. Sr. Curto (P) (p. 5549) i M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5549).*

Votació de les esmenes núms. 147 i 148 : *rebutjades per 31 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 5550).*

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 149, a la totalitat)

El M. H. Sr. President fa avinent que ha estat retirada (p. 5550).

Esmena del G. Socialista (núm. 150, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sra. Ferran (S) (p. 5550).*

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 5551).*

Posició dels grups : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5553) i M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5553).*

L'I. Sr. Colomines (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5553).

Institut Català de la Salut

Esmena del G. Socialista (núm. 151, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 150).

Votació de les esmenes núms. 150 i 151 : *rebutjades per 25 vots a favor, 49 en contra i 7 abstencions (p. 5554).*

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials

Esmena del G. Socialista (núm. 152, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sra. Barenys (S) (p. 5554).*

Torn en contra : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 5555).*

Votació : *rebutjada per 23 vots a favor, 43 en contra i 8 abstencions (p. 5557).*

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 153, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Díaz (PSUC), juntament amb les esmenes 155 i 158 (p. 5557).*

Esmena del G. Socialista (núm. 154, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 5558).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU) (p. 5560).*

Votació de les esmenes núms. 153 i 154 : *rebutjades per 22 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions (p. 5564).*

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i de l'I. Sr. Secretari Primer, l'Illustre Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència ha de fer avinent al Ple que s'han proposat diverses alteracions de l'ordre del dia.

Primerament, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, més d'una cinquena part dels membres de la Cambra del Grup parlamentari de Convergència i Unió proposa la inclusió d'un nou punt : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

Segonament, quatre grups parlamentaris proposen la inclusió d'un nou punt per aprovar una resolució per la qual el Parlament acordi de prorrogar el termini de presentació de conclusions de la mateixa Comissió. La Mesa entén que aquesta sol·licitud ha de tramitar-se com una proposició no de llei, i atès que no ha complert els terminis reglamentaris de publicació i període d'esmenes, prèviament a acordar la inclusió en l'ordre del dia del Ple, d'acord amb el dit article, 62.4, ha de dispensar del compliment dels tràmits reglamentaris per majoria absoluta.

Finalment, el President del Parlament, atès l'acord adoptat per la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus aquest matí, proposa al Ple la inclusió d'un nou punt, consistent que el Ple, d'acord amb el que disposen els articles 137.2 i concordants, acordi que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local tramiti directament i en lectura única la Proposta de Resolució presentada pel Consell Executiu, relativa als traspassos de serveis de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

En principi, l'ordre de votació de les modificacions proposades seria l'anunciat.

Anem, doncs, al primer punt. Quant a aquest primer punt, si hi ha algun inconvenient, si es pot prendre l'acord per assentiment, això, naturalment, simplificaria les coses. Si no és així, doncs, aleshores, aquesta Presidència dóna l'oportunitat de fer un torn a favor i un torn en contra. El torn a favor, el faria, doncs? No hi ha torn a favor. El torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Casares té la paraula. Deu minuts, senyor Casares.

El Sr. CASARES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo per fer un torn en contra de la pretensió que ha estat formulada de modificar l'ordre del dia d'aquest Ple amb la inclusió d'un nou punt, sense saber les raons que hi ha al seu favor, perquè no hi ha ningú que hagi pujat aquí a explicar-nos-les, la qual cosa vol dir que són molt debils *(remor de veus)*, que no hi ha ni tan sols l'ànim de poder trobar una mínima raó per produir aquesta alteració.

En nom del Grup Socialista, personalment ens oposem amb tota rotunditat, amb tota claredat a l'ampliació de l'ordre del dia per incloure el tractament d'aquest punt, el punt, com vostès saben, relacionat amb el Dictamen que ha emès la Comissió d'Investigació sobre el Joc.

Nosaltres considerem que tractar en aquest Ple aquest punt no és ni necessari ni convenient. No és necessari perquè no hi ha cap termini que ho imposi, com tots vostès saben. L'acord d'aquest Ple va ser que la Comissió d'Investigació acabés la seva feina el dia 20 de desembre; vam discrepar d'aquesta condició, l'hem criticada fortament. Creiem que per ella mateixa ha estat un dels elements invalidants de les conclusions a què ha arribat, però, no obstant això, la Comissió ha complert aquest termini. Enlloc es diu que hi hagi d'haver també un termini peremptori perquè es debati en el Ple aquest informe; per tant, no hi ha unes raons de necessitat estrictament processals o de compliment d'obligacions que aquest Ple s'hagi imposat, i tampoc és convenient. No és convenient perquè calia, en tot cas, haver adoptat una fórmula que permetés compensar fins allà on fos possible les limitacions que ha tingut la mateixa Comissió. La Comissió ha actuat amb un seguit de limitacions, resultat ja de l'acord pres, per un costat, i d'una sèrie d'actuacions imposades per la voluntat del Grup majoritari. Una sèrie de limitacions que, en molts casos, han convertit el que haurien de ser les garanties de correcte funcionament d'una Comissió que té per missió una investigació d'uns fets, d'uns fets importants i d'uns fets complexos, en una veritable irrisió pel que és el procediment. En molts casos s'han produït limitacions tan fortes i vulneracions tan flagrants del que és l'aplicació de les simples regles del sentit comú en un procés d'investigació que jo em penso que cap grup de l'oposició està dubtant que les conclusions a les quals s'ha arribat no tenen, per aquest motiu, el més petit valor de credibilitat.

Però, per si tot això fos poc, la Comissió acaba els seus treballs quan encara van arribant, amb un flux continuat, tot de documentació que fins i tot ahir, fixin-s'hi, ahir, quan la Comissió havia emès el seu Dictamen, quan els grups havien ja formulat les seves propostes de conclusions, nous elements de coneixement per tal de poder-se tenir en compte i formular les apreciacions que corresponguin. En aquestes condicions, el que procedeix és fer justament no pas el que ara se'ns tracta d'imposar, que és de debatre d'una manera prematura i d'una manera absolutament improcedent aquest Dictamen de la Comissió, sinó fer justament el que tots els grups de l'oposició han demanat amb un escrit presentat a la Mesa : és a dir, una cosa raonable, una cosa plena de sentit comú, que és que sigui ampliat el termini de presentació de les conclusions d'aquella Comissió fins a vint dies després d'haver rebut la totalitat de la documentació sol·licitada per la Comissió. Amb quin objectiu? Amb un objectiu, doncs, de sentit comú, d'acabar de madurar les coses, d'acabar-les de fer al millor possible, amb l'objectiu de donar a cada grup l'oportunitat d'ampliar o rectificar les conclusions presentades a la vista de les noves dades aportades. Això, justament, és el que cal fer, i no allò que ara se'ns proposa.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, nosaltres, perquè creiem que, sense unes mínimes garanties de procediment, sense l'aplicació de les regles del sentit comú a una comissió d'investigació, aquest treball no pot tenir la més

mínima credibilitat, i perquè no creiem que això sigui bo de cara al resultat dels treballs d'aquesta Cambra i de cara, sobretot, a l'opinió pública, que, en definitiva, és la que haurà de jutjar el resultat d'aquestes investigacions, nosaltres ens oposem a l'ampliació de l'ordre del dia en el sentit proposat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Els grups, ara, naturalment, poden posicionar-se de la manera reglamentària, de menor a major. Aquesta Presidència ha de pregar, de tota manera, a tots els qui intervinguin, que se cenneixin al tema que tenim sotmès a discussió. El Grup Mixt vol intervenir? *(Pausa.)* Els senyors diputats de l'Esquerra volen designar un...? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria fer un suggeriment a la Cambra. Què els semblaria si a un jutge se li digués que, en una qüestió complicada, en quaranta-cinc dies ha d'instruir un sumari, ha de dictar una sentència, però, al mateix temps, fent avinent al ministeri fiscal que no pot demanar totes les proves que li calen. Em sembla que tothom es posaria a riure. Però, ara, aquí, més que riure, gairebé, en fi, hem d'estar una mica tristos per la manera com han anat les coses.

S'ha fet més o menys com he indicat; s'ha creat una comissió d'investigació que ha estat totalment encotillada pel Grup de Convergència i Unió; només han permès les compareixences que els han convingut; han denegat compareixences que eren vitals per a l'aclariment de tota la situació, i, a més a més, encotillat en un termini fix, del 20 de desembre, que no hi havia temps de preparar les coses. El dia 15, a Comissió, els quatre grups varen presentar unes resolucions provisionals i, a més a més, amb reserva expressa de poder-les ampliar fins a l'escolament del dia 20 de desembre. Això, aquesta possibilitat, se'ns va negar per part de la Mesa de la Comissió, quan el mateix dia 15 encara arribava documentació. El dia 16 es va tancar i no se'ns va permetre de cap manera l'aportació de noves resolucions, i encara ahir, dia 21, després d'haver-se escolat ja el termini del Dictamen, va arribar un feix important de documentació. I segurament encara en pot arribar més, i segur que n'arribarà més, i segur que n'arribaria més si no se'ns haguessin impedit les compareixences, per exemple, de la Caixa de Barcelona o, per exemple, del Banc Hispano-americà, o per exemple d'altres persones que tots els grups havíem demanat.

Això és una tupinada que no podem acceptar de cap manera, i ens sembla inversemblant que avui el Grup de Convergència i Unió pretengui que això es debati avui en aquest Ple, que es debatin les resolucions. És una fallàcia, una fallàcia que és intolerable, és un abús per part de la majoria, i, naturalment, a nosaltres només ens queda el dret de poder protestar enèrgicament per una decisió presa tan fora de lloc.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Grup Popular vol intervenir? *(Pausa.)* Ah, perdó, el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. La veritat és que estàvem temptats de no demanar la paraula, perquè el tema està tan cuit i remenat que, segurament, tot s'ha dit. El que succeeix és que, en aquests debats parlamentaris, sovint, no prendre la paraula pot deixar en l'ànim de la resta de grups

—com deixava en l'ànim del senyor Casares la no-intervenció del Grup de Convergència i Unió— el fet que no es té cap mena d'argument, i que per això no s'utilitza el torn a favor o el torn en contra.

Aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia, del Grup de Convergència i Unió, per al nostre Grup parlamentari no fa sinó confirmar les impressions que ja vam anunciar des d'aquest mateix hemicle. Vam dir : «Convergència i Unió vol coure tot aquest tema abans de Nadal, vol col·locar el debat junt amb el debat de Pressupostos, ho vol fer, a més a més, amb altres temes polèmics» —dèiem llavors la Llei d'Organització Comarcal, el Pla Únic d'Obres i Serveis—, «per a, després, entrar a les festes nadalenques, aquí pau i allà glòria, i iniciar el proper període de sessions amb el més gran festival d'unanimitats» —i els les dic perquè se les apuntin— «Llei de Protecció dels Animals, Llei Forestal i alguna altra que arribarà a aquesta Cambra, donant la impressió al poble de Catalunya, o intentant-la donar, que Convergència i Unió actua per consens, actua d'acord amb la resta de Grups.»

Per tant, en la mesura que això confirma les nostres previsions de voluntat del Grup parlamentari de Convergència i Unió, ja denunciades al seu dia, lògicament, ens hem d'oposar a aquesta petició d'alteració de l'ordre del dia, no tant pel que representa de discussió d'unes conclusions provisionals —no hi volem donar, el nostre Grup parlamentari, caràcter de definitives—, que estan impreses en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, sinó perquè si ja que ens vam veure obligats en Comissió a no donar suport —ni a favor, ni en contra, ni abstenir-nos, és a dir, simplement a no participar en les votacions, a no subscriure una bona part de les conclusions que eren sotmeses a la consideració de la Comissió en la mesura que pensàvem que no disposàvem de la documentació suficient—, el fet que ahir ens arribessin documents que segurament algú qualificarà de minúcies, documents que no afecten el cor de la qüestió... Mirin, són part dels documents demanats a GTech Espanya, part dels documents demanats a Imperial Trading, que són els primers que arriben; part dels documents demanats a Inversions Ponent, un dels principals accionistes de Luditec, i part de la documentació demanada a l'ONLAE, Madrid.

En definitiva, si aquesta documentació es considera, els senyors diputats que la coneixen, que no afecta aspectes importants de la investigació que havíem de fer, aquest Diputat no sap realment què vam investigar. És clar que no ho sap perquè el Grup de Convergència i Unió es va negar el primer dia a establir uns objectius i un pla de treball. Si es va cometre aquesta irracionalitat llavors, és coherent amb les seves posicions irracionals i il·lògiques en aquest tema, que jo crec que estan fetes des de la por, que en aquest moment aquí es plantegi ara l'ampliació de l'ordre del dia.

Mirin, senyors de la majoria, vostès guanyaran aquesta votació —perquè la majoria absoluta, en un Parlament, ho pot tot, ho pot tot—; el que no pot és fer racional, lògic i entenedor als ulls dels ciutadans de Catalunya allò que és irracional, il·lògic i, i els ho reitero, fet des de la por.

El Sr. PRESIDENT : El representant del Grup Popular té la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, per manifestar la nostra protesta més enèrgica i el nostre desacord amb esta iniciativa que ha presentat Convergència i Unió.

Encara ahir, quan estàvem substanciant les esmenes al debat de Pressupostos, lo nostre Portaveu m'ensenyava documentació relativa al «dixós» joc, i alguna d'esta documentació era en anglès, la qual cosa significa un treball addicional en la seva traducció. Per això ens sembla lògic mantenir lo document que ha presentat lo nostre Grup, a més d'altres Grups, en lo sentit que sigui ampliat el termini de presentació de les conclusions d'aquella Comissió, fins a vint dies després d'haver rebut tota la documentació. Però, reiterant també les paraules que acaba de dir l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives, ja sabem que esta petició nostra no prosperarà, i aquí cap allò que tan li agrada al senyor Jaume Camps, de lo que diuen els pagesos de la meua terra : «Rentar el cap al "matxo" és perdre temps i sabó».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula si vol fer-ne ús. (*Pausa. Remor de veus.*)

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. Això de «rentar el cap al "matxo"» ho diu vostè; i a mi és una frase que em fa gràcia, perquè són frases molt arrelades en el que és el sentir del poble i del... Hi ha una altra frase, que diuen els caçadors del seu poble : «No es pot marejar la perdiu». (*Remor de veus.*) «No es pot marejar la perdiu.» Quan es porten dues hores intentant fer aixecar una volada, i es porten dies, i es porta un mes treballant en sessions jo diria que maratonianes; interrogatoris de vuit hores que s'esgotaven perquè ja només calia preguntar el perímetre de la cintura de la secretària del que estava declarant. (*Remor de veus.*) Quan s'ha examinat...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CAMPS I ROVIRA : ...quan s'ha estat examinant tot tipus de documentació, llavors, el que s'està fent, en perllongar aquest tema, és «marejar la perdiu». Miri, el termini que va marcar el Parlament era que la Comissió acabés els seus treballs abans del dia 20, i la Comissió va acabar els seus treballs i va fer unes conclusions, unes conclusions —algunes, que han arribat com a Dictamen de la Comissió, i, altres, que han arribat amb vot particular—, gairebé una seixantena. Aquestes conclusions, en les seves diverses matisacions, recullen a bastament totes les posicions que hi pugui haver al voltant d'aquest tema. S'han fet aquestes conclusions, i és bo, és bo que el Parlament les debati, i que les debati al més aviat millor, perquè, certament, hi ha una raó : hi ha dues estratègies polítiques perfectament clares, no ens enganyem. Hi ha dues estratègies polítiques perfectament clares : una, que és comuna de tots els grups de l'oposició i dels partits que donen directament suport al Govern, lloable, entenedora : arribar al fons de la qüestió i aclarir tots els temes relacionats amb la posada en marxa de les loteries de la Generalitat; aquesta és comuna de tots. I n'hi ha una altra que és discrepant : per a uns, el desgast, el pretès desgast polític que s'està portant, vol acabar-se ja, perquè no és objecte de la Comissió —i aquesta és la nostra posició— : ja hem acabat d'investigar, no cal fer bullir més l'olla, i, l'altra, és la legítima posició dels grups de l'oposició que pretenen que la Comissió d'Investigació i tot aquest enrenou del joc durin exactament fins al dia abans de les eleccions.

Davant d'això, nosaltres donem suport a la inclusió del punt a l'ordre del dia, del debat de la Comissió, perquè, senyors, la funció ja s'ha acabat. Ja podem votar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Fet el debat, passarem ara a la votació.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a la inclusió d'aquest punt proposat per Convergència i Unió, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La votació ha donat el resultat de 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Quant al punt segon, la Presidència entén que, atesa la votació anterior, i atès que el Ple ha acordat el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Jocs Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, la proposta presentada pels quatre grups parlamentaris proposant la inclusió d'un nou punt per aprovar una resolució per la qual el Parlament acordi de prorrogar el termini de presentació de conclusions de la mateixa Comissió ha decaïgut, i, per tant, no escau el seu debat i votació.

Finalment hi ha... (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) El senyor Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, si m'ho permet, per discrepar de la interpretació de la Presidència. El nostre Grup parlamentari entén que aquest tema no està decaïgut, en la mesura que la Proposta de Resolució parla que l'objectiu d'aquesta ampliació no és només rectificar aquelles conclusions, sinó la seva possible ampliació. I en la mesura, per tant, que entenem que es podrien presentar noves propostes de conclusions, a la vista de la documentació que anem rebent, entenem que, en definitiva, és plenament plausible que sigui sotmesa a la consideració de la Cambra aquesta proposta d'ampliació i que de cap manera està decaïguda, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la Presidència no comparteix el punt de vista de l'Il·lustre Diputat i manté el seu criteri. (*Pausa.*) Finalment, recordin que la Presidència ha llegit un altre punt de vista a acordar : «El President del Parlament, atès l'acord adoptat per la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus aquest matí, proposa al Ple la inclusió d'un nou punt, consistent que el Ple, d'acord amb el que disposen els articles 137.2 i concordants, acordi que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local tramiti directament i en lectura única la Proposta de resolució presentada pel Consell Executiu relativa als traspasos de serveis de la Corporació Metropolitana de Barcelona.» Si no se suscita cap objecció o cap oposició, podríem considerar aprovada aquesta Proposta per assentiment. Hi ha alguna oposició? Alguna objecció? (*Pausa.*) Per tant, queda aprovat per assentiment.

I ara continuarem amb la nostra discussió dels Pressupostos. Tenim a la vista l'esmena 133, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari va presentar una esmena a la totalitat al Pressupost, que va ser debatuda al seu dia, defensada pel nostre portaveu, senyor Víctor Torres, ha presentat nombroses esmenes a l'estat de despeses, que han estat ja debatudes en Comissió, i ens queden ara algunes esmenes a la totalitat de les quals la que jo tinc honor de defensar és

l'única que es refereix a un Departament. Es tracta del Departament de Presidència, que té, evidentment, unes característiques molt particulars. Se'm podria dir que aquesta esmena, en certa manera, no valia la pena de fer-la, ja que moltes de les objeccions que podem fer ja les vam fer en el debat de totalitat o les vam fer en Comissió, en discutir l'estat de despeses, però nosaltres creiem que hi ha raons justificades, àmpliament, per una esmena de retorn, per més que ja sabem que es tracta purament de complir amb un tràmit parlamentari i que aquest retorn no tindrà pas lloc.

N'hi ha moltes, de raons, si considerem el detall, i només recordaré que —sense cap voluntat exhaustiva i sense entrar en les qüestions relatives al capítol primer— vam presentar un total de vint-i-nou esmenes a l'estat de despeses per a aquesta secció, és a dir per a aquest Departament de Presidència. Però, a part això, creiem que hi ha unes raons d'ordre molt general : es tracta, aquí en particular, d'aquesta tendència rutinària, continuïsta que ja va denunciar el nostre portaveu per al conjunt del Pressupost, hi ha una manca de transparència evident i, en fi, hi ha també una tendència, que també es retroba al llarg del Pressupost, d'afavorir el sector privat cada vegada més.

Però, a part aquestes raons generals, hi ha unes raons més específiques de les nostres objeccions, que voldria enumerar-les ràpidament per després tractar-les no en detall, però amb algunes exemples. Primerament, anomalies importants pel que fa referència al Capítol Primer del Pressupost; en segon lloc, els grans increments que observem de les despeses de les entitats autònomes; els crèdits molt elevats pels estudis, dictàmens i treballs tècnics; l'excés de despeses per publicitat i propaganda; l'excés de despeses sumptuàries, i, en fi, en molts casos, l'existència de despeses que als nostres ulls no són justificades ni perquè siguin necessàries per al país, ni pel rendiment que se n'obté a jutjar pels precedents anteriors.

Voldria començar, encara que sigui ràpidament —perquè hi hauria molt a dir—, per la qüestió de la manca de transparència. És una crítica que hem fet ja repetides vegades en els debats pressupostaris : hi ha una tendència a detallar coses que potser seria innecessari detallar —això en alguns casos, no?— i, en canvi, a globalitzar enormement moltes despeses sobre les quals en l'epígraf del concepte corresponent, ni en l'estat de despeses, ni en la memòria d'inversions, ni en el pressupost per programes es pot saber del que es tracta. Permetin-me una digressió sobre el pressupost de programes d'aquest Departament : sobre un total de 115 folis, 84 es refereixen a una única direcció general, és a dir a una de les moltes seccions del Departament, la Direcció General de l'Esport, i encara hi ha molta més literatura que concreció; 7 folis més es refereixen a la CIRIT, i tota la resta, tota la resta es passa, doncs, en els 24 folis que queden.

Bé, sobre això de la manca de transparència, voldria indicar alguns exemples : per exemple, en estudiar el pressupost d'aquest Departament em vaig trobar amb el concepte 751.01, que deia : «a empreses públiques d'altres ens públics, 808 milions» —808 milions, senyores i senyors, no és cap gra d'anís—, i va caldre un treball considerable per arribar a aclarir —el senyor Escudé va confirmar que, en efecte, havia estat encertat en les meves deduccions— que aquests 808 milions es repartien entre 531, per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i 277, per al Centre d'Investigació i Desenvolupament

Empresarials. Bé, jo no em puc impedir de pensar que si quan, de vegades, un milió, dos milions són objecte d'una designació precisa, si aquesta vegada 531 milions, 277 milions no es va concretar a què es destinaven era perquè hi havia una raó, una raó, per exemple, en el cas dels 531 milions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè s'havia dit en aquest Parlament que ja havíem acabat amb les inversions; s'havia presentat un pressupost extraordinari per a inversions de la Corporació i s'havia dit : «això, prou!». Doncs, bé, ara veiem que aquest any tornen a haver-hi 531 milions d'inversió, i això es veu que s'intentava que passés dissimulat.

Quant a aquest Centre d'Investigació i Desenvolupament Empresarials, que s'emporta 277 milions, jo no nego que deu tenir la seva utilitat, però, en fi, quan els serveis socials estan tan menystinguts, és possible també que no es vulgui insistir massa sobre aquest suport a l'activitat empresarial que la Generalitat fa a través del seu Pressupost.

Altres exemples : allò de l'ajut al tercer món, que n'hem parlat tant altres vegades en el Ple, i aquesta vegada en Comissió; per fi aquesta vegada el senyor Escudé ens va poder aclarir en Comissió que, en realitat, aquest ajut al tercer món és una subvenció a una entitat que se'n diu Fons Català de Cooperació. Bé, jo preferiria que en els pressupostos dels anys successius es digués : «Fons Català de Cooperació» i que no ens donésim, en fi, que no fèssim la ficció que la Generalitat ajuda el tercer món.

Altres coses, per exemple : què és la promoció cultural i econòmica de la Secretaria General de la Presidència? És evident que en promoció cultural i econòmica s'hi pot posar tot. Altra vegada també les dotacions per als nous serveis; per què no se'ns diu quins; fixin-se que en alguns casos sí que es diu, per exemple, el Centre d'Estudis Mediterranis —que encara s'ha de crear— té ja una dotació de 30 milions; en canvi, aquests altres nous serveis queden absolutament desconeguts. I jo voldria observar que aquesta dotació de 30 milions per al Centre d'Estudis Mediterranis ens fa rumiar una mica si la considerem, per exemple, en comparació amb la dotació de l'Institut d'Estudis Catalans, que és limitada només a 50 milions, i jo, permetin-me dir que em penso que l'Institut d'Estudis Catalans és una entitat d'una llarga tradició, que tots sabem el que fa i la utilitat que ha tingut per al país, mentre que aquest Centre d'Estudis Mediterranis encara s'ha de veure el que pot fer i el que farà.

En fi, podria continuar així amb molts exemples : els ajuts per al desenvolupament de l'alta tecnologia —que no sabem el que és—, les campanyes de promoció especial de la Direcció General d'Esport... Però hi ha un cas, hi ha un cas molt curiós, que és el dels centres relacionats amb la Presidència. Això va a l'article 48, és a dir, a famílies i investigacions sense finalitat de lucre, és a dir, a subvencions al sector privat. Quins poden ser els centres privats relacionats amb la Presidència? Jo sempre havia cregut que la Presidència, com qualsevol altre departament de la Generalitat, només podia tenir una relació amb centres públics, però amb centres privats? Bé, aquest és un dels misteris —ja estic convençut que no es tracta de res de la família del Molt Honorable senyor President, però ens queda aquesta incògnita, de saber de què es pot tractar això.

Bé, passo ara a les anomalies que he dit del Capítol Primer. Una primera anomalia és un augment del 51% sobre el Pressu-

post del 1987 per als alts càrrecs; fixin-se que el conjunt del Pressupost augmenta del 14% i aquí els alts càrrecs augmenten del 51%. Bé, jo no crec que hi hagi un 50% d'augment de la plantilla, aleshores és que augmenten les retribucions dels alts càrrecs; tant si hi ha augment de la plantilla com si augmenten les retribucions del 50%, quan l'augment general per als treballadors i per als funcionaris és al voltant del 5, em sembla que això és quelcom que mereix una explicació i que, en tot cas, justifica una esmena.

Hi ha també un altre misteri, que és el fet que les retribucions complementàries a Presidència pugen molt més que les retribucions bàsiques; és a dir, les retribucions complementàries representen el 135% de les retribucions bàsiques. El senyor Escudé, quan vam parlar d'aquestes qüestions de retribucions complementàries en la Comissió, ens deia: «pagues extres». Home!, jo no penso que resulti que hi hagi quatre pagues extres per trimestre, no? Bé, ja s'ha dit moltes vegades que a les retribucions complementàries hi entren les «bufandes», però un es pot demanar: tantes «bufandes»? Ni que fóssim a Sibèria, senyors diputats!

Bé, ja sé que això no és específic del Departament de Presidència, hi ha un altre departament que el supera, que és el Departament de Governació, on les retribucions complementàries representen el 185% de les bàsiques per als funcionaris; senyor Conseller, ho diu l'estat de despeses. En altres departaments, en canvi, les coses van en termes més moderats, però sempre molt més alts del que seria el normal.

En fi, passem a una altra qüestió, perquè el temps és limitat, que és les despeses de les entitats autònomes. Fa molt poc en aquesta Cambra vam parlar de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial. Bé, en què s'ha traduït l'existència, la creació d'aquesta Entitat Autònoma? Que el pressupost que es destinava abans a això ha augmentat el 235% sense comptar les inversions, perquè si hi haguessin hagut inversions un hauria pogut dir: «potser sí, es posa en marxa una entitat autònoma i necessita invertir». No. El Pressupost de funcionament d'aquest servei ha augmentat el 235%, quan el pressupost —com deia— ha augmentat només el 14, eliminant la Seguretat Social i els fons específics per a les corporacions locals.

Després tenim la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En aquest cas, les despeses de funcionament —no parlo pas de les inversions a les quals em referia anteriorment— han augmentat el 18%, i aquesta Corporació representa el 60% del pressupost de la Secretaria General de Presidència, i el 35% del total del pressupost de Presidència. No sé per què no..., en fi, no buscar una altra fórmula de presentació que això quedés més clar. En tot cas, pensem, senyores i senyors diputats, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i sobretot la televisió, l'origen de les despeses, costa 6.328 milions en l'exercici pressupostari de 1988. Jo ja sé que tots estem d'acord que la televisió catalana fa un servei útil al país, però en totes les coses hi ha d'haver una relació entre el cost i el rendiment. Realment aquest servei no es podria obtenir amb molts menys diners? Joestic convençut que sí, i si comparéssim amb televisions d'altres llocs en tindríem la prova.

Bé, no m'estendré gaire sobre la qüestió dels estudis, dictàmens i treballs tècnics —en va parlar ja el nostre Portaveu senyor Torres—. Tenim cada dia una Administració, jo almenys ho penso així, més estructurada, cada vegada hi ha més or-

ganismes autònoms, més empreses públiques, més consells, més comissions, més organismes, més instituts, més patronats... La lògica voldria que, si tenim tot això, aquests estudis i treballs i dictàmens fossin cada vegada menys necessaris, perquè ja hi ha organismes per fer-los, no? La lògica voldria això, però no senyor!, perquè això continua essent una part importantíssima del Pressupost, per bé que és cert, se'm dirà, se'm podria dir, que hi ha hagut una disminució; és cert: hi ha hagut una disminució en aquest aspecte del 15%; com hi ha hagut també una disminució del 6% en publicitat i propaganda. Però notin, senyores i senyors diputats, que aquestes disminucions sobre estudis i treballs i publicitat i propaganda, sumades, les dues disminucions sumades representen en valor absolut només les dues terceres parts de l'augment d'aquest calaix de sastre que és la promoció cultural i econòmica, i en la qual, evidentment, s'hi pot posar tot.

Senyor President, jo demanaria una mica d'indulgència respecte al temps. Puc aturar-me aquí si la Presidència ho considera, però aleshores, sistemàticament, em veuré obligat a utilitzar els torns d'intervenció en cada una de les altres esmenes del Departament, per poder acabar de dir el que hauria de dir. Jo crec que resultaria més curt que se'm permetés acabar la meva exposició.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Presidència, naturalment, ha de tenir amb el Molt Honorable seu antecessor en aquest lloc totes les atencions que es mereix, però li recordo precisament també les angúnies que es passen en aquesta Presidència quan hi ha aquestes dificultats de temps.

El Sr. BARRERA: Moltes gràcies, senyor President. Vaig a acabar molt ràpidament.

Les despeses sumptuàries elevades, 172 milions. Jo ja sé que se'ns va dir que a la Generalitat hi havia molta efervescència, que això són despeses de prestigi per a Catalunya, però també crec que, amb recursos limitats com tenim, es podria fer segurament el mateix, pel que fa a prestigi, gastant menys diners.

I, en fi, acabo amb les despeses que no veiem prou justificades. Per exemple, ho hem dit moltes vegades en anys anteriors, i en comissió, la Comissió Catalana del Cinquè Centenari. Jo recordaria que les reserves que tenim en aquest anomenat descobriment són ja de molt llarga data; recordaria per exemple a les senyores i senyors diputats un document dels diputats de la Generalitat de l'any 1640, l'anomenat Secrets Públics, Pedra de Foc, etcètera, on es tradueixen els passatges més impressionants de la *Destrucció de las Indias* de Las Casas, i on es fa una crítica del descobriment i tot el genocidi que va donar; i ara nosaltres, diferint del punt de vista dels nostres tan il·lustres antecessors de fa més de tres segles, hem d'anar gastant tants diners per aquesta commemoració, quan es destinen, per exemple, en aquest Pressupost com va dir el senyor Torres, només 1.000 pessetes, partida oberta, per al monument a Macià, i quan jo no he pogut veure enlloc cap partida per a la commemoració del mil·lenari de la independència.

Senyores i senyors diputats, per aquest camí podria continuar encara molta estona, perquè tenia moltes més dades en els papers que havia preparat, però, evidentment, no vull abusar de cap manera d'aquesta tan gentil benevolència del Molt Honorable senyor President i dono per acabada aquí la meva intervenció. Crec, però, que, si les decisions depen-

guessin de la lògica i dels arguments, aquest pressupost del Departament de Presidència realment merexeria ser retornat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, aquest Presidència té el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el meu Molt Honorable contradictor ha començat la seva exposició, el seu torn en defensa d'aquesta esmena a la totalitat de retorn del Pressupost del Departament de Presidència, fent unes consideracions sobre el fet que el seu Grup havia presentat una esmena a la totalitat del Pressupost; ha fet també unes reflexions sobre el caràcter d'únic Departament íntegre al qual el seu Grup presentava esmena a la totalitat, i ha fet una sèrie de relacions connexes amb aquesta. Jo crec que no cal insistir-hi, són uns fets objectius, i aleshores, directament, intentaré anar a comentar aquells punts que el senyor Barrera ha anat explicant com a raons justificades, ha dit ell, per motivar aquesta nova esmena a la totalitat. I dic «nova esmena a la totalitat» perquè en definitiva —i ja és anticipar una mica el fil argumental de la meua intervenció— el que ha fet el senyor Barrera és anar repassant les vint-i-tantes esmenes, vint-i-nou esmenes, que el seu Grup parlamentari va presentar a l'estat de despeses. Vol dir que, molt hàbilment, el que ha fet el senyor Barrera és per la via de l'esmena a la totalitat, portar aquí al Ple, de manera molt sintètica evidentment, perquè ell i jo, si no ho recordo malament, vam estar tot un matí debatent una per una totes aquestes esmenes, és clar, molt sintèticament en un quart i algun minut més, doncs, és molt difícil sintetitzar les objeccions que el Grup d'Esquerra Republicana presentava al Departament... Ara, evidentment, no és finalitat meua, ni volguda ni possible, tornar a reproduir aquest debat en comissió, i també, per tant, em limitaré a anar comentant els punts principals que avui el senyor Barrera ha manifestat davant el Ple de la Cambra.

Ha posat molt d'èmfasi en el tema de la manca de transparència, que ell deia que era evident, i, per exemple, ha fet referència a una investigació que, segons ja ens va explicar en comissió, havia fet el seu Grup, i ell personalment, sobre la partida 750.01 en la qual es feia una aportació de 808 milions de pessetes a uns determinats organismes. Evidentment, cal felicitar el senyor Barrera per la seva tasca d'investigació, però, com ja vam dir en comissió, només amb una llambregada a l'estat d'ingressos del Centre Informàtic de la Generalitat i a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'hauria vist amb tota claredat, amb claredat meridiana, la procedència d'aquests diners, que lligaven perfectament i que a més a més s'explicava en les memòries i pressupostos de cada un d'aquests organismes autònoms. Per tant, de transparència, tota.

S'ha fet referència també a una esmena històrica d'Esquerra Republicana, que crec que des del primer Pressupost del nostre Parlament s'ha presentat, que és el tema de l'ajut al tercer món, i que bastants vegades hem dit que era una partida simbòlica, demostrar un desig que tenim els catalans d'ajudar comunitats molt més desheretades que la nostra, i bé, aleshores, com deia el senyor Barrera, aprofitant una esmena d'un Diputat nostre, precisament, el senyor Ferran Pont, vaig poder explicar el contingut exacte d'aquesta partida; i també voldria aprofitar aquí per recordar la figura d'un Diputat, que

el trobem a faltar molts, el senyor Sunyer, que avui presideix aquest organisme, que és un organisme que crec que reflecteix aquest esperit dels catalans, i això fa que, ultra la Generalitat, les diputacions i molts ajuntaments aquests dies, en aprovar els seus pressupostos respectius, aporten també diners a aquest Fons Català de Cooperació, diners minsos, però diners simbòlics.

Fa referència als nous serveis i diu : és que no se'ns diu quins són aquests nous serveis. Oh!, és que precisament aquesta és l'essència de la partida, és una previsió pels nous serveis que es puguin crear al llarg de l'exercici, i partida que és molt més petita que l'any anterior. Per què? Perquè serveis nous, com el que ell apuntava, del Centres d'Estudis Mediterranis, com que ja hi ha una decisió en ferm de la seva creació, doncs com que aquí sí que ja es pot determinar, per això tenen una partida específica. El que aleshores no he entès massa és aquesta crítica de dotar el Centres d'Estudis Mediterranis, dient que l'Institut d'Estudis Catalans, doncs té una partida més gran, evidentment, però insuficient; dic això, que no ho acabo d'entendre, perquè, si no ho recordo malament —n'estic gairebé segur—, la destinació de la supressió d'aquesta partida, segons el Grup d'Esquerra Republicana, no anava a dotar l'Institut d'Estudis Catalans, sinó que anava a disminuir el deute; per tant, no veig relació entre una cosa i l'altra.

I, finalment, dintre d'aquest capítol de la manca de transparència, el senyor Barrera, que entre moltes, moltíssimes coses, coneix la mecànica i l'argot pressupostari, ha fet una mica de barrila parlant de la família, quan, en els centres relacionats amb la Presidència, s'ha referit que suposava que no era la família del President de la Generalitat; evidentíssimament, perquè, com saben, la família, en la terminologia pressupostària, vol dir persones privades. Aleshores, aquesta partida —que també val a dir que el Grup d'Esquerra Republicana hi ha fet esmena any darrere any, i any darrere any se li ha explicat el contingut d'aquesta partida—, els centres relacionats amb la Presidència, una vegada més ho direm, són aquelles entitats amb personalitat jurídica o sense personalitat jurídica, comissions d'organització d'un acte, d'una celebració, entitats que no tenen una dotació nominativa, però que realitzen puntualment un congrés, una activitat, un seminari, una cosa que s'entén que és útil i que no troba enquibiment concret, directe, en alguna partida d'un departament específic, sectorial, aleshores, a través de la Presidència, doncs pot obtenir això. I, precisament, com hem explicat altres vegades, a través d'aquesta partida s'han dotat i es doten organismes que aleshores grups de la Cambra pretenen, amb altres esmenes que avui ja no arribaran aquí a la Cambra, que se'ls augmenti o que se'ls doti de partides. Per tant, una vegada més haig de dir que, manca de transparència, ni una, cap, gens ni mica.

En un segon apartat, el senyor Barrera, i de manera un xic curiosa, jo diria, ha fet una referència al capítol primer; primer ja n'ha parlat, diu : «sí, és que hi ha el capítol primer»; i després hi ha tornat a insistir, en el capítol primer. I dic que és una mica sorprenent perquè cap esmena, almenys en aquest Departament, feia referència al capítol primer : totes les esmenes d'Esquerra Republicana, puntuals, concretes, començaven ja en l'article 22, per tant al capítol segon; per tant, mal podia haver dit jo en comissió, en tot cas no ho recordo, parlar de

pagues extres i pagues extres trimestrals. Però bé, en definitiva, aquí l'únic que voldria recordar, i lligant amb aquella crítica dels programes, que precisament els programes, el pressupost per programes del Departament, comença explicant —i el senyor Barrera en un moment també ha utilitzat aquesta terminologia, el «calaix de sastre»... Que, en aquest Departament, s'hi agrupen no sols els organismes propis, sinó tota una sèrie de comissions i ens que giren a l'entorn de la Generalitat i que la seva vinculació pressupostària, com es veu en el detall de la partida dels capítols quatre sobretot, s'enquibeix en aquest Departament de Presidència, com a organisme coordinador i globalitzador de l'activitat política i administrativa de la Generalitat.

Després se'ns ha referit, se'ns ha explicat la seva oposició, l'oposició del Grup d'Esquerra Republicana a les despeses de les entitats autònomes, i s'ha referit a dues d'aquestes entitats autònomes, el DOGC i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El DOGC, ja hi va haver l'altre dia un debat amb motiu de l'aprovació per aquesta Cambra de la Llei reguladora com a organisme autònom i l'únic, per tant, que puc dir és que aquí es fa la traducció pressupostària: la partida que hi havia assignada abans com a despesa pròpia es passa en aquest Departament, més tenint present —i això no em cansaré de dir-ho any darrere any— que en el capítol 1, capítol de personal, fora de la Direcció General d'Esport i de la Direcció General de Jovenut, tot el capítol 1 de totes les altres direccions generals i serveis del Departament de Presidència apareixen a Secretaria; vol dir que, en definitiva, aquest increment que ha detectat el senyor Barrera del pressupost de l'organisme autònom nou que es crea de la Direcció General, del que era la Direcció General del *Diari Oficial de la Generalitat*, és conseqüència que s'hi ha de desglossar, s'hi ha de portar —que abans no apareixia diferenciada— el capítol 1 corresponent.

Quant a Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aquest és un tema que ja ve molt de lluny; any rere any, no solament en els Pressupostos, sinó en els crèdits extraordinaris, aquest tema l'hem discutit a fons, i després, com que hi ha, no una, sinó tres esmenes, dues d'elles a la totalitat de la Corporació i la d'Esquerra Republicana, precisament, a Televisió de Catalunya, doncs, el meu company, el senyor Francesc Codina, tindrà temps més que suficient —o almenys més suficient que el que tinc jo dintre d'aquest debat global— per replicar, per argumentar, per explicitar el nostre posicionament sobre aquest tema de la Corporació Catalana. Jo només puc dir, en definitiva, que, per nosaltres, la Corporació Catalana, i molt especialment TV3, és una eina fonamental i bàsica per al redreçament nacional. Per tant, tot allò que hi poguéssim destinar, per a nosaltres encara seria poc.

Després, molt per sobre, el senyor Barrera ha fet unes pinzellades sobre el tema dels dictàmens i la publicitat, i trobo bé que hi hagi fet unes pinzellades només perquè, realment —d'això en vam parlar en Comissió—, les esmenes corresponents van donar peu que qui els parla pogués explicar que, almenys aquest any, altres anys podríem entrar-ho a discutir, però aquest any, que és el que ens ocupa, aquestes partides han baixat totes, i crec que el senyor Barrera, fins i tot, ha parlat d'un 15%; no he constatat si és un 15%, però, realment, hi ha una disminució important.

I, finalment, el senyor Barrera ha dit que deixaria per al final

unes partides que no serien necessàries i n'ha anunciat —per raó de temps, suposo— només una, que és una que també és tradicional i clàssica del Grup d'Esquerra Republicana. Potser la variant que hi ha hagut avui és que el meu Molt Honorable contradictor s'ha remuntat al segle XVII; en altres ocasions n'anem tan enllà, però, en definitiva, és un tema que em sembla que l'hem debatut també cada any, és el tema d'una dotació per al Cinquè Centenari del Descobriment d'Amèrica. Aquest tema també el vam discutir molt en comissió, i em sembla que no podem dir gran cosa nova, però sí que, en definitiva, a part del tema estrictament històric, que això també, any darrer any, també he explicat que nosaltres, encara que de forma marginal, també hi vam tenir una participació inicial. Però el que no pot evitar, ni Catalunya ni la humanitat en general, és que el descobriment o el redescobriment d'Amèrica o com ho vulguem dir, l'arribada de Cristòfol Colom i després d'una allau de persones de tot tipus de la Corona de Castella a Amèrica, ha impactat de forma fonamental sobre la història de la humanitat: la història de Catalunya de l'any 1987 seria molt diferent si aquest fet no s'hagués esdevingut. Sé —i més en aquests moments de radicalisme polític— que en molts indrets d'Amèrica es posen en dubte, es contesten —que es diu en la terminologia aquesta no massa correcta lingüísticament—, es contesten totes aquestes cerimònies, però, per acabar, voldria dir el que també sempre hem dit, que aquí la intencionalitat de la Generalitat no és merament, no és únicament un acte celebratiu una commemoració d'un fet cabdal de la història de la humanitat, sinó que també és una més d'aquestes moltíssimes ocasions que el Consell Executiu de la Generalitat, amb el President al davant, ha trobat i troba constantment per fer present la veu la presència, els interessos —i no solament els interessos espirituals, sinó també, moltes vegades, els interessos materials— de Catalunya arreu del món. Per tant, per a nosaltres, no solament és un fet en ell mateix, sinó que és un instrument d'aproximació, de presència de Catalunya a les terres americanes terres que, com saben vostès, no fa massa anys van ser honorades amb un estol dels nostres millors conciutadans, que van definitivament o temporalment arrelar-se en aquests països. Per tant, doncs, nosaltres entenem perfectament justificades aquestes partides.

I, aleshores, per acabar, ja que el senyor Barrera ha fet unes consideracions crítiques, jo voldria fer unes brevíssimes consideracions favorables al Departament de la Presidència, perquè —i, d'això, se n'ha parlat sobretot en el debat de totalitat al qual feia referència el senyor Barrera— el Departament de Presidència va ser posat com un d'aquells que creixien més, i deien: «bé, mentre el Departament d'Indústria» —per exemple, recordo que es deia— «té una motivació per a aquest increment, el Departament de Presidència no».

Aleshores jo voldria dir per acabar, senyores i senyors diputats, només un fet que jo crec que està o hauria d'estar en la memòria de tots, que, com és lògic, com és obvi, les comparances pressupostàries es fan amb el Pressupost inicial d'un any i de l'altre; per tant, el Departament de Presidència, si comparem el Pressupost de l'any 88, el que ara estem debatent, amb el Pressupost d'enguany, de l'any 87, realment, hi ha un increment d'un 16%; però si tenim present que fa uns mesos, concretament el dia 1 de juliol, aquest Parlament va aprovar una Llei de concessió d'un crèdit extraordinari al Pressupost de la

Generalitat per a l'any 1987, veuríem que les coses canvien molt, perquè m'agradaria recordar que, d'aquesta Llei de concessió d'un crèdit extraordinari, 610 milions anaven atribuïts a la Secretaria General per a la seva immediata redistribució cap a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i 1.761 milions de pessetes a la Direcció General d'Esports per tota una sèrie d'activitats d'infraestructura necessària, tant infraestructura material com d'estímul a l'aparició de nous atletes, de cara als Jocs Olímpics que tots esperem. Vol dir que, si sumem aquests dues partides, són 2.371 milions; si aleshores tenim present que la diferència de pressupost inicial a pressupost inicial són 2.458 milions, veurem, en definitiva, que l'increment real, un cop incorporat aquest crèdit extraordinari de l'any 88, en relació amb el 87, és de l'ordre dels 87 milions de pessetes, que, sobre els 15.000 que tenia, és de l'ordre del mig per cent. Per tant, si hi ha un Departament en què hi hagi hagut plena austeritat, és precisament aquest.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, nosaltres els demanàrem que, com el Grup Convergència i Unió, vulguin votar en contra d'aquesta esmena a la totalitat de retorn dels pressupostos del Departament de la Presidència.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Acabada ja la discussió d'aquesta esmena, caldrà procedir a la seva votació.

Els Il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a l'esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena 134, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula... *(Pausa.)* Digui, senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, amb el seu permís, per tal de no interrompre la votació que ha anunciat esta Presidència, nosaltres estàvem convençuts que hauria ofert un torn de posicionament als Grups; no sé si això és pertinent o no, però, en qualsevol cas, per a les successives ocasions, reclamar-ho, perquè nosaltres pensàvem fer un...

El Sr. PRESIDENT : Bé, no hi ha inconvenient; l'únic que els agrairia que, tenint en compte l'economia de temps, ho fessin de la manera més breu possible. El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Fent cas a les seves paraules, molt breument, per a substituir el nostre posicionament en relació amb esta esmena a la totalitat per a una explicació de vot. I nosaltres estàvem d'acord —per això hem votat a favor de retornar el contingut del Departament de Presidència— perquè el senyor Barrera ha parlat de manca de transparència; el senyor Escudé ha dit que transparència tota, nosaltres entenem que fa falta transparència, sobretot en est Departament de Presidència. I jo recordo que la primera vegada que vaig sentir parlar de calaix de sastre va ser al debat de Pressupostos que, de manera interior i secreta, es va fer quan els pressupostos del Parlament, i em pensava que es tractava d'una broma, perquè —me permetran esta expressió— comptablement i pressupostàriament parlar de calaix de sastre és una aberració, és un sense control : les partides han d'anar

totes consignades i es gasten o no es gasten, hi haurà desviacions a favor o en contra, però parlar de calaix de sastre a una administració pública és una aberració.

I en relació amb el crèdit extraordinari que es va aprovar, del qual una part de 1.761 milions de pessetes va anar destinada a la Direcció General de l'Esport, i des d'esta tribuna s'ha dit que és per a les Olimpíades del 1992, per als atletes d'alt rendiment, etcètera, etcètera, bé, 1.761 milions, d'acord, però el 50% per a despesa corrent, despesa de personal i despesa corrent.

I s'ha parlat de lògica i d'arguments; no valen la lògica i els arguments aquí. Quan les coses se decideixen per votació és molt difícil fer arribar al Grup de la majoria la lògica i els arguments.

D'acord amb lo misteri de les retribucions complementàries en lo 135%, si les comparem amb les retribucions bàsiques, però nosaltres també diem que és misteri el 51% per a alts càrrecs, i des d'esta tribuna ja vam fer una crítica a la falta de claredat i de clarividència sobre les retribucions per als alts càrrecs. També és un misteri la publicitat i la propaganda, també és un misteri les despeses diverses, també és un misteri els estudis i treballs tècnics, i encara més misteri és que experts molt qualificats en sistemes pressupostaris no han pogut detectar i no han pogut aclarir com se dissol, com s'expressa est Departament de Presidència en totes i cadascuna de les partides.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra puntualització com la que acaba de fer l'Il·lustre Diputat? Prosseguim, doncs, la discussió d'aquestes esmenes. L'esmena 134, del Grup Socialista, és la que ara sotmetrem a la vostra consideració.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb aquests són ja quatre anys d'esmenes a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, són quatre anys d'esmenes derrotades, òbviament, també de raons no escoltades, a vegades de respostes poc reflexives, i quatre anys, en definitiva, d'anhels i de frustracions. Però jo voldria fugir en la meua intervenció de complir estrictament el ritu parlamentari de presentar la meua esmena, anar a la votació, votació derrotada, i intentar fer un esforç per donar arguments que, més enllà del resultat de la votació, puguin ajudar a inflexionar i a millorar la política de joventut del Consell Executiu de la Generalitat. Però vull dir per endavant que, amb aquesta esmena a la totalitat, nosaltres volem manifestar —més enllà de la necessitat del retorn del pressupost de la Direcció General..., de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, perdó—, volem manifestar la reprovació que ens mereix la política juvenil del Consell Executiu de la Generalitat. Una política que he qualificat d'absències, una política dolentament conservadora i injusta socialment.

El primer que cal assenyalar, com feia el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, és que aquest pressupost és un pressupost poc transparent, un pressupost obscurantista, potser no als nivells del Departament de la Presidència, però Déu n'hi do. És un pressupost també fet des de la solitud, fet sense consens social, sense mancomunació d'esforços i d'iniciatives; és un pressupost que respon, únicament, a la voluntat dels responsables de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Hem buscat

en el Pressupost alguna partida pressupostària que fos el resultat de la mancomunació d'esforços, d'iniciatives del Govern i de la societat, del Govern i les organitzacions juvenils; no l'hem trobada. No hem trobat ni tan sols, en el pressupost de la Direcció General de la Joventut i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, una partida adreçada a ajudar el segon Congrés de la Joventut Catalana. Com saben, les organitzacions juvenils del nostre país han decidit, deu anys després del Congrés de Cultura Catalana, fer una reflexió sobre la situació actual de la joventut catalana i reunir els esforços de totes les organitzacions juvenils en aquest sentit. No hem trobat, ni tan sols, aquesta partida pressupostària en el Pressupost.

El que caldria destacar també és que ens trobem amb un pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, però que serveix també per al de la Direcció General de la Joventut, que està situat en les mateixes magnituds econòmiques que el pressupost del 83 o que el pressupost del 84. Mentre el Pressupost global de la Generalitat de Catalunya i les seves entitats autònomes s'ha quasi duplicat en aquests anys, el pressupost de Joventut, el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut s'ha mantingut en les mateixes magnituds econòmiques, milió amunt, milió avall.

Nosaltres creiem que això és dolent, que això, a més a més, s'allunya cada vegada més, aquest Pressupost, del compliment del que és també una voluntat expressada pel Grup parlamentari de la majoria, que el pressupost de la Direcció General i de l'Institut representin al voltant de l'1% del Pressupost global, del total de la Generalitat, i que d'aquest objectiu estem cada dia més lluny.

Aquest seria un argument suficient, però potser, posats a buscar arguments suficients, crec que hi ha un segon detall important. Hi ha un fet clar, que apareix d'una ràpida lectura del document pressupostari, i és que el Capítol I, el capítol adreçat a pagar el personal, representa ben a prop del 60% del pressupost total de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Supera àmpliament, en tot cas, el 50%.

Nosaltres creiem que això per si mateix ja ho diu tot : que queda poc diner per a inversió, que queda molt poc diner per a activitats, molt poc diner per a serveis. S'ha volgut justificar en funció que hi ha unes instal·lacions que s'han d'atendre, que necessiten un personal adequat. Jo vull dir que el nostre Grup parlamentari va presentar una esmena que defensava una filosofia política concreta a la Comissió, que ja vam dir que la defensàvem amb una certa prevenció, però que parla d'una línia de treball que probablement podria ajudar a resoldre aquest problema, una línia ja iniciada i encetada per altres administracions públiques a Catalunya, que és la idea que hi ha determinades instal·lacions juvenils que poden ser gestionades directament per les mateixes entitats juvenils. Vam dir que ho defensàvem amb una certa prevenció, perquè coneixem una certa lògica privatitzadora de serveis en la qual es mou aquest país i en la qual es mou el món en general, però, malgrat això, nosaltres vam creure que aquest és un bon camí, que hi ha moltes instal·lacions que poden ser gestionades directament per les mateixes entitats, que amb això, sens dubte, aconseguiríem una major eficàcia, una major rendibilitat i aconseguiríem també un major suport a l'associacionisme juvenil del nostre país. Aquesta és una línia iniciada ja per altres administracions, per administracions que vostès moltes vegades titllen d'inter-

vencionistes i que resulta que són administracions que han donat bastant més joc a la societat.

Tercer gran argument que hi ha darrere d'aquesta esmena a la totalitat. Aquest Pressupost no serveix per a lluitar contra les desigualtats.

Jo he repetit el mateix exemple any rere any al llarg d'aquesta legislatura. Ho he explicat aquí, a la tribuna del Parlament; ho he explicat també al Director General de Joventut; ho he explicat al President de la Generalitat en el seu despatx, que no hi ha res que pugui explicar, que no hi ha cap lògica possible darrere del fet que aquest Govern subvencioni per igual les vacances o les colònies del fill del President de la Generalitat o del fill del president d'una entitat financera, al fill d'un aturat de qualsevol barri en condicions difícils del nostre país. Això no té cap lògica; he dit més : he dit que, des del meu punt de vista, això era reaccionari, perquè els impostos, tothom els paga, però la informació, la informació sobre les possibilitats que hi ha i que donen els Pressupostos és una informació que tenen moltes vegades sectors socials molt concrets del nostre país. Sempre se m'ha donat la raó, sempre se m'ha dit : «Hauríem de fer alguna cosa en això.» De passada, s'ha intentat donar algun argument «excusatori», diguem-ne, no?; dir, per exemple : «Home, és que els nens del Baix Llobregat, a través d'una entitat, també van de colònies». Jo sempre he dit que no caldria sinó, no? Aquest any se'ns ha donat un nou argument : se'ns ha dit que hi ha una línia de beques, i se'ns va dir en Comissió que aquesta línia de beques havia arribat a donar 500.000 pessetes. Fent un senzill càlcul matemàtic, posant una mitjana baixa del que costa una colònia d'estiu, posaríem 20.000 pessetes; facin vostès la divisió i veuran com el que pot haver passat és que cinquanta nens del nostre país —sóc optimista, eh?— han anat de colònies gratuïtament.

Jo el que vull dir és que això representa una filosofia, una filosofia de beneficència, i nosaltres no volem beneficència. El que volem és lluita contra les desigualtats; el que volem són instruments d'igualtat.

En tot cas, jo crec que aquests arguments «excusatoris» són potser necessaris per a la rèplica i el debat polític, però que el problema que jo plantejo és un problema real, raonat i raonable, i que caldria buscar-li una solució. Jo sé que, de vegades, trobar la solució a aquests problemes és difícil, que no hi ha una fórmula màgica; però crec que s'ha d'intentar i que s'ha de fer.

Òbviament també, aquest és un pressupost d'un Institut que avui té bàsicament dedicat el 99,9% de la seva activitat a l'oci i al temps lliure. Nosaltres hem cregut sempre en una concepció de l'Institut diferent, en això té raó el diputat de la majoria governamental. Creiem en una concepció diferent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Però nosaltres creiem que l'Institut, a part de fer una tasca brillant o menys brillant que pugui fer, d'oci i de temps lliure, ha de fer altres coses. Pot fer, sens dubte, promoció del cooperativisme, per exemple; promoció de les experiències juvenils d'economia social —poso un exemple, en podria posar cinquanta mil. I que això no es fa. I voldríem dir que creiem que això s'ha de fer; dir-ho raonablement, sense cridar i sense agrir el debat, però creiem que aquestes raons que donem són raons serioses, raons que haurien de ser escoltades més enllà del resultat de la votació.

Passo, potser més enllà dels grans arguments, al que seria el detall d'algunes partides pressupostàries que no deixen de sorprendre'ns. Hem vist també aquest any com la partida de queviures es redueix; o sigui, aquella partida que té per objecte pagar el desdèjuni, el dinar i el sopar de la gent que va a les cases de colònies, que va als albergs. Nosaltres hem dit que no podem entendre això, perquè això vol dir dues coses: una, que disminuirà el nombre de joves que utilitzaran les instal·lacions de la Generalitat, fet que no seria comprensible, o vol dir una segona cosa: que es reduirà la qualitat, ja de per si insuficient, d'aquests dinars.

Se'ns van donar dos arguments, bàsicament, en comissió. Un primer argument que es va dir que el que es feia era donar 350 pessetes per nen i dia, o per nen o jove i dia, que servien per cobrir el desdèjuni, el dinar i el sopar. Jo he fet una senzilla comparació, que és a l'abast de qualsevol diputat, que és mirar amb quant se subvenciona, per aquest mateix concepte, les institucions penitenciàries en el nostre país: 300 pessetes, al voltant de les 300 pessetes. Jo crec que això, ja de per si, és bastant clar.

Després ens van donar un argument més objectiu, que és que el senyor Casals havia tingut com jo la possibilitat de dinar més d'una vegada en un alberg i que la qualitat, des del seu punt de vista, és acceptable. Jo veig que l'entusiasme del Grup parlamentari de la majoria governamental arriba a vegades a nivells francament insostenibles. Jo crec, seriosament, rigorosament, que aquesta partida, no té cap sentit la seva disminució; que no s'entén. Que jo crec que l'únic que s'ha fet aquí és quadrar el Pressupost, veure d'on es podria reduir quelcom, i després ja mirarem de fer-ho com puguem, mitjançant transferències de partides. Jo crec que seria interessant pensar la possibilitat que la qualitat dels dinars, dels sopars, que es produeixin en els albergs de joventut, vagi en augment. Crec que és una cosa en la qual tothom, raonadament i raonablement, estarà d'acord.

Després hem d'assenyalar la nostra preocupació pel dèficit de l'Institut, un dèficit que arriba als 500 milions de pessetes anuals —és al voltant d'aquesta xifra, depèn de l'any. Nosaltres, en principi, no estem en contra del dèficit, del que estem en contra és d'un dèficit que no té un objectiu, una orientació política clara i uns objectius. Nosaltres voldríem que aquest Institut s'endeutés més, si calgués, per poder lluitar contra les desigualtats que hi ha en aquest país. Però si no hi ha uns objectius, és un dèficit que es va fent, perquè es va fent, perquè s'ha creat, ningú sap massa bé per què, nosaltres creiem que és un dèficit no raonable. En tot cas, ja dic que el dèficit, des d'aquest punt de vista, no tenim res a dir; el que volem és que serveixi per a uns objectius polítics ben concrets.

Després, hem d'assenyalar també que des del nostre punt de vista les ocupacions de les instal·lacions de l'Institut Català de Serveis de la Joventut, fora de la temporada d'estiu, són baixes, i que són baixes bàsicament a causa d'una manca de professionalització de la gestió de l'Institut. Creiem que, fent un esforç mínimament raonable, les ocupacions creixerien, de passada es reduiria el dèficit i aquestes instal·lacions estarien molt ben utilitzades.

Hauria d'assenyalar també la nostra preocupació pel que entenem que és una congelació de la inversió, més enllà del que pugui ser un augment relatiu en alguns milions de pessetes.

Nosaltres creiem que això expressa una certa filosofia del Govern, que és la filosofia de pensar que ja ha fet, a nivell d'instal·lacions juvenils, això que era necessari. Nosaltres en discrepem; sabem que s'ha fet, sens dubte —jo no tinc cap problema a reconèixer-ho—, una bona tasca en la construcció d'albergs de joventut a Catalunya. Podria fer les meves matisacions, però no ho faré perquè això seria molt llarg; però, en canvi, creiem que falten instal·lacions juvenils a Catalunya, que falten, sobretot, en les grans ciutats de Catalunya, que falten instal·lacions de barri, que falten cases de colònies, que serien, d'alguna manera, la instal·lació intermèdia entre els albergs i els casals de joves, i sabem i creiem que el Consell Executiu de la Generalitat ha de contribuir en aquest objectiu i que hi ha de posar diners, i que ha de continuar fent una política d'inversió en aquest camp, política d'inversió que brilla per la seva absència.

Finalment, jo voldria assenyalar que, des del nostre punt de vista, també aquest pressupost representa un any perdut en el que seria la potenciació del turisme juvenil, especialment del Servei Català de Turisme Juvenil, i del TIVE. Manca de potenciació que ens estranya, en primer lloc, per un motiu merament econòmic: el TIVE és un dels pocs serveis rendibles, un dels serveis que dona diners, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i, per tant, creiem que sols per aquest fet estaria justificat. Després, òbviament, per la seva voluntat social, per la importància del tema, fins i tot obrint una nova línia, que no es tracta sols de promoure que els joves del nostre país viatgin fora; s'ha de promoure, no caldria sinó, però també es tracta d'intentar promoure que els joves d'altres països europeus, d'altres llocs d'Espanya, vinguin a Catalunya. I creiem que, en això, l'esforç pressupostari que es fa aquest any és insuficient, clarament insuficient, igual que el de l'any passat.

En definitiva, ens podríem allargar molt entrant, potser, en el detall de cadascun dels conceptes, però, en tot cas, crec que he assenyalat les raons més importants des del nostre punt de vista.

Nosaltres creiem seriosament que aquest pressupost únicament satisfà els seus autors, potser una satisfacció cofoística, si es vol, però la realitat és que molts sectors juvenils del país, les seves entitats, el seu organisme més representatiu —el Consell Nacional de la Joventut—, no se senten satisfets. També jo crec que puc dir amb molta sinceritat que hi ha sectors juvenils d'aquest país que hauran de continuar trucant a la porta del Consell Executiu de la Generalitat perquè es recordin d'ells, perquè no hi ha per a ells ni tan sols una petita partida pressupostària.

Francament, jo crec que entre la política juvenil de la dreta i de l'esquerra, certament hi ha una diferència; hi ha de ser. Però més enllà del que és la diferència lògica del debat polític, hi ha unes necessitats que són necessitats del país, que són necessitats racionals que entre tots hauríem de complir, ajuntant esforços, ajuntant iniciatives.

En aquest sentit, nosaltres expressem la nostra voluntat de col·laborar-hi al màxim que sigui possible, i demanem als altres grups parlamentaris i als diputats de la Cambra que votin a favor de la nostra esmena.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS I LEZCANO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com molt bé em deia l'Illustre contradictor, el nostre Grup sempre ha tingut una concepció diferent de la política de joventut. Al nostre entendre, i com ja dèiem altres anys, els joves no són un grup tancat i a part de la societat, sinó que formen part de la mateixa societat.

És per això que cal establir el màxim nombre de mecanismes per potenciar, des del si de la mateixa societat, com deia, el paper dels joves. Això defensem i això fem.

En aquesta línia, és política de joventut tota la que emana —en govern i en serveis— des del Consell Executiu, des de Sanitat fins a Política Territorial, fins al Departament de Treball. A part, des de la Direcció General de Joventut s'executen les línies d'aquesta política de joventut, en coordinació amb els diferents departaments.

A partir d'aquesta concepció, es feia necessària la creació d'un organisme, d'un institut, que, per una banda, planifiqués, executés la secció, explotés i fes la recerca i l'estudi sobre qüestions de serveis, establir convenis, realitzar activitats, etcètera, sobre la base de les instal·lacions transferides i d'altres a fer, d'acord amb el programa de creació de la xarxa d'instal·lacions juvenils en tot el territori nacional, que, com molt bé saben les senyores i els senyors diputats, es va, any rere any, portant a terme.

Es feia necessària la creació d'aquest organisme, i aquest Parlament, l'any 81, així ho va fer. El present pressupost, doncs, que ara estic defensant fent un torn en contra de l'esmena, és la traducció en números d'aquesta filosofia que els comentava i que fa referència, estrictament, al tema de serveis, al tema dels albergs de la Generalitat, i al tema de totes les activitats que es realitzen durant l'estiu.

Per tant, no és en aquest pressupost que hem de parlar de política de joventut, sinó que hem de parlar de política de serveis a la joventut. Serveis i activitats que s'ofereixen a tots els joves sense discriminació —o, almenys, aquest és el nostre entendre— de cap tipus, malgrat que es pugui dir el contrari. La política d'oferiment de serveis a tots els joves es fa, segons el nostre entendre, com deia, «primant» la participació d'aquells sectors menys benestants, com poden ser col·lectius d'atur, situacions de marginació, etcètera. Com a mostra, volia esmentar les beques, que també el meu Illustre contradictor esmentava, que, amb l'única limitació que suposa el nombre total de places de l'activitat a realitzar, es concedeixen cada any. Ell feia un compte de 20.000 pessetes, d'un total de mig milió 20.000 pessetes per participant, i jo li deia : «Bé, és que no hi ha hagut més beques perquè no se n'han demanat més», o sigui que està totalment obert —fins i tot s'ha editat tot el pressupost d'activitats— a tots els joves que, d'acord amb unes normes que van amb la renda familiar, concretament que només cobrant el sou mínim interprofessional ja poden accedir-hi totalment becats, doncs, només amb aquestes normes, com deia, qualsevol jove que compleixi aquestes condicions pot accedir-hi.

En el pressupost per al proper any es constata un augment de les despeses d'inversió —no és milió més ni milió menys, són milions més—, produït per l'increment constant en el nombre d'instal·lacions i de serveis. És evident que aquest augment d'inversions i serveis també repercuteix en l'augment de les partides de personal i despeses corrents, com és lògic i natural.

Cal remarcar que també provoca aquest augment de despesa corrent la consideració de l'Oficina de Turisme Juvenil —que en parlarem al final—, transferida fa pocs mesos, on s'ha realitzat una instal·lació digna, i que està funcionant amb el planteig de l'autofinançament; per això només el pressupost ha estat contemplat a la partida d'ingressos i no a la de despeses. Pel que fa als serveis, ofereix als joves, a part dels *forfaits* que li poden venir de Madrid, tota una sèrie d'activitats noves, principalment pel que fa referència a les vacances d'estiu i de fi de curs.

Tornant a les inversions, i com a constatació de la creació de la xarxa d'instal·lacions juvenils de què parlàvem al principi, cal esmentar que en aquest pressupost es contemplen, entre altres inversions, la segona i tercera fase —així com l'equipament— del nou alberg de Deltebre, l'equipament del també nou alberg d'Olot i l'inici de les obres del també nou alberg de Girona. A part d'aquests albergs, hi ha tot un seguit d'altres inversions, positives i necessàries a l'entendre del nostre Grup, entre les quals es poden destacar la construcció d'una telecabina d'enllaç a la Vall de Núria, entre l'estació i l'alberg del Pic de l'Àliga —per cert, inaugurat recentment—, amb la col·laboració d'altres departaments, així com l'adequació i modernització de les instal·lacions de l'alberg o residència Sant Jordi, de Tarragona. Creiem que aquestes actuacions inversores de l'Institut Català de Serveis a la Joventut són totalment positives i necessàries avui a Catalunya per a la creació de la xarxa d'instal·lacions.

Amb referència a les instal·lacions existents —26 avui dia a Catalunya—, cal esmentar l'augment en la seva utilització, i és previst que, a final d'any, les estades superin les 300.000. Aquí cal dir que el tant per cent, no només a l'estiu, sinó durant tot l'any, d'utilització de totes les instal·lacions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, la mitjana, que és, evidentment, la més alta de tot l'Estat —perquè, evidentment, a Catalunya és on hi ha més instal·lacions juvenils de tot l'Estat— i que està totalment en línia i en consonància amb la dels altres països europeus, se'n va a un 42,7%. Aquest és el tant per cent d'utilització de les instal·lacions i de tota la xarxa d'albergs de joventut de la Generalitat. Com poden suposar, totes aquestes instal·lacions —albergs, colònies, etcètera— comporten unes partides de condicionament, manteniment i equipaments que són necessàries per al seu funcionament correcte.

Pel que fa a les activitats de participació oberta —que el meu Illustre contradictor no en parlava— que aquest pressupost contempla, que se'n van a 20, creiem que és destacable la continuïtat de totes les mostres i certàmens de tota temàtica, que també és previst de tornar a convocar per al proper any 1988.

Sens dubte que tot aquest volum d'activitats i instal·lacions comporta les seves corresponents partides en publicitat i publicacions. Partida de publicitat que, per al proper any 1988, disminueix a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, ja que, com que cada any més els joves de Catalunya coneixen les activitats i instal·lacions de joventut de la Generalitat, i també com que cada vegada les associacions i entitats juvenils de Catalunya també cada any coneixen —valgui la redundància— aquestes instal·lacions, cada any és necessari fer menys publicitat per poder tenir al seu punt d'utilització aquestes instal·lacions. De tota manera, es fa necessària la publicació d'unes guies que nosaltres creiem indispensables, com pot ser la guia co-

mpleta d'instal·lacions, les guies de vacances, les ofertes d'activitats o els plànols, fulletons de promoció de la mateixa xarxa de cara a tots els països europeus, així com els anuncis als diaris, que són aquells fulls sencers que surten, dedicats al jovent, una vegada la setmana en els diferents diaris de Catalunya.

El nostre Grup considera també important l'establiment de convenis, que és una altra de les fites que té l'Institut Català de Serveis a la Joventut, marcada per la Llei, com podia ser, per exemple, amb la Diputació de Girona o amb l'Ajuntament de Sabadell, per fer tot un seguit d'actuacions o remodelacions i adequacions d'edificis, evidentment per als joves, que, des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i d'acord amb l'esperit de la Llei que, com deia, el regula, s'estan portant a terme.

Com es pot constatar, el volum d'activitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut és molt considerable, fet que fa que sigui prevista per al proper any la informatització del Servei, que facilitarà campanyes com, per exemple, la d'activitats d'estiu, que aplega anualment molts milers de joves.

Amb referència als esments que es feien sobre les activitats de cooperativisme i activitats socials per part dels joves, vull indicar a les senyores i als senyors diputats que, al nostre entendre, aquest és un tema a plantejar des de la Direcció General de Joventut en tractar-se d'un tema de política de joventut, no de serveis a la joventut. És arran d'això que la Direcció General de Joventut, segons les nostres notícies, ja està treballant en aquest tema, coordinadament amb altres departaments.

Amb referència a l'alimentació, al nostre entendre, és clar, les presons, les xifres per dietes —diguem-ho així— d'alimentació a les presons, és clar, jo tinc aquí set xifres diferents de tres presons, «fins a 150 interns», «de 150 a 500» i «més de 500». No n'hi ha cap d'igual; n'hi ha que són superiors a les dels albergs de la joventut, n'hi ha que són inferiors. De tota manera, nosaltres creiem que són xifres, les dels albergs de joventut, totalment justes, que, evidentment, depenen de les compres que es facin, de la manera de comprar i d'acord amb les estades de cada alberg. Els puc insistir, com deia el meu Il·lustre contradictor, que també per experiència personal, la qualitat és perfectament bona i, evidentment, depèn del cuiner de cada alberg, que es podrien trobar diferents apreciacions gastronòmiques.

Amb referència, com deia, i per concloure, a l'Oficina de Turisme Juvenil, a aquesta Oficina hi ha pressupostats 3 milions per a les despeses de promoció de les activitats a oferir. Cal dir que aquesta oficina, com deia, el seu planteig és l'autofinançament, la qual cosa vol dir que els 3 milions són només per promoure activitats; totes les altres activitats que fa l'Oficina de Turisme Juvenil van autofinançades pels mateixos usuaris de cada activitat.

Per tot això, senyores i senyors diputats, i una vegada constatada, com he anat explicant, la tasca positiva, tant pel que fa referència a activitats com a instal·lacions, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, d'acord amb les línies polítiques que esmentava al principi, anuncio el vot en contra del nostre Grup a aquesta esmena a la totalitat, alhora que demano als altres grups de la Cambra el mateix sentit de vot.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Debatuda aquesta esmena, passem ara a la seva votació.

(*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Senyor President, el nostre Grup desitjaria fer un breu posicionament sobre aquesta esmena. El Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, vull anunciar que votarem a favor d'aquesta esmena del Grup Socialista al pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, no sense, abans, voler reconèixer moltes de les coses que ens explicaven ara, de les realitzacions que han fet en el camp del lleure i del temps lliure, i en el camp, sobretot, de les instal·lacions.

De tota manera, si hi votarem a favor és perquè ens sembla que continua havent-hi una problemàtica bàsica, i és la de la descripció més sociològica de la totalitat de la joventut catalana a l'hora d'establir les prioritats d'aquestes accions, i perquè aquesta insistència de l'oci i del temps lliure no s'adequa amb d'altres polítiques de serveis a la joventut que en aquests moments són habituals a Europa i que tendeixen molt més a la promoció d'iniciatives juvenils autogestionades en el camp, també, de l'animació sòcio-cultural i en el camp de les noves empreses juvenils.

Creiem, d'altra banda, que els aspectes d'instal·lacions..., ja s'ha parlat d'acords puntuals amb alguns ajuntaments. Nosaltres creuríem molt important que anessin, a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, una sèrie de partides que detectem a d'altres departaments i que ens sembla que seria molt millor que fossin canalitzades a través d'aquest Servei Català de la Joventut, perquè entendríem molt més el sentit de la globalitat de la política de serveis a la joventut que fa el Govern de la Generalitat.

Ens preocupa, finalment, un doble tema : el tema de la política de subvencions juvenils a entitats ja consagrades, la normativa que s'usa per fer aquest tipus de subvencions i de transferències, i el tema de l'associacionisme irregular. Podem, nosaltres, continuar fent llistes de grups juvenils ja determinats i detectats, però, sense un impuls als estudis que ens permetin de detectar totes les realitats d'associacionisme irregular en el terreny de la joventut, continuarem fent una descripció d'una part de la joventut catalana i aplicant aquest Institut Català de Serveis a la Joventut a aquest fragment de la joventut catalana.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre posicionament? (*Pausa.*) Bé, aleshores, doncs, podem procedir a la votació.

Els il·lustres diputats i diputades que siguin partidaris d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al debat de l'esmena 135, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. L'esmena a la totalitat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el nostre Grup l'ha presentat fonamentalment per quatre raons.

Una, una raó formal, però també de fons, que és el fet que aquest pressupost no hagi complert el que estableix la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És a

dir, que el projecte de pressupost ha de ser aprovat pel Consell d'Administració de la Corporació Catalana, fet que no s'ha produït, i, per tant, resulta absolutament greu que es presenti un pressupost, evidentment, aprovat, m'imagino, pel Consell Executiu, però sense l'aprovació prèvia del Consell d'Administració de la Corporació Catalana.

Segona raó : aquest és un pressupost absolutament sobredimensionat. Pensin vostès que el creixement per a l'any que ve és al voltant, prop del 20%, i que, a més, això comporta un creixement que se situa en el doble del que s'ha produït aquest any, l'any 87, i, per tant, estem produint cada vegada —cada vegada més— una televisió i una ràdio més cares. Pensin vostès que cada hora emesa per TV3 ens costa, el cost global se situa al voltant de 3 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que al sector públic de la Generalitat —és a dir, als catalans— li costa al voltant d'un milió i mig, dos milions de pessetes. És evident que estem fent, estem produint, una televisió cada vegada més cara, i no solament una televisió cada vegada més cara, sinó també una ràdio cada vegada més cara. Pensin vostès que, en el cas de Catalunya Ràdio, Catalunya Ràdio costa 1.200 milions de pessetes; resulta que si algú agafa qualsevol ràdio comercial i es mira el pressupost de qualsevol ràdio comercial, pensar que Catalunya Ràdio costa 1.200 milions de pessetes, resulta absolutament escandalós, és una xifra, és una quantitat absolutament escandalosa, malgrat que es pugui parlar que són tres cadenes i que tots sabem que la producció, per exemple, tant de Ràdio Associació com la de música clàssica, són produccions realment barates, que no costen massa, i, per tant, resulta molt curiós que Catalunya Ràdio, que és el paquet central, costi més de 1.000 milions de pessetes.

Tercera raó. Bé, que una televisió costi massa diners o que una ràdio costi massa diners, si tenen ingressos propis i ho financien amb publicitat, doncs, miri, allò, ja està bé, no?, és a dir, vol dir que hi ha uns responsables econòmics i de gestió que ho fan molt bé i que, per tant, es poden permetre el luxe d'expandir el servei, d'expandir la capacitat de producció en funció d'uns recursos propis; no hi tindriem res a dir. Ara bé, si això es produeix, fonamentalment aquest augment de pressupost, aquest augment de les despeses es produeix fonamentalment a partir d'una major aportació per part de la Generalitat, és evident que, amb això, no hi estem d'acord. I no hi estem d'acord, sobretot —i manifestaré la meua perplexitat—, quan agafem, per exemple, i ho torno a repetir, el cas de Catalunya Ràdio, que d'aquests 1.200 milions de pessetes, de publicitat solament té 200 milions de pessetes; resulta realment d'absoluta perplexitat, i sobretot quan en les memòries ens presenten un estudi d'audiència en el qual s'intenta demostrar que Catalunya Ràdio és de les ràdios que tenen un nivell d'audiència més important a Catalunya i, per tant, tothom hauria de pensar que la publicitat és evident que està en relació directa amb el nivell d'audiència i, per tant, que els ingressos haurien de ser molt més importants; resulta molt curiós que una ràdio tan potent, que té els millors mitjans tècnics de qualsevol ràdio —això segur, això ho pot dir qualsevol expert en mitjans de comunicació—, que solament sigui capaç de produir amb recursos propis un 15% del seu pressupost, és a dir, que té un 85% de déficit, en aquest país, evidentment, no existiria cap ràdio si aquest model de gestió d'apliqués a altres ràdios comercials que estan funcionant amb pressupostos, evidentment,

molt més petits, amb nivells d'audiència similars o potser una mica més baixos, però, evidentment, amb uns ingressos de publicitat molt més importants, molt més grans. Per tant, realment, és de perplexitat que amb un nivell de mitjans tècnics d'audiència, és a dir, amb totes les condicions objectives per tenir uns grans ingressos propis, no s'hagin produït.

I, en aquesta línia, una segona reflexió : no hi ha solament un problema dels ingressos; hi ha el problema de com es gasten aquests diners. Si el plantejament fos de dir : «bé, és que la televisió ens costa molts diners, perquè estem fent una gran quantitat de producció pròpia», bé, encara es pot justificar, però és que això no és així, no és així. La producció pròpia és una part petita del conjunt de la producció global, sobretot a la televisió, i després, quant a la distribució de la despesa, resulta realment sorprenent que en el cas de Catalunya Ràdio, doncs, prop del 70% del pressupost se'n va en personal, i en el cas de TV3, prop del 50%, és a dir, al voltant de la meitat es gasta en personal. És evident que no solament estem produint o estem creant un model d'una televisió cara, sinó a més amb una estructura cada vegada molt més pesada, i que aquesta estructura no dona cap flexibilitat per canviar o dirigir la política, sobretot quant a producció pròpia i quant al desenvolupament de noves activitats o de nous serveis que pugui donar la televisió, en la mesura que l'estructura de personal és un cost fix, és un cost absolutament inflexible i que, a més, cada any, any rera any, s'està incrementant, en lloc d'haver fet una política de contenció de personal i haver expandit o haver donat suport a tot el que són plans d'activitats.

Per tant, per acabar, les nostres raons són fonamentalment quatre : una, formal —com he comentat— : no ha estat aprovada pel Consell d'Administració; dos : és una televisió cada vegada més cara; tres : és una televisió que cada vegada depèn més de les subvencions de la Generalitat, i quatre : és una televisió que cada vegada té menys possibilitats de producció pròpia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Si em permet, senyor President, acumularia aquesta junt amb la del PSU i, si m'ho permet també, amb la d'Esquerra Republicana, pel que fa a Televisió de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Perfectament. Aleshores, l'esmena 136 és la que posem ara a discussió. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest és un debat de pressupostos i, per tant, no repetirem altres qüestions que hem dit sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, sinó justificar el perquè de la nostra esmena a la totalitat.

I, si em permeten dir-ho, l'esmena a la totalitat del Grup del PSUC al pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té l'aire d'un instant de despit en el marc d'un gran poema d'amor. És a dir, des del primer moment, el nostre partit va insistir en la necessitat, en la importància que tenia l'existència d'una televisió i d'una ràdio públiques en català i a Catalunya, perquè les enteníem com a serveis públics fonamentals, com a eina de normalització lingüística, però també

de normalització social, com a element de pacificació i de progrés per a la societat catalana.

És potser per això que el nostre comportament a l'hora d'aquest pressupost ha anat variant, per una raó : perquè ens ha semblat que, si bé s'aconseguien —i així ho hem reconegut en diverses ocasions des d'aquesta Cambra— algunes de les propostions inicials a l'hora de crear aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, n'hi ha moltes que en aquests moments queden encara molt lluny de ser el que s'ha proposat, el que es diu des del punt de vista programàtic.

És important recordar que els mitjans —com deia en aquests moments, fa un instant, el senyor Santiburcio—, és molt important comprovar que els mitjans amb què compta TV3, Catalunya Ràdio i Catalunya Música són mitjans progressivament creixents, des del punt de vista econòmic i des del punt de vista humà. En aquests moments, el total de personal de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió previst per a l'exercici de 1988 és de 1.043 persones. Pensem que les Emissores de la Generalitat tenen una plantilla de 147 persones —comparin amb d'altres cadenes i emissores i veuran que no és poca gent—; que TV3 té 848 persones com a personal fix més 149 col·laboradors estables; que els recursos també van augmentant : que l'any 1986 el total de subvenció de la Generalitat era de 4.276 milions, el 87, de 4.224 milions, i per al 88 ens disposem a aprovar una quantitat de 5.797 milions; que el total de recursos, entre la subvenció i els propis, per a l'any 1988 —que és un any de traspàs, com saben molt bé— és de 12.064 milions de pessetes. Algú ens dirà que en comparació amb altres ens públics de radiotelevisió això és molt poc; ara bé, en tot cas, la coherència del nostre Grup en aquest punt queda salvada, perquè de la mateixa manera que critiquem una inadequació entre els recursos i la qualitat també la denunciem en altres ens públics de ràdio i televisió.

Aleshores, nosaltres fem aquesta esmena a la totalitat, perquè creiem que amb aquests recursos s'hauria de poder..., amb aquests recursos, perdó, i encara amb un altre tipus de recurs, que és nou de cara a l'exercici de l'any vinent : és, en primer lloc, el recurs d'unes instal·lacions ja ben assentades i comprovades —hi ha una certa estranyesa quan veiem que encara a TV3, inaugurada fa tan poc temps, s'hi han de continuar invertint molts diners per adequar les instal·lacions, cosa que ens sembla que és el cas d'una mala previsió a l'hora de fer aquestes instal·lacions—, que en el cas de Catalunya Ràdio encara en aquests moments s'han acabat les obres de re-instal·lació i que, per tant, encara aquestes instal·lacions estan ja en aquests moments entrant en ple funcionament... Doncs —ho repeteixo—, amb unes instal·lacions millors, amb molt personal i un personal cada vegada més professionalitzat —perquè els primers anys podíem dir : «bé, és que és un personal que encara té molts problemes, des del punt de vista tècnic, des del punt de vista lingüístic, fins i tot des del punt de vista cultural», com passava en molts dels serveis tant de TV3 com de Catalunya Ràdio—, en aquests moments, amb un increment de recursos, hi ha a més un increment de recursos tècnics, i és la possibilitat de connectar tant amb la UER com amb la xarxa de notícies de Televisió Espanyola, la qual cosa —ho repeteixo— ha suposat un estalvi de costos —aquells sistemes que s'havia d'agafar una *cassette* o una cinta i portar-la ràpidament amb avió per poder passar les imatges d'un nou desastre

del Barça, ara ja es pot fer sense necessitat d'haver d'agafar l'avió—, i en aquests moments —ho repeteixo— hi ha també la possibilitat de comptar amb aquests nous mitjans tècnics, la qual cosa —ho repeteixo— augmenta les possibilitats de fer-ho; i, en canvi, ens sembla que, tot i que hi ha hagut —insisteixo en això— un increment d'audiència i, consegüentment, un increment de publicitat, perquè els publicitaris busquen llocs amb bona audiència, elements que considerem molt importants, perquè per a un servei públic és indispensable que tothom sàpiga com trobar-lo, com connectar-lo i que sigui popular, perquè, si no, en moments, per exemple, d'urgència no serveix tampoc com a servei públic —per tant, això ho considerem important—, però considerem que aquesta acaba essent l'única fita que hi ha en la programació de ràdio i televisió, i això ho veiem, sobretot, quan nosaltres insistim en la necessitat d'incrementar la producció pròpia.

Hem dit d'incrementar la producció pròpia. Per què? Perquè en aquests moments arreu d'Europa les televisions són un focus generador i reactivador de sectors. Per exemple, avui dia és impossible parlar de la indústria cinematogràfica sense parlar de les televisions que hi ha al darrera, i això només cal veure-ho en qualsevol cartellera, i comprovin què passa amb cada una de les pel·lícules i d'on han sorgit. Naturalment, en el moment en què estem a punt de celebrar dignament l'any 1988 com a Any Internacional del Cinema i la Televisió, no solament a Europa, sinó també a Catalunya, ens sembla molt important que TV3, sobretot, serveixi com a element dinamitzador, justament, d'aquestes altres indústries; ara bé, això no ho farà si no incrementa les partides destinades a producció pròpia.

Alguns ens suggerien la temptació de dir : «i de cara a la producció pròpia traurem diners de la producció comprada a fora, aliena». No ho hem fet. Aquesta producció comprada a fora o aliena suposa 1.138 milions més uns 835 milions, per entendre'ns, per doblatges; és a dir, un total d'una mica més de 2.000 milions. No hem retocat aquesta xifra, perquè sabem que suposa omplir moltes hores d'audiència, i, encara que les hores d'audiència siguin omplertes amb programes que a molts ens poden no agradar, entenem molt bé la necessitat de continuar comprant programes i de fer esforços inversors, com s'han fet en aquests darrers anys; però la partida de producció pròpia és de 592 milions, que nosaltres hem proposat d'incrementar amb 400 milions més. D'on els hem tret? Justament, de partides que ens sembla que en l'actual situació poden ser partides absolutament estalviables, tant partides de protocol, com partides de representació, com partides que no acabem d'entendre quina funció estan fent en aquest moment.

Bé, i volem acabar aquesta esmena a la totalitat dient que la nostra queixa és que, amb aquest plus de mitjans personals, econòmics i tècnics, la Televisió de Catalunya no sigui més catalana, i això no ho diem en el sentit que després va poder-ho interpretar algú no present en aquesta Cambra, però sí vinculat al partit de la majoria, sinó en un sentit totalment diferent : Catalunya és un dels elements que ens diu Televisió, TV3, però Catalunya també és moltes altres realitats; aleshores, una televisió pública catalana que compta amb recursos de tots els ciutadans ha de ser, en aquests moments, molt més seriosa a l'hora d'interpretar les problemàtiques, els déficits i les angúnies de la totalitat d'aquests famosos 6 milions de l'anunci.

I res més.

El Sr. PRESIDENT : Cal ara passar a la defensa de l'esmena 137, d'Esquerra Republicana. Per fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, aquí s'han evocat, pels diputats que m'han precedit, s'han evocat uns aspectes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió els quals gairebé, en molt bona part, afectaven la televisió catalana, TV3. Jo em limitaré a parlar de la societat anònima Televisió de Catalunya, i en un altre aspecte, que no és l'aspecte de què s'ha parlat fins ara.

De tota manera, d'entrada, els diré que se'm fa difícil defensar una esmena a la totalitat al pressupost d'aquesta entitat, la societat Televisió de Catalunya, SA, quan el document que hem rebut oficialment és solament un avantprojecte del pressupost. És sobre aquest document que ens ha calgut treballar, sobre el qual nosaltres fonamentem la nostra esmena. Esperem que, encara que sigui simplement un avantprojecte, això no deu tenir molta diferència amb el que es proposava que fos el projecte, i creiem que les nostres dades seran vàlides igualment.

Fet aquest aclariment, he de dir que aquesta esmena ha estat més motivada per la manca total de transparència i de definició, per l'obscurantisme del pressupost, que no pas per la destinació que es vol donar a les quantitats pressupostades, perquè la indefinició, al nostre criteri, és tal que es fa difícil de saber realment com es desglossarà.

Com he dit, aquesta esmena a la totalitat és fruit de l'opacitat i fosc que presideix el pressupost, que mou més de 9.000 milions de pessetes i se'ns presenta desglossat en solament vint partides, mentre que l'any passat, en un pressupost que ja trobàvem força fosc, hi havia vint-i-quatre partides; o sigui, aquest any quatre partides menys que l'any passat. Partides que engloben grans quantitats de conceptes i que són prou genèriques com per comptar amb una partida de despeses diverses que puja a la bagatella de 328 milions, sense cap mena de desglossament, i que en una nota explicatòria que s'adjunta se'ns diu que comprèn coses tan heterogènies com «la distribució a tots els mitjans de comunicació de la programació, la presentació de programes específics, visites educatives» i un altre apartat que diu : «atencions diverses en general»; o sigui que això, que en una nota explicativa et diguin, et detallin que el que hi ha comprès són «atencions diverses en general», no deixa de ser, de tenir el seu sentit de comicitat. Ja sé —i m'avanço al que probablement se'm respondrà— que les despeses diverses sempre han estat una mena de calaix de sastre. Deixin-me dir, de tota manera, que un calaix de sastre de 328 milions, més d'un 3,5 del pressupost general de l'entitat, ens sembla més aviat una calaixera que un calaix de sastre.

De tota manera, no és aquest l'únic cas; això ho podem veure en tots i en cadascun dels conceptes. Un altre exemple : «Despeses de personal», així, tot englobat en un sol paquet, sense cap mena de distinció entre categories de cap mena : 4.034 milions —«Despeses de personal»— a distribuir entre uns senyors que no sabem, o que no es creu necessari explicar-nos com es distribueixen; ni tan sols se'ns fa la diferència de dir-nos la quantitat que va a contractats esporàdicament i que va a treballadors de plantilla; res d'això; 4.034 milions, i endavant. Per cert que, curiosament, en la memòria es diu que «hi

ha previst un increment de personal fins a arribar, en el curs de l'any 88, a 848 persones» —Déu n'hi do! I, en canvi, el pressupost en aquest concepte només augmenta d'un 9% de l'any anterior. En què quedarà aquest augment si en descomptem l'increment normal dels sous? De tota manera, cal dir que desapareix —sense que jo hagi pogut esbrinar on ha anat a parar— la partida de 260 milions que hi havia l'any anterior per a «dietes i desplaçaments», llevat que això s'hagi inclòs —erròniament, al meu criteri— en la partida de «sous i salaris», que ella tota sola s'incrementa d'un 19%. Aquesta sospita em sembla confirmada pel fet extraordinari que, com hem dit, s'augmenten els sous i salaris i, en canvi, la Seguretat Social es manté pràcticament igual que l'any anterior —una cosa estranya.

No els cansaré analitzant cadascun dels conceptes; ho podria fer, hi ha matèria abundant, però em sembla que amb aquests dos exemples n'hi ha prou. D'altra banda, resulta il·lustrativa, i també ben insòlita, la comparació que puguem fer amb el pressupost de l'any 87 : el d'enguany ha disminuït, respecte a l'anterior, aproximadament d'un 6%; no obstant això, hi ha partides que augmenten espectacularment sense cap mena d'explicació. Hi ha una partida : «Remuneració a agents mitjancers independents», que augmenta un 218%, fins a arribar als 43 milions de pessetes. Curiós, eh? Quins són aquests «mitjancers independents» que tant proliferen? Misteri, a la memòria no se'n diu absolutament res. També augmenta espectacularment la partida destinada a «Treballs realitzats per altres empreses i professionals»; d'això sí que se'ns en parla en la nota explicatòria; se'ns diu que són gent que col·laboren d'alguna manera amb l'entitat —una nota explicatòria molt explicatòria. Bé, aquesta partida de «Treballs realitzats per altres empreses i professionals» s'incrementa d'un 185% i arriba als 354 milions. Sense comentaris. Com he dit, les despeses de Seguretat Social no augmenten, però també augmenten les despeses socials, d'un 62%, i enlloc se'ns explica què són o com van distribuïdes aquestes despeses socials. Com vostès poden comprovar, tot un model de transparència pressupostària.

No voldria acabar sense fer una breu informació al capítol d'ingressos : si bé la subvenció de la Generalitat augmenta discretament, 250 milions per 3.000 de total, no es detalla en cap moment la composició de la partida de publicitat, base principal dels recursos propis. Fóra interessant saber aquests 5.666 milions de publicitat, quants provenen de publicitat privada i quants de publicitat institucional, que molt sovint no deixa de ser altra cosa que una subvenció indirecta i força incòmoda per a molts dels soferts espectadors, que hem de sofrir —valgui la redundància— un bombardeig constant d'eslògans repetits una i altra vegada.

Al nostre entendre, de cap manera no podem votar favorablement un document, un pressupost amb partides tan i tan genèriques, tan poc concretes, que equivaldria, en cas de votarlo, a donar una quantitat, aquest any de 9.066 milions, perquè Televisió de Catalunya, SA els utilitzés com bonament volgués. Com que creiem que aquesta no és la finalitat d'un pressupost, és per això que poso a la consideració de tots vostès la possibilitat de retornar al Govern aquest document enigmàtic, amb la finalitat que se'ns pugui presentar en un futur pròxim un veritable pressupost de Televisió de Catalunya, SA.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra d'aquestes tres

esmenes que s'acaben de defensar, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, he de dir que abans de pujar a la tribuna, i en aquest moment, he dubtat de si fer-ho per fer un torn en contra —que és el que faré— o bé de fer-ho en un torn de posicionament —que també m'ho permetia el Reglament. I per què aquest dubte? Aquest dubte em naixia perquè en general, fins ara, fins després d'aquestes intervencions que s'han fet aquest matí, diríem que el problema que quedava, que estava al damunt de la taula i del qual tots érem conscients —que feia molts pocs dies, quinze dies, que havíem estat discutint unes mocions que presentaven, que havien nascut de les interpellacions de la setmana anterior— eren unes interpellacions que van conduir, jo diria, a un debat general no només de Televisió de Catalunya, sinó de tota la Corporació, i que finalment en les mocions es concretaven bàsicament dos aspectes —ho deïem ja aquell dia— : un pel que feia a l'accés social, a l'accés dels grups socials representatius als mitjans, i l'altre, bàsicament, una actitud que per part dels grups de l'oposició es qualificava de no massa agradable, per dir-ho d'alguna manera, del Director General. I si hagués estat en aquesta mateixa línia no hauria fet el torn en contra, però els arguments que s'han donat sí que em sembla que m'obligaven, per respecte a la Cambra i per respecte als grups parlamentaris que s'han posicionat, fer-ho.

Avui, doncs, ens trobem davant de tres esmenes a la totalitat, encara que dues són a la Corporació i una a Televisió de Catalunya; sempre, quan es parla de la Corporació en general, aflora, per damunt de tot, la que fa referència, concretament, la part de la Corporació que fa referència a Televisió de Catalunya. I s'han dit coses que no només no comparteixo, sinó que fins i tot m'estranya que diputats tan sovint ben informats, com el representant del Partit Socialista en aquest cas, el senyor Santiburcio, doncs, hagi utilitzat, perquè ell, que és una persona que, en general —hi insisteixo—, està molt ben informat, ha dit coses des de la tribuna que, senzillament, m'estranyen. Per exemple, ha dit que el Consell d'Administració..., una de les raons que donava el senyor Santiburcio perquè aquest pressupost fos retornat al Govern era que aquest pressupost no havia estat aprovat pel Consell d'Administració. I és cert, i és cert, perquè el Consell d'Administració no aprova el projecte, sinó que el que aprova és un avantprojecte, i aquest avantprojecte sí que es va aprovar, i es va aprovar, concretament, el dia 1 d'octubre, i pels dos terços dels membres que formen el Consell d'Administració. M'estranya que vostè això no ho sabés. Segurament es referia això a l'any passat; l'any 86, per al pressupost del 87, no es va aprovar així. Ara, aquest any sí que el Pressupost del 88, és a dir, l'avantprojecte de Pressupost del 88, el dia 1 d'octubre, es va aprovar pels dos terços; després va anar al Consell Executiu i el Consell Executiu, en el seu dret, va fer un petit retoc a la baixa, a la baixa, uns 500 milions de pessetes per al pressupost d'inversions; però el projecte estava aprovat pels dos terços del Consell d'Administració.

S'ha dit, també, que és una televisió... Aleshores, de vegades —i això també em passa a mi— es barreja una mica, quan parles de la Corporació, entre Catalunya Ràdio, Televisió... De vegades es barreja. S'ha referit, en un moment determinat de la seva intervenció, també al cost de l'hora de la Televisió de

Catalunya, i jo li he de dir que aquest és un cost que aquest any, precisament, ha tingut una certa baixa en relació amb el nombre d'hores que emet i que emetrà Televisió de Catalunya el proper any, és a dir, l'any 88.

Pel que fa a algun il·lustre interpellant o algun il·lustre representant dels grups parlamentaris, també han fet referència a la plantilla, a la plantilla. Jo he de dir que la plantilla, en general, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, pel que fa a la Corporació en si hi ha hagut un increment, està previst un increment de dues persones, pel que fa a Catalunya Ràdio hi ha un increment de 0 persones, i pel que fa referència a Televisió —si no ho recordo malament— està al voltant de les 6 persones, tot això lligat amb el fet que, precisament l'any 88, que es posarà en solfa, es posarà a caminar un programa d'informàtica que requereix forçosament un increment de plantilla, i això fa que en el si de les empreses filials i de la Corporació hi hagi d'haver aquest petit increment.

S'ha dit també, i en aquest cas per part del senyor Casanovas, que no hi havia una certa relació entre l'increment que hi havia total i l'increment que es produïa de plantilla. És a dir, què passava aquí?, que no hi hauria augments de sou?, que no hi hauria cap mena d'increment i, per tant, això s'hauria desequilibrat? Home!, estàvem parlant, s'està parlant, i jo he interpretat sempre que es parla, quan es parla d'una totalitat d'una plantilla, de valors absoluts; és a dir, en nombre total hi pot haver un increment determinat, però en el conjunt afecten o no Televisió, però poden afectar o no altres empreses filials, com és Catalunya Ràdio, o en el si de la mateixa Corporació.

El senyor Riera es felicitava de l'entesa —diríem—, de l'oportunitat que hi ha hagut aquest any, després de moltes angoixes, que hi ha hagut per part de Televisió de Catalunya de poder utilitzar la xarxa d'enllaços, per exemple, de la possibilitat també d'utilitzar els serveis de la UER. Nosaltres pensem, com a Grup parlamentari, que aquesta, realment, ha estat una acció important que hem de reconèixer, i hem de felicitar, en aquest cas, la Directora General actual de Televisió Espanyola, la senyora Pilar Miró, que ha tingut una actitud ben diferent de la que havia tingut, fins que no es va produir el seu canvi, el seu antecessor, el senyor Calviño; havia estat una actitud ben diferent. Això ho ha reconegut el Director General de la Corporació Catalana, i nosaltres, avui, aquí, en una sessió solemne, ho volem reconèixer, volem agrair aquest canvi d'actitud, que això ha facilitat, com deia el senyor Riera, el fet que des de Televisió de Catalunya es pugui donar un millor servei als nostres ciutadans.

Aquesta ha estat una actitud positiva, però nosaltres pensem que s'ha d'anar un pèl més enllà. És a dir, aquesta voluntarietat que hi ha hagut per part de Televisió Espanyola, volem que no sigui això, una voluntarietat, sinó que sigui un dret reconegut pel fet que Televisió de Catalunya pugui, a partir d'aquest dret reconegut, utilitzar els serveis de la UER per dret propi, no per la cessió circumstancial d'una Directora General, avui molt ben predisposada, però que demà no sabem què pot passar. Per tant, aquest és un dret que nosaltres exigim i que pensem que Televisió de Catalunya té tot el dret de fer-ho.

Nosaltres pensem també que aquesta, la Corporació Catalana, i pel que fa a la Televisió de Catalunya, concretament, és una televisió que està a un nivell important, si el comparem no solament amb les altres televisions espanyoles, sinó al nivell

que hi ha avui dia, europeu, doncs, és una televisió que està molt i molt ben considerada, i que, perquè això pugui ser així, òbviament, necessita uns recursos que no els hi negarem, que nosaltres, des de la nostra posició de Grup parlamentari, no negarem tots els recursos que calgui perquè la Televisió de Catalunya pugui mantenir l'alt nivell internacional que està mantenint. I això segurament pot portar discrepàncies, pot portar opinions diferenciades. Això és tan evident que els Grups parlamentaris així ho han manifestat, encara que, sobretot per part del PSU, s'ha reconegut explícitament què ha estat, des del punt de vista de normalització lingüística i cultural del país, el que ha produït televisió, però, en canvi, ha fet una sèrie d'objeccions, absolutament lícites, que nosaltres, posant-ho una mica, allò, a la balança, pensem que tot el que fa de positiu està molt pel damunt, pesa molt més que no pas alguns aspectes que, sense qualificar-los de negatius, potser no puguin agradar tothom.

Però no només pensem això des del punt de vista de Grup parlamentari, sinó que, com a simple ciutadà de peu, es pot veure, en aquests moments, que hi ha a Televisió de Catalunya una audiència important : el mes de novembre es va arribar a un 53% d'audiència, en hores punta s'està vorejant el 70% d'audiència, cap al capvespre, és a dir, entre el *Filiprim*, per entendre'ns, i el *Telenotícies*; que hi ha hagut programes d'una reconeguda solvència, tant que se'm fa obvi comentar-los, i que el conjunt de tot això ha fet que, en el conjunt també de la població, aquelles persones que van decidir que tots i cadascun de nosaltres estiguem avui asseguts aquí, en aquest hemicle, han decidit, pel seu augment d'audiència, han decidit que Televisió de Catalunya és una molt bona televisió.

Nosaltres, per respecte a aquesta —diríem— voluntat manifesta dels nostres conciutadans, en el sentit de l'acceptació que hi ha per part de la ciutadania pel que fa a Televisió de Catalunya, amb tot el respecte també per les posicions que s'han mostrat des d'aquesta tribuna, en uns casos contrària i en uns altres no del tot d'acord, nosaltres, malgrat tot això, continuem donant suport al projecte que hi ha presentat pel Govern i, amb l'esperança d'haver convençut algun Grup de l'oposició, esperem que se'ns pugui votar favorablement, no l'esmena, sinó el text del projecte.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ja debatudes aquestes esmenes, anem a la seva votació.

Els Il·lustres diputats i diputades que siguin favorables a l'esmena 135, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Podem agrupar les tres, o dues de les esmenes? Dues, les dues primeres, 135 i 136, doncs.

Els que siguin favorables a les esmenes 135 i 136.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 30 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

Posem ara a votació l'esmena 137. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena 137 han estat refusada per 30 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

I ara passem a l'esmena següent, que ja és del Departament

de Governació : l'esmena 138, del Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, em correspon defensar les esmenes números 138 i 141 de l'ordenació de la Comissió, que fan referència a una esmena de totalitat al Departament de Governació i, de forma específica, a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya com a organisme autònom. I voldria que les meves primeres paraules fossin per qualificar, per definir en el tràmit en què ens trobem, què és el que pensem que ha de ser aquest debat parlamentari des del punt de vista de les esmenes a la totalitat.

No podríem oblidar que la raó bàsica fonamental d'un pressupost, del Pressupost de la Generalitat, és l'expressió econòmica, l'expressió financera de la política de tots i cadascun dels Departaments i, de manera específica, del Consell Executiu. És veritat que una política que no té una incidència pressupostària difícilment pot tenir una realitat pràctica, és a dir, desapareix en la seva pròpia entitat. És per això tan important per a nosaltres aquest debat de pressupost, ha de ser important perquè reflecteix el contingut del que és la política del Consell Executiu, de cadascun dels Departaments.

Feta aquesta primera reflexió, voldria introduir els elements que per al Grup Socialista han portat a presentar una esmena de devolució del Departament de Governació, i dir-los que nosaltres hem presentat una esmena de devolució perquè no estem d'acord amb el pressupost, és a dir, amb la política que ha inspirat, que inspira el Departament de Governació a través de les xifres econòmiques que ens ha presentat en el seu pressupost. Discrepem, senyor Conseller, de la política que vostè ha dut a terme i que ens ha explicat, avui ens explica *El País*, que pensa continuar portant a terme durant el proper exercici pressupostari, per al proper curs polític.

I discrepem per tres raons fonamentals, fent repàs del que ha estat la seva política, la seva activitat política al capdavant del Departament de Governació. Primera constatació, senyor Conseller de Governació : vostè, amb la seva política, ha trencat un consens entre les forces parlamentàries al voltant del que ha estat un element bàsic de coincidència de totes les forces parlamentàries en el desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia; vostè, senyor Conseller, passa a la història —petita si vol— d'aquest Parlament com a responsable del trencament institucional pel que fa referència a dos temes fonamentals : d'una banda l'ordenació del territori, d'altra banda l'eix bàsic de construcció d'una administració autonòmica, pel que fa referència a la matèria de personal, de funcionaris, que posa, al meu entendre, en crisi el model de desenvolupament de la funció pública de la Generalitat.

Voldria recordar, a aquests efectes puntuals, els elements de discrepància pels quals nosaltres avui hem presentat aquesta esmena a la totalitat. Després, l'altre company del meu Grup parlamentari parlarà del tema que demà tornarem a parlar, que és un altre tema de la seva Conselleria, que és el tema del joc. Per tant, me l'estalvio.

Voldria recordar —deia— quins són aquests elements : Llei de comarques, Llei de dissolució de la Corporació Metropolitana, Llei municipal. Són conegudes les nostres posicions,

ensem que és coherent aquesta esmena de devolució, com a conseqüència del que ha estat la seva política; nosaltres propugnem una política diferent en el camp de les seves relacions amb les corporacions locals.

Vostès han fet, ahir es va fer una votació, jo crec que molt determinant, sota el subterfugi d'un recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra dos articles de la Llei municipal de Catalunya, que he de dir que estan aixecats en la seva suspensió, senyor Conseller, pel mateix Tribunal Constitucional; per tant, són d'aplicació avui, a Catalunya, el tema del Fons de Cooperació Local d'Espanya, són d'aplicació immediata. L'argument aquest no val, des del punt de vista de la seva eficàcia.

La seva política de relació amb les corporacions locals ha estat dominada i domina per la seva concepció —només cal fer la relació del que són les partides pressupostàries—, per una política de tutela, per una política de laminació, per una política de donar la volta al que són les pròpies competències de les corporacions locals. Nosaltresensem que, des d'una perspectiva institucional, des d'una perspectiva de respecte al que han de ser, al que són les competències locals, les relacions entre la Generalitat, el seu Departament, la Direcció General d'Administració Local i les corporacions haurien d'instaurar-se des d'una altra perspectiva, de respecte al que són les competències de les corporacions locals i, d'altra banda, a la cooperació, a la col·laboració institucional, cosa que no ha estat durant el seu mandat i que aquest pressupost posa en evidència, que no pensa continuar fent aquest canvi d'orientació tan necessari.

Pel que fa referència a la política duta a terme pel seu Departament en matèria de funció pública, fa molt pocs dies debatíem en aquesta Cambra quina era la situació, a través d'una interpellació i una Moció del Grup comunista, que nosaltres vam votar favorablement. I ho fèiem perquè, efectivament, vostès han portat una llei al Parlament de Catalunya, d'Incompatibilitats, que ja vam manifestar la nostra discrepància; aquesta Llei d'Incompatibilitats el que realment ve a establir és un sistema de compatibilitats de funcionaris; la nostra discrepància fonamental girava entorn del tema dels alts càrrecs; avui, en la intervenció del senyor Barrera, en la intervenció en el Departament de Presidència, es posava en evidència una vegada més quina és i quina continuarà essent aquesta política dels alts càrrecs, amb aquests increments desmesurats, des del punt de vista del que ha de ser la seva dedicació, i, tot i això, és evident que amb la possibilitat —torno a insistir-hi—, amb la possibilitat que aquest alt càrrec de la Generalitat pugui estar al servei d'altres administracions, d'altres activitats privades que puguin passar per sobre de la seva dedicació, el que ha de ser la seva dedicació fonamental, que és la dedicació al servei dels ciutadans a l'Administració.

Si parlem de l'Escola d'Administració Pública, cal dir que aquesta Escola d'Administració Pública de Catalunya, finalment sancionada per Llei d'aquest Parlament, ha de desenvolupar la seva activitat entorn, bàsicament, de dos elements fonamentals: tenir cura —dèiem— de les proves de selecció del personal que ha de ser el funcionari de l'Administració de la Generalitat i, d'altra banda, fer una política intensa, activa en matèria de perfeccionament, de reciclatge de formació del personal. Cap d'aquestes funcions, senyor Conseller, cap d'aquestes funcions, avui, l'Escola d'Administració Pública les

compleix amb un mínim d'eficàcia, amb un mínim d'orientació per fer possible que, efectivament, el funcionari al servei de la Generalitat de Catalunya sigui un funcionari model, sigui un funcionari capacitat, sigui un funcionari amb un nivell d'eficiència, d'eficàcia i, sobretot, que sigui un funcionari que estigui adequat permanentment al canvi tecnològic, a la introducció dels nous sistemes que l'Administració de la Generalitat, més aviat que tard, haurà d'introduir en la seva pràctica administrativa. No pot ser, no pot ser que encara, després pràcticament de dos anys d'anunci d'una suposada, hipotètica línia d'actuació política al voltant de la desburocratització, no hagi donat cap resultat eficaç, eficient, en aquesta legislatura. Acabarem la legislatura i no coneixerem res del que és, del que ha estat, del que han fet al voltant del tema de la desburocratització, que és un tema que, efectivament, penso que és un tema molt interessant, que els ciutadans de Catalunya necessiten una política diferent, necessiten una administració molt més activa, una administració molt més propera als ciutadans, una administració que faciliti les relacions entre els ciutadans i l'administració. Això, el seu Departament en aquest cas, no en parla, no diu res, no existeix una política de desburocratització, que va ser anunciada pel President de la Generalitat, que ha estat constituïda a través de diversos organismes, que teòricament estan fent una activitat i que no tenen cap mena de traducció pràctica, no en el Pressupost, sinó en la política real del seu Departament.

La situació dels funcionaris, des del punt de vista pràctic, ja hem vist com la Llei 17/85, de Funció Pública, ha estat reiteradament —per dir una frase suau— ajornada en la seva aplicació. No tenim encara valoració de llocs de treball real, no la coneixem, no existeix, per tant, no podem aplicar el que preveu la política retributiva de la Llei 17/85, eh?, estem parlant de la Llei 17/85, aprovada abans de l'estiu de l'any que acabo de dir, per tant, a pràcticament dos anys per poder-la desenvolupar i aplicar en la seva integritat. Doncs, bé, situació caòtica des del punt de vista retributiu, estem en un sistema retributiu anterior a la Llei 30/1984, anterior a la Llei 30/1984, per tant, tenim un sistema retributiu divers, diversificat, on els funcionaris de diferents departaments cobren de manera diversa, que les dedicacions, des del punt de vista d'horari, són diverses, etcètera. Una situació que des del punt de vista de la normalitat de les relacions entre personal i administració és un autèntic caos.

Des del punt de vista de les dedicacions del personal, una situació molt anòmla que vostès, l'altre dia, de manera gràfica, pel que fa referència al personal laboral com a element d'identificació, ens deia el senyor Escudé: «Ah, bé, és que tenim trenta i tants convenis», del personal de la Generalitat, personal laboral, en relació amb la seva administració; trenta i tants convenis, i que, efectivament, ara es caminava en la direcció de fer un conveni marc per a tot el personal al servei de la Generalitat. Nosaltres ens felicitem que hi hagi aquest camí per trobar un conveni marc que doni cabuda a tot el personal que té una relació de caràcter laboral amb l'administració. Però, avui, ens deia el senyor Escudé, de manera molt gràfica: «Existeixen trenta i tants convenis», i, això, des del punt de vista d'imatge, això demostra el que és precisament aquesta caòtica situació de relació entre l'Administració de la Generalitat i el seu personal.

Si parlem de la situació des del punt de vista de reconeixe-

ment de drets sindicals al personal de funcionaris, doncs, hem avançat per la via *de facto*. Efectivament, existeixen unes reunions periòdiques entre el personal representant dels funcionaris, i, d'altra banda, el Departament de Governació, a través de la Direcció General de Funció Pública. Esperem que ara que és vigent la Llei que dona suport als drets sindicals dels funcionaris, cosa de què no es parla en aquest Pressupost, perquè és òbvia, la Direcció General de Funció Pública, no es pensa fer res per desenvolupar i aplicar el que és aquesta Llei, que reconeix la llibertat sindical dels funcionaris; d'altra banda els òrgans de representació —que estem en curs, recentment, d'haver celebrat les primeres eleccions sindicals en l'administració—, doncs, esperem que es pugui desenvolupar tot allò previst en la Llei 17 i en la Llei que dona suport a aquests drets dels funcionaris, perquè encara, fins fa molt poc temps, teníem la problemàtica que no s'havia constituït el Consell Català de la Funció Pública, tema fonamental, que dona acollida als representants sindicals en les corporacions locals de Catalunya, a la mateixa Administració de la Generalitat, ja que ha de desenvolupar tota la política de funció pública.

Bé, tota aquesta situació és la que ens ha portat, amb un esforç de síntesi, a presentar aquesta esmena de devolució al seu Departament, senyor Conseller, perquè les xifres del seu Departament són 10.000 milions de pessetes, des del punt de vista del pressupost, distribuïts en diferents direccions generals. Aquesta xifra respon a una política que, hi torno a insistir, portada per vostè ha conduït a dos elements de fractura fonamental per a nosaltres: el trencament de l'acord institucional en matèria de desenvolupament bàsic de l'Estatut per la via de la funció pública, i a l'enfrontament, a la discrepància, a la ruptura també per a nosaltres del que ha de ser una política d'ordenació, d'estructuració del territori, amb un element fonamental: vostè ens explica que ha posat 500 milions de pessetes —diu la premsa avui— per la constitució de les trenta-vuit comarques. «D'una banda», diu, «per pagar sous de secretaris, per pagar sous de gerents, per a lloguers i per a immobles.» Aquesta és la seva política de desenvolupament, de consolidació, d'estructuració de les comarques a Catalunya. No solament és insuficient, sinó que demostra, una vegada més, la seva poca voluntat comarcalista, la realitat de la seva poca voluntat comarcalista.

Per totes aquestes raons, nosaltres hem presentat aquesta esmena de devolució del seu Departament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor President, per si puc acumular el torn en contra de l'esmena 139, que també és del Grup del PSUC...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ha estat retirada, Il·lustre senyor Diputat. Anteriorment, l'Il·lustre Diputat ha retirat l'esmena 139.

El Sr. ALIGUÉ: D'acord, President, doncs, ara passo a...
(Pausa.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el fons del meu torn en contra, voldria fer unes consideracions sobre aquest pressupost

del Departament de Governació, i és que per a l'any 1988 s'han reunit, sota el número orgànic 02, els conceptes del Gabinet del Conseller i de la Secretaria General. També, com a fet «novedós», les diferents delegacions territorials han quedat desglossades amb els números orgànics 09, 010, 08 i 011.

Fetes aquestes consideracions, i entrant ja en el fons del meu torn en contra, he de fer notar als senyors diputats que l'increment de les despeses per a enguany del Departament de Governació és de l'ordre de l'11%. Així podem veure que en els diferents capítols hi tenim que al capítol primer, remuneracions de personal, passa de l'any 1987 de 5.099 milions a 5.623. El segon capítol, que és compra de béns corrents i serveis, passa de 1.336 milions a 1.406. Transferències corrents passen de 301 a 820. Operacions de capital, de 974 a 1.023, i transferències de capital, de 1.780 a 1.666. A la vista d'aquestes xifres, es pot apreciar que tots els capítols sofreixen increments considerables, a excepció del capítol 7, en què es produeix una lleugera disminució, que justificaré més endavant.

Pel que fa al capítol primer, al total previst per al 1988 respecte a la xifra consignada per al 1987, hi veiem un increment de l'ordre de 524 milions, que específicament es deuen a increments en els articles 12 i 14, referits a sous de funcionaris i personal contractat, eventual i altre. Cal destacar que d'aquest augment, la Direcció General de Seguretat Ciutadana s'emporta 358 milions més respecte a l'any 1987, i la resta de serveis uns augments més relatius.

Entrant en més detall, podem apreciar que el Gabinet del Conseller i Secretaria General tenen prevista, per al 1988, la xifra de 822 milions de pessetes, que, si la comparem amb la de l'any passat, hi notarem una diferència de 480 milions, aproximadament. Aquesta diferència és justificada pels 397 milions inclosos en concepte de quota social de tot el Departament, a càrrec de la Secretaria General. 58 milions de pessetes en el compliment de l'article 13 del Projecte de Llei dels Pressupostos per al 1988, que, com ja saben els senyors diputats, aquest article disposa que es podrà destinar addicionalment un 1% dels imports dels crèdits per a retribucions al personal, als efectes d'aplicar el sistema retributiu resultant de la valoració i classificació dels llocs de treball. 59 milions corresponents al complement de productivitat de tot el Departament de Governació, tant personal administratiu com mossos d'esquadra i bombers.

Referent al capítol 2, compra de béns corrents i de serveis, es pot observar un increment previst per al 1988 respecte al del 1987, de l'ordre de 70 milions, o sigui, un augment lineal entre els diferents serveis de tan sols un 5%. Esmentar a la vegada, però, que la Secretaria General es fa càrrec de totes les despeses de material, mobiliari i despeses generals de tot el Departament. L'augment que sofreix el capítol segon, el justifiquen una partida de 20 milions, destinada com a pagament de l'impost de compensació de gravàmens interiors, més els interessos de demora per la compra dels helicòpters, fins ara pendents, degut a una interposició d'una reclamació davant el Tribunal autonòmic administratiu, en previsió que sigui desestimada l'esmentada reclamació. 10 milions de pessetes com a pagament de protocol al Centre Informàtic de la Generalitat per les seves prestacions. 19 milions de pessetes destinats a l'adquisició del *software*, que és inclòs en el concepte 220.01, per millorar la gestió administrativa, i 5 milions assignats a tramitar

recursos contenciosos.

En el capítol quart hi ha previst un augment de transferències corrents de l'ordre de 519 milions de pessetes respecte a l'exercici del 1987. A cap dels il·lustres senyors diputats se li escapa l'augment considerable d'aquest capítol, si tenim en compte que per a l'exercici del 1988 entraran en funcionament, com a conseqüència de les lleis d'ordenació territorial aprovades per aquest Parlament, els consells comarcals. Així, doncs, es pot comprovar que bona part d'aquest augment se l'emporta l'article 46 de la Direcció General d'Administració Local, que, per al concepte de transferències a corporacions locals, hi passa 350 milions. També tenim que en el concepte 461.03, subvencions a consells comarcals, hi ha una transferència de 80 milions per al pla d'informatització dels ajuntaments. Destacar també en aquest augment previst en el capítol quart l'aportació de la Direcció General de la Funció Pública, en el servei 421.01, de 50 milions més respecte al 1987, per tal de transferir a l'organisme autònom de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya l'esmentada quantitat. També part d'aquest augment es deu a la transferència que per la Direcció General de Seguretat Ciutadana és previst de fer a l'organisme autònom de l'Escola de Policia de Catalunya, per un total de 75.688.000 pessetes. Crec que l'augment que està previst per al 1988 del capítol quart queda més que justificat amb les dades facilitades.

Quant al capítol sisè, d'inversions reals, l'augment que és previst per al 1988 en el seu conjunt dins del Departament de Governació, és de l'ordre de 50 milions, però l'augment important —i a ell em referiré— es troba en el Gabinet del Conseller i Secretaria General, que d'una dotació per al 1987 de 60 milions passa a pressupostar-se per al 1988 la quantitat de 300 milions. El detall del perquè d'aquest augment és el que a continuació explicaré: 37,6 milions, corresponents a una despesa plurianual per la compra dels terrenys dels aiguamolls de l'Empordà, segons acord del Consell Executiu. 31 milions destinats a una despesa plurianual per a l'adquisició del *hardware*, d'acord amb el pla informàtic establert per a la part operativa de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. 39 milions com a inversió de *hardware* per tal de completar la infraestructura i millora de l'eficàcia dins del procés d'informatització de tot el Departament. 20 milions de pessetes destinats a l'adquisició de maquinària i utilitatge per a la informatització del banc de dades policíac. 70 milions per a la compra d'edificis per a les delegacions territorials de Lleida, Girona i Tarragona. 82 milions per a la compra dels terrenys per al futur hipòdrom, i 20 milions destinats a condicionament de locals existents.

En el capítol setè, es produeixen variacions substancials en l'article 76, de la Direcció General d'Administració Local, quant a les aportacions allí ressenyades, ja que com he dit anteriorment en l'explicació del capítol quart, aquesta Direcció General contempla en aquest capítol setè el pla d'implantació de comarques, i dota el servei 760.04 amb 150 milions. Duplica l'aportació al Pla d'Obres i Serveis previst per al 1988 en 600 milions de pessetes. Dobra també l'aportació al servei 761.01, d'obligacions financeres meritades pels préstecs de riudes, passant de 150 milions el 1987 a 300 milions el 1988. Manté les mateixes quantitats del 1987 per al servei 760, 760.03, i 761.01, i dota de 50 milions un nou servei, anomenat Pla de Promoció de Fusió dels Municipis, segons llei.

El conjunt de totes aquestes xifres fa que el capítol setè de la

Direcció General d'Administració Local pugi a la quantitat de 1.535 milions, quantitat relativament inferior a la del Pressupost del 1987, però cal dir que, per al 1988, la quantitat pressupostada de 820 milions el 1987 en concepte d'aportació de l'Estat al Pla d'Obres i Serveis no és prevista per a l'exercici del 1988. En canvi, tenim, en el capítol setè de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, que de 27 milions el 1987 passa a 96 milions el 1988, s'incrementen els ajuts a municipis i l'aportació a l'Escola de Policia de Catalunya de 61 milions de pessetes, igual que s'incrementa l'aportació de la Direcció General de la Prevenció i Extinció d'Incendis als municipis de 18 milions el 1987 a 34.500.000 pessetes el 1988, per a adequació dels parcs de bombers de diverses localitats.

Jo també voldria entrar ara en el tema que ha exposat l'Il·lustre Diputat, el senyor Lluís Garcia, quan feia una acusació al Conseller que havia trencat el consens per tot una sèrie d'actuacions en la seva Conselleria. No hi estem pas d'acord, amb això; nosaltres entenem que el consens s'ha buscat, el que passa és que, doncs, en moments determinats, pel que sigui —tots en podem ser culpables—, doncs, aquest consens no es produeix i, per tant, l'ordenació del territori s'ha de tirar endavant, i així s'ha fet; hi ha hagut una majoria en aquest Parlament que ho ha fet i ho ha tirat endavant.

Quant a la funció pública, tot el que ha exposat el senyor Lluís Garcia, sap molt bé que la valoració aquesta dels llocs de treball que ell ha exposat s'està acabant, que això serà una realitat per a l'exercici del 1988 i que, per tant, això, tots els funcionaris de la Generalitat, això, ho rebran amb efectes retroactius des del primer de gener de 1988.

Quant al que ell ha dit, del que ha fet referència del Molt Honorable Diputat senyor Barrera, jo li puc dir que, si ell ha contemplat bé els pressupostos, veurà que en el capítol primer, en l'article 15, veurà que, al contrari, els conceptes de gratificacions han passat de 152 milions l'any passat a 149 enguany; per tant, hi ha hagut una disminució. I si feia aquella comparació l'Honorable senyor Barrera era perquè no deu haver tingut en compte que, tal com he dit jo abans, en haver-se agrupat en el número orgànic 02 la Secretaria i el Gabinet del Conseller, hauran vist que molts d'aquells components s'han passat des de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis al capítol 02. Per tant, aquest número no tan sols no ha augmentat, sinó que hi ha hagut una disminució de 3 milions de pessetes.

Per acabar, i resumint, els increments de la despesa que en la totalitat del pressupost de Governació es preveu per al 1988 fa que el Grup que dona suport al Govern el consideri un pressupost adequat, que, entre d'altres, ha de permetre gestionar i realitzar el següent: dotar les unitats directives d'una infraestructura administrativa adequada a les seves necessitats; incrementar els mitjans materials i dotar-se d'una major infraestructura personal, com serà en el cas d'una nova promoció de mossos d'esquadra per a una millor seguretat i vigilància; compra d'edificis per a les seus de les delegacions de Tarragona; una millora de la informatització del Departament, amb constitució de banc de dades; desenvolupar l'ordenació territorial de Catalunya; donar suport, amb assistència i col·laboració, tant jurídica com tècnica, als municipis; aportació econòmica a obres i serveis de competència municipal; adequació del personal de la Generalitat als diferents nivells retributius que asse-

nyala la Llei; assessorar els diferents departaments en matèria de personal; planificar territorialment i sectorialment el joc; reglamentar els jocs legalitzats i els de nova implantació; procurar la formació i contractació temporal de bombers; augmentar i mantenir la xarxa de parcs de bombers i adquisició de nou material; potenciar el desenvolupament de la policia autonòmica, etcètera.

Tots aquests objectius es podran aconseguir si s'aprova el projecte de pressupost del Departament de Governació, al qual el nostre Grup dona suport, i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat del Grup del PSC.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Esmena al Departament de Governació, que sotmetem a la consideració dels senyors diputats.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena a la totalitat, 138, ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 49 en contra i 5 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 140 a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que formula el representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Illustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President, des de l'escó. Jo lamento molt que aquest any —em sembla que és la segona vegada, ja— no puguem debatre aquesta esmena el senyor Escudé i jo. Em sembla que ja tots els diputats i diputades poden tenir memòria per saber que el Grup del PSUC és força constant en aquesta esmena i en el que es refereix a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

De vegades, des de la majoria ens responen amb un argument molt senzill i «frapant», que és dir: «sempre ens diuen el mateix», i, malauradament, és que l'Escola és sempre la mateixa. El que vostès en diuen l'Escola d'Administració Pública de Catalunya està en les mateixes condicions. Veurem unes variacions, això sí.

El senyor Escudé tenia l'hàbit, quan responia l'esmena —potser el senyor Aligué també s'haurà inspirat en aquest mètode—, de llegir-nos el reguitzell d'activitats que feia l'Escola —seminari a Vic, curs de no sé què a Tarragona, trobada...—i jo, aquest any, per preparar-me l'esmena, he pensat: «bé, potser té raó el senyor Escudé; no em miro els papers del que fa l'Escola». Aleshores m'he agenciat la Memòria de l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya, eh?, que la tenen tots els senyors diputats i diputades, i he anat a veure si el mètode Escudé és més correcte per poder plantejar les esmenes. I, és clar, a mesura que vaig llegint aquest fullet —per dir-ho pudorosament, fullet—, em dona més arguments per fer-los l'esmena a l'Escola.

De bell antuvi tenen una certa —permetin-me l'expressió, és carinyosa— barra de parlar-nos d'Enric Prat de la Riba; és clar, ja s'han tapat algunes vergonyes: fou una iniciativa d'Enric Prat de la Riba! Jo crec que en el Grup de la majoria hi ha diputats aficionats a la història, i sabran valorar què va fer Enric Prat de la Riba i de què servia l'Escola d'Administració Pública de Catalunya quan la duia la Mancomunitat de Catalunya, presidida per Enric Prat de la Riba. Jo els estalvio les referències

històriques que hi ha en aquesta Escola per a aquesta etapa, perquè, entre d'altres motius, hi són amb una voluntat de fer veure que avui es continua aquella herència de l'època d'Enric Prat de la Riba.

Si anem seguint les pàgines d'aquesta Memòria, ens trobem a la pàgina 12 una definició. Diu: «Una Escola al servei de l'administració pública de Catalunya». Un acudit, suposo, no? «En aquests anys, l'Escola desplega amb pocs mitjans una activitat creixent», era com anava creixent la llista del senyor Escudé de seminaris, trobades, reunions, etcètera, «la seva incidència en la formació del personal de la nova administració catalana i de l'administració local va augmentar progressivament», —diu; amb aquell mètode que un diputat del nostre Grup els va plantejar per a TV3, jo també proposaria una enquesta entre els funcionaris de la Generalitat, a veure què entenen per això de «progressivament»— «tot preparant-se per a les responsabilitats que la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, la de l'Escola i la Llei municipal li haurien d'encomanar.» Fantàstic!, s'estaven preparant per a aquestes responsabilitats. Això ja m'invalidaria els quatre anys primers de la primera legislatura fent l'esmena, per què s'estaven preparant, s'estaven preparant. I ara en parlarem, senyor Aligué —diu: «quan vostè cita coses que no són llegides»—, de com es preparen, ara m'hi referiré. «El nou estatge de l'Avinguda Pearson fou un canvi substancial». I tant!, passar del carrer Hèrcules a l'Avinguda Pearson és un canvi substancial, sí, sí; si més no és una bona operació immobiliària, perquè crec que fins i tot —i els reconec el mèrit— va ser comprada a un preu, tenint en compte, a més, l'estrabada que ha fet el mercat immobiliari en els darrers mesos, doncs, que... Si més no ha servit d'alguna cosa, l'Escola: hem fet una bona inversió a l'Avinguda Pearson! «I la capacitat material d'actuació es veié incrementada alhora que s'aconseguia una imatge institucional més adequada als acadèmics de l'Escola. «Molt bé...», «als objectius acadèmics de l'Escola.» Ja tenim la imatge; ja hem aconseguit el solar, l'Escola i una imatge. I aleshores diu quines activitats fa l'Escola, i ens trobem que, a part d'aquesta inversió en patrimoni —ho repeteixo, sortosament recixida—, a part de la Llei, que cita a bastament, que l'hem fet tots nosaltres —no l'ha fet el Govern, l'ha fet tota aquesta Cambra—, i el Consell Rector, que són les tres primeres coses que se'ns presenten com a actius actuals: la Llei, la casa i el Consell Rector; això sí, ja ho tenim tot. Però, bé: i les activitats? Aleshores, jo els recomano que llegeixin el que diu a partir de la pàgina 19, les activitats, i veuran que tot està o en condicional, o «podria ser», o «es faria», o «s'està preparant». Per exemple, la selecció: es diu que la Generalitat té encomanada la selecció que es farà mitjançant l'Escola. No es diu que s'estigui fent, es farà, perquè si es digués que s'està fent..., bé, seria ja quelcom que clamaria a la injustícia sobre les realitats més palpables. Això sí, hi ha una activitat de la selecció que comença a tenir relació amb l'Escola: una assistència als tribunals; això sí, eh?; no la formació del personal, no, el fet que en els tribunals hi hagi una participació. Això ja sabem que s'està complint, senyor Aligué, i en tenim proves, però, evidentment, creiem que la formació i la selecció del personal és quelcom més que enviar algú als tribunals.

La formació complementària. Jo demanaria, senyors de la majoria, quan i com hi ha aquesta formació bàsica i la comple-

mentària. A veure si el senyor Aligué ens pot llegir avui el llistat d'activitats de formació bàsica de cara a la selecció. No em repeteixi la llista de Manresa, Tarragona, Vic, etcètera; no. La formació bàsica dels vuitanta mil i escaig funcionaris de Catalunya què té a veure amb l'Escola d'Administració Pública de Catalunya?

Cursos de perfeccionament? Sí, aleshores sí, entrem en la llista del senyor Escudé, perquè, és clar, tot pot ser curs de perfeccionament, i, sobretot, formació lingüística, eh? Em sap greu no portar un bon dossier, del qual disposem ja tots els grups parlamentaris, de documents de la Generalitat, que, com a formació lingüística, deixen molt a desitjar. Com documents dels grups parlamentaris, també, amb l'agreujant que nosaltres no tenim l'Escola que formi lingüísticament els nostres mateixos treballadors, personal, etcètera, dels grups parlamentaris, sinó que vostès sí que poden presumir, malgrat que els resultats no són encara gaire galdosos, d'una formació lingüística.

Nosaltres creiem que tot això de nou apunta un model d'Escola que vàrem defensar sense fortuna quan es va debatre la Llei, que és una Escola cap a la formació universitària, on es respectessin els dos nivells de la formació bàsica i la formació universitària, on s'anés una mica en la línia de l'ENA a França, en un sentit d'alta qualificació; això ho permetria perfectament l'Estatut i les actuals competències, ja que vostès poden argumentar —amb una bona dosi de demagògia— que no tenen competències per a d'altres —perquè si no les tenen és per uns pactes subscrits per vostès sobre la Llei de la funció pública, i els ho refregarem pels nassos tantes vegades com calgui, perquè els van subscriure, senyor Escudé. Nosaltres no els vam subscriure, però vostès van subscriure uns acords que impedié —sí, vostès i el PSOE, evidentment, a Madrid, Minoria Catalana i el PSOE—, que impedié que hi hagués una funció pública autònoma diferent. Com ara no es queixin dels acords de l'Audiència de Girona sobre la policia de la Generalitat, perquè és aplicar una llei que han pactat vostès amb el PSOE a Madrid. És clar, jo no sé perquè s'exclamen, de vegades, quan passen aquestes coses. L'Audiència de Girona ha aplicat el que diu la Llei de Forces d'Ordre Públic, que la Generalitat, la policia autònoma i la local són «fuerzas de colaboración». No és queixin, si un cas queixin-se a aquells grans autors del pacte parlamentari corresponent.

Aleshores, nosaltres, que creiem en aquest model i els continuem insistint perquè vagin cap a aquest model, els demanaríem, de debò, que no veiessin el programa de l'Escola deslligat del programa del model d'administració, perquè aquí algú podria interpretar que estem criticant tal o tal altre equip de direcció de l'Escola o la formació... Estem criticant i evidenciant les mancances d'un model d'administració pública que vostès no tenen, malgrat tota la llista que ara em llegirà, senyor Aligué.

Ahir al vespre jo estava sopant amb una trentena de treballadors de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya, que celebraven —deixi'ls celebrar— el seu èxit —eren de Comissions Obreres— en les darreres eleccions sindicals —suposo que tota la Cambra ho sap, però perquè consti en el *Diari de Sessions*, perquè són els —jo diria— no citats quasi mai en els debats amb la majoria, perquè és la paraula «sindicats», i Comissions Obreres!, doncs, han guanyat les eleccions de la

Generalitat—, i la majoria d'ells sospiraven per aquest canvi en la seva política d'administració pública i de funció pública, i amb un instrument, que és l'Escola, tan poc aprofitat fins ara.

Jo he defensat aquesta esmena, entre altres motius, perquè quedés constància un altre any, en el *Diari de Sessions*, d'una esperança que no decau per part nostra, que és que algun dia, entre tots, fem una Escola d'Administració Pública de Catalunya, una Escola de formació bàsica i complementària del personal de l'Administració pública de Catalunya.

Senyor Aligué —molt amablement, entre altres motius perquè res més lluny de la meva intenció que buscar cap enfrontament personal—, si ens ho ha de llegir, faci'ns-ho arribar, i ens estalviarem temps vostè i nosaltres, i si ens ho ha de respondre —que és el que nosaltres voldríem—, sobre aquestes argumentacions, de vegades, el fet d'anar a respondre així, a *bote pronto*, com li ha fet al senyor Garcia, el pot dur a un cert allunyament de la realitat. Vostè ha dit que la valoració de llocs de treball s'està acabant. Sap de quin any és la valoració de llocs de treball? De l'any 1985, i estem a les acaballes —22— de desembre de 1987. Permeti'm que ens sembli que dir, quelcom que ve manat de principi del 85 se'ns digui, a la darreria del 87 —a més no és cert, a més no és cert!, com vostè sap—, que s'està acabant, ens demostra quin model d'administració pública tenim. No és un problema d'Escola, és un problema més ampli.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, m'agradaria que, amb la resposta que donaré a continuació al senyor Ribó, quedés d'una vegada per totes, aquesta esmena típica del PSUC, doncs, resolta per als anys vidents; espero que amb la resposta que li donaré el pugui satisfer.

Vostè sap molt bé que l'Escola té un caràcter bàsic, que atribueix a aquesta institució que estigui al servei dels interessos generals de totes les administracions catalanes dins dels àmbits competencials atribuïts, la qual cosa, en cap moment, permet d'afirmar que es tracti d'una escola del Govern de la Generalitat. Aquesta no és únicament una exigència legal, sinó que també ha estat i és la norma de comportament i d'actuació d'aquesta institució, cosa que en tot moment s'ha tingut en compte, com ho demostren dos fets : d'una banda, que l'Escola d'Administració Pública ha realitzat la pràctica totalitat dels cursos o cursets demanats per ajuntaments, del color polític que siguin; també a un bon nombre d'activitats de l'Escola —aproximadament el 40%— ha pogut assistir personal d'altres administracions, especialment de l'Administració local, igual com també de l'Administració perifèrica de l'Estat. Així, doncs, tota l'activitat ha estat presidida per una clara vocació de servei a totes les administracions públiques de Catalunya, entroncant-ho, això, amb l'esperit de Prat de la Riba, fundador de l'Escola, i entroncant també amb l'esperit de la restauració en temps del President Macià, i posteriors.

La inexistència de la Llei de la Funció Pública de l'Estat i, d'altra banda, de la Llei de Bases de Règim Local i de les corresponents Lleis catalanes de la funció pública i municipal van determinar un condicionament important en el funcionament de

l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que va fer que s'adoptessin unes actuacions prudentes, per tal d'evitar expectatives en el personal per la via de perfeccionament o de la formació, que, en aquell moment, podien raonablement semblar sense el necessari fonament. Avui, amb aquesta normativa i la que la desenvolupa, i molt especialment la Llei Reguladora de la mateixa Escola, s'ha produït la necessària definició d'aquell marc jurídic fins ara indeterminat. Això ha fet que l'Escola hagi assumit noves responsabilitats, entre les quals cal assenyalar les tasques de suport per a la selecció per a cobrir 5.264 places, amb 29.788 opositors admesos; la realització de cursos complementaris, però obligatoris, de formació, i els cursos, cada vegada més especialitzats, de llenguatge administratiu i idiomes. Tot això explica que s'hagi hagut de demanar aquest any una ampliació de crèdit per a una quantitat de 45 milions de pessetes per a aquestes realitzacions.

Els objectius de l'Escola són fixats al llarg de l'article 3 de la Llei, objectius que poden ser reconduïts als següents àmbits: selecció, formació, perfeccionament, normalització lingüística i investigació. Per tal de donar compliment a aquests objectius, l'Escola desenvoluparà les següents activitats, que es troben ben detallades en la memòria del Consell Rector, celebrat el dia 11 de desembre de 1987. En el camp de la selecció, tenim que l'Escola donarà el necessari suport als tribunals corresponents, a una previsió de 37 convocatòries; per tant, haurà de responsabilitzar-se de l'organització general, del disseny dels exercicis i de l'elaboració dels manuals d'instruccions. En el camp de la formació, comprèn, principalment, la realització dels cursos complementaris, però obligatoris, de formació previstos per la normativa de la Funció Pública de la Generalitat; en aquest supòsit, hi ha la previsió de la celebració de 46 cursos relatius a diversos nivells administratius. En el camp del perfeccionament, la previsió és la realització d'activitats diverses que tinguin per objecte la millora, la formació permanent, la posada al dia del personal amb vista o no a una ulterior promoció; en aquest àmbit, es preveu la realització d'uns vuitanta cursos de diverses matèries per a diversos departaments de la Generalitat, els quals es responsabilitzaran d'una part de la despesa, que, en alguns casos, fins i tot podrà ser del total. Pel que fa als cursos exclusius per al personal de l'Administració local, s'ha de tenir en compte que aquests es realitzen mitjançant conveni, amb assumpció total de la despesa directa. Sobre els cursets de normalització lingüística i idioma, l'actuació en aquest àmbit respon a exigències específiques de la Llei de l'Escola; per tant, el conjunt d'activitats en aquest camp és necessàriament important i s'orienta en dues vessants: la primera, l'ensenyament de la llengua catalana, per tal de donar compliment a la Llei de Normalització Lingüística, i l'especialització en llenguatge administratiu, amb un total de 241 cursos; el segon és l'ensenyament d'idiomes de l'àrea de les comunitats europees, amb un total de cinquanta cursos. Quant a la recerca, en aquesta àrea l'Escola continuarà promovent treballs i publicacions en les seves col·leccions *Estudis*, *Materials* i *Manuals i Formularis*, i en les publicacions periòdiques *Autonomies* i *Revista de Llengua i Dret*.

Pel que fa a la realització d'aquests objectius, i molt especialment tenint en compte les activitats que comporten una major despesa —la selecció, la formació complementària i la formació lingüística—, s'ha elaborat, sota el principi de contenció, un

projecte de pressupost per a l'exercici del 1988; en línies generals, doncs, aquest projecte segueix una estructura similar a la del pressupost del 1987, en el qual, però, s'ha d'incrementar l'aportació de la Generalitat d'un 25% per a una major realització dels projectes esmentats. És per tots aquests motius que el nostre Grup votarà en contra de l'esmena a la totalitat del Grup del PSUC.

Però abans d'acabar no voldria deixar passar de fer esment que l'Escola aquest any compleix el 75è aniversari, per felicitar-nos de tal esdeveniment, el qual es produeix en un marc de normalització de la vida de les institucions de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Posarem a consideració dels senyors diputats aquestes dues esmenes, relatives a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. La primera d'elles és la que acaba de ser defensada en aquest moment.

Vots a favor, es posin drets... Votaríem conjuntament, si no hi tenen inconvenient, les dues esmenes, la corresponent al Grup parlamentari Socialista i la del Grup del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades, la 140 i la 141, per 35 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa, la darrera d'aquest matí, la defensa de l'esmena 142, a l'Escola de Policia de Catalunya, que formula el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres presentem una esmena al pressupost de l'Escola de Policia de Catalunya, però naturalment hem de fer algunes consideracions, com tantes vegades hem fet: que no hi ha model clar de policia, no hi ha res —com s'està dient per aquí darrera—, no s'ha arribat a acords amb l'Administració central sobre el que es pot fer i el que no es pot fer; si es vol fer molt, entenem que el Pressupost és ridícul; si no es pot fer res, doncs, ja no cal ni fer la despesa —ens ho podríem estalviar—; si ha de servir per a la formació de policies locals, doncs, que es faci, i per a la seva coordinació, que es faci, però, en aquest cas, també, el pressupost és ridícul, i si no es pot fer tampoc cal fer la despesa.

El Govern de la Generalitat en aquest tema va sempre a la deriva i, per tant, el pressupost no reflecteix, de cap manera, les necessitats, i no les reflecteix perquè ni el mateix Govern no les coneix, i perquè tampoc és el que nosaltres voldríem, que seria molt més del que s'està fent. La policia autonòmica és una policia complementària —com fa uns moments deia el senyor Ribó— i és una policia complementària, no només per culpa del Govern central ni del PSOE, sinó —com deia el senyor Ribó— perquè la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, la Llei Orgànica, va ser consensuada també per Minoria Catalana, i, per tant, no defugim les realitats i que cadascú carregui amb les seves.

Però, a més a més, hi ha altres problemes: per exemple, la Junta de Seguretat, onze mesos sense reunir-se; després, al

cap d'onze mesos, amb una copresidència entre el Conseller de Governació i el Governador Civil de Barcelona —no entenc aquesta copresidència—, segons els mitjans de comunicació; resulta que després dels onze mesos hi ha un gran èxit : s'autoritza la formació de 280 mossos d'esquadra més; encara sort! No sé quantes baixes ja hi deu haver hagut, però veig que no augmenten; recordo que fa sis anys o set anys es parlava que podríem tenir al cap d'un any 1.500 mossos d'esquadra; res de res. Per tant, entenem que el Govern no té cap mena de política sobre la policia autonòmica i, per tant, és totalment qüestionable qualsevol proposta que es faci. Imagino que l'argument que es donaria en contra és que la culpa no és d'aquí, sinó d'allà —ja he dit abans el que en pensava. En realitat, es tracta d'una esmena de protesta i voldria estalviar-los —i, a més a més, per economia de temps—, voldria estalviar un debat sobre aquesta qüestió i, per tant, considerant que aquesta esmena és exclusivament de protesta, retirarem l'esmena, perquè les explicacions que se'ns donarien ja sabem de quin ordre serien i que, evidentment, no podríem, de cap manera, acceptar. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Pot fer un torn en contra, si ho desitja, el senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Nosaltres entenem que aquesta esmena a la totalitat, de retorn del pressupost de l'Escola de Policia de Catalunya, té per objecte específic no tant les partides pressupostàries, que ja queden suficientment explicades en el Pressupost, sinó una discrepància d'objectius polítics. Per tant, hi estem en contra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Correspon ara l'esmena 143, del Grup parlamentari Socialista... Bé, sí, potser és aconsellable, tenint en compte —espero un moment, Illustre senyor Diputat— que hi ha tres esmenes de la mateixa naturalesa, suspendre la sessió per reprendre-la aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, l'I. Sr. Secretari Primer, l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, i de Política Territorial i Obres Públiques.

(L'I. Sr. Vice-president Primer dirigeix el debat en absència momentània del M. H. Sr. President.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió, substanciant l'esmena 143, del Grup parlamentari Socialista, a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES : Senyor President, senyores i senyors diputats, em correspon, en nom del Grup Socialista, defensar l'esmena 143, relativa a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat. El nostre Grup, amb aquesta esmena, esmena a la totalitat, postula el retorn al Govern del pressupost

d'aquesta Secció, de la Secció 04, Servei 51. S'ha dit, amb encert, que el Pressupost és el reflex d'una política; és absolutament exacte; i això vol dir, per tant, que nosaltres, a la vista del que s'estableix en aquest Pressupost, entenem que aquesta és la manera, és l'instrument d'aplicar una política, en aquest cas, una política sobre el joc a Catalunya o, més concretament, una part de la política sobre el joc a Catalunya : la política que fa referència a les loteries organitzades per la Generalitat, les loteries catalanes. D'acord amb el Pressupost, es determina una previsió d'uns ingressos derivats d'operacions comercials, en xifres rodones al voltant dels 9.000 milions de pessetes, de les quals es preveu que, aproximadament —també en xifres rodones—, uns 6.000 milions aniran al Tresor de la Generalitat. Aquest és el quadre en el qual es mou la política del joc, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, de l'EAJA, i, per tant, d'aquesta manera, per dir-ho així, es clava el que ha de ser la política del Govern de la Generalitat en aquest sentit, de tal forma que, si això no es modifiqués, aquesta política quedaria mediatitzada, quedaria cristallitzada. És a dir, aquest vaixell que és l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que tot just acaba de sortir de les drassanes, acaba de sortir del port i encalla només sortir, no pot tornar, si no s'aprova aquesta esmena, al dic per fer-hi les reparacions necessàries. Nosaltres el que volem és això, que la majoria s'adoni de la necessitat de reconsiderar aquesta política. És evident —tots vostès ja ho preveuen—, és evident que nosaltres estem posant en quarantena aquesta política, i ho fem perquè entenem que aquesta política és desencertada i perquè aquesta política, a més a més, no està acceptada, està posada en revisió —no voldria utilitzar aquesta paraula, aquesta expressió que no agrada a l'Illustre Diputat senyor Escudé—, està contestada pel conjunt, no solament de tota l'oposició, sinó de gran part de l'opinió pública. Per què diem que aquesta és una política desencertada? Ho diem, fonamentalment, per aquests motius. En primer lloc nosaltres advertim que el Consell Executiu —i derivadament, doncs, aquesta entitat autònoma, que és l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes— ha desertat de les seves responsabilitats. Ha desertat de les seves responsabilitats per què? Doncs perquè les lleis que hem aprovat fins ara, amb una certa unanimitat, es basaven en la creença que, efectivament, estàvem encomanant a aquesta entitat i estàvem encomanant, per tant, a la responsabilitat del Govern l'organització i l'explotació, la gestió directa, per tant, de les loteries catalanes en la mesura que aquesta vinculació estreta entre l'Administració pública i les loteries era garantia que es podrien complir principis d'una rellevància social tan important com són els principis que es fixen i els objectius que es determinen en la Llei del Joc a Catalunya. El que se'n diu la filosofia d'aquest acord, d'aquestes previsions estava basada al mateix temps, i implícitament, i per derivació, en la convicció que no era gens bo que un tema tan delicat com les loteries es pogués traslladar a mans privades.

Doncs bé, el que nosaltres advertim i veiem que s'ha fet és, justament, tot el contrari. És desprendre's, és expulsar de la pròpia responsabilitat de l'Administració Pública aquesta responsabilitat i anar-la traslladant i, a més a més, traslladar-la en cadena, com tractaré d'explicar, a altres entitats, a altres entitats, que són, en aquest cas, privades. És, doncs, una dimissió d'aquesta responsabilitat, que s'ha efectuat a través d'una sèrie

de procediments que nosaltres hem pogut estudiar, que hem pogut examinar i que han pogut provocar la nostra convicció a través dels estudis efectuats per la Comissió d'Investigació del Joc, que serà, en aquest mateix Ple, objecte de debat.

Per fer això, la Comissió Autònoma de Jocs i Apostes ha optat per buscar algú que prengui, sota la seva responsabilitat, aquesta gestió, i això ho ha fet creant una sèrie de mecanismes a partir dels quals crida algú a prendre aquestes responsabilitats sota la determinació d'haver fet ja un vestit a mida. Aquest vestit a mida, evidentment, és el conjunt d'actuacions que es fan per a una prospecció de qui podrà prendre al seu càrrec aquesta responsabilitat, i a través d'una concurrència d'ofertes, primer, d'unes bases de contractació i, en definitiva, d'un contracte, el contracte que lliga l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, amb Luditec, que és la que, a primera vista, ve a assumir les principals responsabilitats d'aquest afer.

I no es tracta aquí d'anticipar el que nosaltres hem examinat i hem deixat establert a la nostra proposta de conclusions de la Comissió d'Investigació. No es tracta d'anticipar aquest debat, però, en tot cas, el que sí que vull resumidament, en aquest moment, per tal d'il·lustrar fins a quin punt nosaltres argumentem fundadament la nostra pretensió de tornar aquesta partida al Govern de la Generalitat, el que sí que vull és fer constar que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes hauria pogut, legítimament, fer ús de la Llei buscant col·laboradors —aquesta és l'expressió exacta que s'estableix a les lleis. Se li confia a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes la missió d'organitzar i de gestionar directament..., directament!, és a dir, es vol la integritat de les competències, es vol la integritat de la responsabilitat a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, de tal manera que s'exclou, fins i tot!, una gestió indirecta. Per tant, el que s'està demanant des de la Llei i des del consens que s'havia produït en aquesta Cambra és justament això, que es demani la col·laboració d'algú, és únicament una figura de col·laboració en forma subalterna, en forma accessòria, i no pas invertint els termes i col·locant-se l'Entitat en una posició subordinada respecte d'aquesta societat, Luditec, que, en definitiva, és la que omple el conjunt de les actuacions que ens permeten dir que, d'alguna manera, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes —i, per tant, el Consell Executiu de la Generalitat— ha dimitit de les seves responsabilitats i, malauradament, aquest vestit fet a mida implica, a més a més, la concessió d'unes operacions mercantils que determinen un negoci desmesurat per a l'entitat privada, per a Luditec; un negoci desmesurat. Per tant, si aquí hi hagués hagut una contenció, si nosaltres no estiguéssim veient que a través d'aquesta renúncia de responsabilitats hi havia un perjudici per al conjunt de la societat catalana, en definitiva, un perjudici del tresor de la Generalitat, segurament no hauríem seguit en la direcció que nosaltres hem seguit fins ara.

Tampoc m'haig d'estendre en aquest moment en què es basa, perquè això ho tenen tots vostès en les nostres propostes de resolució, aquesta afirmació, que a nosaltres ens sembla claríssima, que s'ha atorgat a Luditec un negoci desmesurat, i, per tant, en aquest sentit, amb perjudici del propi tresor de la Generalitat. I, per si això fos poc, aquesta entitat a la qual es confia aquest paper tan rellevant és una entitat que té, a part d'unes cares conegudes, unes cares fosques. En definitiva, es produeix una cadena invisible, a partir d'aquells socis aparents, que no sabem on condueix.

Hi ha un altre aspecte, no el menys important encara, que ens permet sostenir, mantenir que és errònia, que és desencertada aquesta política del joc, i és que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, per decisió o per negligència, es converteix en la responsable i en l'autora d'una política de foment del joc, en tot cas, segur, no servint una política destinada a la reducció del joc, ni una política destinada a evitar el monopoli. Aquests són els aspectes que converteixen l'EAJA en responsable d'una política que contradiu els principis fonamentals que nosaltres vam aprovar confiadament que serien desenvolupats amb tota la rectitud des de la mateixa Llei del Joc.

Evidentment que hi ha unes contradiccions, si vostès volen, entre aquests principis i la creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, però com calia solucionar aquesta aparent contradicció? Evidentment, calia solucionar-la d'alguna manera, i s'ha solucionat malament, perquè s'ha solucionat en la forma d'interpretar-la extensivament, per tant pensant que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i, per derivació, les entitats que segueixen en cadena estarien legitimades per posar en pràctica una política de joc que el fomentés, en lloc d'aplicar una política que, tot i establint les loteries de la Generalitat, les mantingués dintre d'uns límits raonables, dintre d'uns límits que no provoquessin l'escàndol de la societat catalana, que és el que s'ha produït; i això no s'ha fet. Per tant, aquesta incitació a jugar a les loteries, a través de l'establiment d'uns punts de venda que són una incitació a persones que, per si, no haurien caigut en la temptació del joc, per un costat, i, per l'altre, la formulació de sistemes de publicitat basats en l'apel·lació, no d'un patriotisme, sinó d'un pseudo-patriotisme, acaben d'arrodonir la imatge d'una política absolutament desencertada.

Però, a més a més, es digui i es pensi el que es vulgui en aquest moment del contingut de l'enfocament d'aquesta política, el cert és que, en aquests moments, aquesta política està contestada o està impugnada o està rebuda amb un gran malestar per part de la societat, de tota la societat que ens envolta, inclosos sectors que, en principi, no es pronuncien predeterminedament en contra o a favor de la política de la Generalitat. I aquest procés, que és un procés que ha estat constatat per la Comissió d'Investigació del Joc, no està tancat avui. No està tancat, en primer lloc, perquè ara anem a aprovar un pressupost que, com he dit abans, clava aquesta política, la immobilitza, quan —i malgrat el convenciment que tots tenim que les coses seran com vostès voldran en aprovar les conclusions de la Comissió d'Investigació— el cert és que aquest Ple no s'ha pronunciat encara sobre els resultats d'aquesta investigació. Si això està, doncs, en certa manera, en una situació encara d'anàlisi, perquè aquest Ple no s'ha pronunciat, nosaltres creiem que és just, que és procedent i que és prudent tornar, de moment, al Consell Executiu aquesta partida del Pressupost.

Pensem, senyores i senyors diputats, que en aquests moments estem fent alguna cosa més que aprovar el pressupost d'aquesta secció i d'aquest servei. Estem, en definitiva, aprovant el compte de resultats de Luditec, estem aprovant que una empresa com Luditec pugui ingressar durant un any 3.500 milions de pessetes. I estem fent una cosa pitjor encara, i és que estem malbaratant l'oportunitat de rectificar unes pèrdues que, pel cap baix, aniran al voltant de la xifra de 35.000 milions de pessetes durant deu anys, que, en aprovar aquest Pressupost, realment no podran rectificar-se i no podran venir a

nodrir el tresor de la Generalitat.

Vostès aquest matí, senyores i senyors Diputats, han dit a través del seu portaveu que nosaltres en tot el nostre posicionament respecte a aquesta qüestió intentàvem únicament «marxar la perdiu» —això és el que vostès han dit des d'aquí. A part que no es tracta d'una perdiu, sinó d'un gall dindi, i bastant gros...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, li recordo que el seu temps s'ha acabat.

El Sr. CASARES : Moltes gràcies, senyor President. Acabo dient-los que estan en un error : no és la nostra voluntat aquesta, la nostra voluntat és simplement posar el mirall davant d'una llaga que vostès tenen oberta, que es neguen a cicatritzar, i ja saben vostès que l'important —i ho diré en castellà— no és «arrojar el espejo», sinó la cara. I, per tant, vostès farien molt bé de tenir en compte quina és la imatge que es reproduïx en aquest mirall que nosaltres els posem. Nosaltres continuarem amb aquesta intenció i nosaltres continuarem amb aquest objectiu, i esperem que vostès, pel bé de tots, vulguin rectificar. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. M'imagino que el Diputat vol esperar que s'acumulin les esmenes corresponents. Moltes gràcies.

Correspon ara l'esmena 144 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la té la paraula l'Illustre Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, EAJA, trista EAJA. (*Rialles.*)

Bé, n'hem de parlar aquí des del punt de vista pressupostari, suposo que demà tindrem ocasió de parlar-ne des d'un punt de vista estrictament més polític. Naturalment a nosaltres ens és una mica difícil de poder-nos pronunciar i poder donar suport a un pressupost que s'ha presentat sobre l'EAJA, atès que l'EAJA, d'alguna manera, està subordinada encara a la decisió que demà s'haurà de prendre en aquesta Cambra, el resultat de la qual ja sabem quin és, pressuposem quin és, llevat d'alguna cosa que passés extraordinària.

Jo el que els voldria indicar és que en el Pressupost que vostès presenten hi ha una partida de 1.904 milions de pessetes en maquinària, instal·lacions i utilitatge. Ens semblen massa cares. Hem pogut comprovar que hi ha una diferència d'un 20% en més sobre el cost real d'aquestes instal·lacions, però també hem pogut comprovar altres coses. De la lectura de la concurrència d'ofertes, de l'oferta consegüent a la concurrència, resulta que es veu ben clarament que Luditec i GTech, l'associada GTech, garanteixen l'estudi i el subministrament de tota mena d'estudis sobre nous tipus de loteries, la qual cosa fa suposar que EAJA, fent renúncia expressa de les seves obligacions, ja ha delegat a Luditec i a GTech que facin els estudis pertinents, i, aleshores, ens trobem amb una partida de 25 milions de pessetes que diu : «Treballs tècnics». Això no lliga. Si ha de fer treballs tècnics l'EAJA i ja els té garantits, per altra banda, amb el contracte amb una empresa privada, em sembla totalment estúpid posar una partida de 25 milions de pessetes en aquest sentit. Hi ha una altra partida de 382 milions de pessetes per publicitat i una altra de 285 milions per a promoció i *marketing*, i això és tornar a reblar el clau i parlar sobre el mateix, que això és una incitació clara al joc, no només perquè hi ha la publicitat, que la publicitat podria ser informati-

va però no incitativa, sinó perquè, a més a més, hi ha la promoció i el *marketing*, i la promoció i el *marketing*, evidentment, són per incitar. Per tant, això és una contradicció, és una vulneració de l'article 4 de la Llei del Joc.

Nosaltres, en realitat, no sabem si l'EAJA gestiona o figura, i això ens agradaria saber-ho perquè, si gestiona, és una cosa, però, aleshores, no sabem què hi pinta Luditec; si només figura, no sabem què fa l'EAJA, ens podríem haver estalviat d'haver-la creat. Hi ha tres nivells : una Direcció General del Joc, que té una funció de policia del joc; l'EAJA, que hauria de gestionar i resulta que..., en fi, no gestiona, sinó que cedeix la gestió, i després hi ha una empresa privada que s'emporta el guany principal. Massa nivells competencials, massa coses. Mentre no s'aclareixi tot això, nosaltres no podem donar, naturalment, suport a aquest pressupost.

L'EAJA ha adjudicat la gestió del joc, i que no es negui. Amb una concurrència d'ofertes es poden contractar els serveis de camionetes de repartiment, el servei d'impressió, el servei tal, el servei tal altre; el que mai es pot fer és —quan un té la gestió directa— contractar tots els serveis, tots, la globalitat, i, a més a més, emprant precisament el personal de la mateixa empresa a la qual s'adjudica —que vostès diuen que no se li adjudica, sinó que és una prestació de serveis. Bé, recordem, d'altra banda, que, quan es va crear la Llei de constitució de l'EAJA en aquest Parlament, va ser amb la promesa formal —dita des d'aquesta tribuna— que mai, en cap cas, quan hi hagués loteries, que serien instantànies, mai, en cap cas, serien gestionades per una empresa privada; tot això no s'ha complert. Desconfiem ja de l'actitud i del comportament del Consell Executiu de la Generalitat i és per això que l'altre dia també ens vam oposar a la creació d'un nou ens autònom, com és el del Diari Oficial de la Generalitat i Publicacions, perquè ens temem que el que ha passat amb l'EAJA pugui també passar amb altres entitats autònomes que es puguin crear.

Penso que la nostra actitud és perfectament coherent amb el debat que va tenir lloc en la política del joc, i penso que votar una cosa, un pressupost, que encara no s'ha dilucidat exactament si les irregularitats que nosaltres temíem eren justificades o no, penso que és una vulneració de la mateixa sobirania d'aquest Parlament, però, naturalment, la sobirania depèn del Grup del senyor Subirà i del Grup de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Correspon ara —gràcies, senyor Diputat— la defensa de l'esmena 145, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Aquest és el torn dels diputats del joc, per dir-ho d'una manera o altra.

Bé, el nostre Grup parlamentari voldria... (*remor de veus*) De no tots, de no tots, però sí de tots els diputats que hi han intervingut; si vostè no hi ha fet esmena, vostè deu saber per què. El nostre Grup parlamentari vol retornar aquests pressupostos al Consell Executiu per —i volem deixar-ho clar— disconformitat estricta amb aquests pressupostos, sense cap altra consideració d'ordre, que hem estat debatent durant molts dies en aquesta Cambra a la Comissió d'Investigació, i que demà tindrem l'oportunitat de discutir en aquest Ple.

Disconformitat amb aquest pressupost, perquè l'altre dia

aquest Diputat quedava sorprès en llegir en determinats mitjans de comunicació que el President de la Generalitat, el President Pujol, cobrava quatre-centes i escaig mil pessetes cada mes. I li venia al cap, li venia a la memòria allò que comentàvem en el debat de la LLOT, sobre quants diputats d'aquest Parlament voldrien, no ser presidents de consells comarcals, sinó gerents dels consells comarcals. Doncs, mirin, estic convençut que ara les bufetades —lògicament dialèctiques— fóren per ser director general, president de l'EAJA. Perquè el senyor Vilarrubí, senyors diputats de la majoria i de les minories, cobra 700.000 pessetes cada mes, Seguretat Social a part; 700.000 pessetes cada mes! És a dir, són vuit milions i mig d'alts càrrecs per a un sol alt càrrec en l'organigrama de l'EAJA: Seguretat Social de banda, són 708.300 —si no ho tinc mal calculat— pessetes mensuals que cobra aquest senyor. I, és clar, això, per si sol, fóra motiu que discutíssim i tractéssim el tema amb seriositat en aquesta Cambra; això per si sol fóra motiu d'això. El que succeeix és que se'ns pot dir: «Home, és que se les guanya, és que realment fa una feina que mereix aquest sou.» Mirin, ja és difícil, diguem-ne, que en un ens autònom de la Generalitat de Catalunya, pel nivell de funcionament, per la posada en marxa, pel rodatge que porta, es cobrin sous d'aquests; però anem a analitzar què fa el senyor Vilarrubí, què fa a l'EAJA.

L'EAJA i el senyor Vilarrubí gestionen dos tipus de loteries: la Loto Ràpid i la Lotto 6/49. I en tot això, en aquesta gestió, l'EAJA què fa?, el senyor Vilarrubí què ha de dirigir?, de què ha de tenir cura que funcioni? Ha de tenir cura d'un organigrama que rebi les comandes dels subministradors, dels botiguers per repartir? No. Ha de comptar les butlletes quan li arriben de la duana i, en definitiva, saber quantes n'arriben, quantes en té, comptar l'estocatge? Tampoc. Porta el control del magatzem —aquests dos famosos magatzems que hi ha—, aquí arriben, aquí distribuïm, tal? Tampoc. Distribueix les butlletes a les botigues? Tampoc. Edita les butlletes? Òbviament que no. El que és més greu, senyor Escudé, que veig que s'ho està passant molt bé, vostè aquest matí en una emissora de ràdio ha dit una cosa que no era certa: recull els diners a les botigues l'EAJA?, recull els diners a les botigues l'EAJA? Vostè aquest matí deia que sí, o ho deixava entreveure. No, no! També ho fa Luditec. Per tant, no fa res de tot això, i amb la 6/49 exactament el mateix, tampoc fa res de tot això. Llavors, què fa l'EAJA? Miri, l'EAJA —se'ns ha explicat— dissenya els jocs, és a dir, decideix si serà una 6/36, si serà una 6/49 —ara que n'hem après, d'aquests temes, podem parlar amb propietat—; dibuixa els criteris, és a dir, al senyor Vilarrubí, per dibuixar dos criteris, li paguem —dos, perquè de moment són dos—, li hem pagat 700.000 pessetes cada mes, li pagarem enguany; decideix quan comença i quan acaba el joc —lògicament, ara que ha pres la decisió perquè comencin, l'única decisió que li queda és saber quan acaba (*rialles*), i voldria dir que en algun cas és possible que ho hagi de decidir aviat, però, en qualsevol cas, són 700.000 pessetes cada mes—: fa l'escrutini, això sí, això sí —és clar, aquí l'ajuda TV3 una mica—, i paga els premis, això és evident: paga els premis. Per tant, al senyor Vilarrubí, per pagar els premis de les lotos, li paguem 700.000 pessetes cada mes.

Ara bé, al costat d'això, quines altres despeses hi ha en aquest pressupost? Doncs, miri, per fer tot això, que, és clar, si ho fes el senyor Vilarrubí sol, això de pagar els premis i decidir

i dissenyar, home, doncs, mira, potser sí que s'hi ha d'estar molta estona i llavors valdria la pena que comptéssim a quant costa el minut, però no, no, és que al costat d'això hi ha 150 milions més de personal. És a dir, per fer aquesta feina que jo els deia, hi ha els 8,5 del senyor Vilarrubí i 150 milions més de personal, i ni reben les comandes, ni compten les butlletes, ni les editen, ni les distribueixen, ni recullen els diners, no fan res; no fan res.

Però no només això —aquí se n'ha parlat abans—, el problema no és el capítol 1; el problema és que al capítol 2 hi ha 770 milions de pessetes, allò que dèiem dels llapis, les gomes, els bolígrafs: 770 milions de pessetes, dels quals, ai las!, 670 —670, més d'un 90%— són publicitat i promoció. És a dir, fent les xifres per a aquell famós anunci dels sis milions, són 130 pessetes habitant/any a Catalunya, només per publicitat, si comptéssim que la publicitat a TV3 i a Catalunya Ràdio la paguen tota, que, amb l'informe de la Sindicatura de Comptes a la mà, sabem que no és així.

Per tant, el nostre Grup parlamentari entén que per fer això no calia una entitat autònoma de jocs i apostes; que l'EAJA es va pensar, i es va votar en aquest Ple del Parlament, perquè gestionés directament els jocs; que del senyor Vilarrubí, lamentant-ho molt, no ens podem fiar de les coses que dirigeix, i no retiro ni una paraula d'aquestes. Per què? Miri, perquè es va produir un fet —i és l'únic fet que jo esmentaré de la Comissió d'Investigació del Joc— sobre la base del qual vam tenir coneixement, perquè el senyor Conseller de Governació va ser tan amable de fer-nos-ho arribar, que hi havia un contracte signat entre el senyor Lluís Prenafeta i el senyor Carles Vilarrubí, en virtut del qual el senyor Vilarrubí cobraria 2 milions i mig de pessetes, a raó d'unes 416.000 pessetes mensuals, mitjançant el qual el senyor Vilarrubí al que es comprometia, amb caràcter previ a l'aprovació per part d'aquest Parlament de la Llei de Creació de l'EAJA, abans que es creés l'Entitat Autònoma, a fer un estudi per posar en marxa l'EAJA, a preparar l'organigrama de l'EAJA. Bé, quan vam veure aquest contracte vam dir: «Aquí hi ha la clau de com ha de funcionar això. Senyors de la Comissió d'Investigació, enviïn-nos el treball que va fer el senyor Vilarrubí. Si aquest senyor va cobrar dos quilos i mig en funció dels famosos estudis i dictàmens, enviïn-nos el treball que va fer aquest senyor, a veure si realment va ser productiu o no». Vots a favor, vots en contra, resultat conegut; majoria absoluta, guillotina, «no tindreu aquesta informació». Bé, el Diputat que els parla i el senyor Màrius Díaz, emparant-se en l'article 13 del Reglament de la Cambra, vam demanar aquest estudi tècnic. Rebem la resposta del senyor Prenafeta, que, amb bona lògica política, ens la podia haver enviat d'aquí a uns dies i segurament jo ara no la podria utilitzar, però com que ha estat tan amable de fer-nos-la arribar abans d'aquest debat. Diu: «El senyor Vilarrubí va ser contractat pel Departament de Presidència el 20 de gener del 86», dòmino, era el contracte que teníem, «l'objecte d'aquest contracte era dur a terme les tasques preparatòries de la futura organització i instal·lació de la prevista entitat», de l'EAJA, «La remuneració prevista màxima era de dos milions i mig de pessetes, a raó de 416.000 pessetes mensuals.» Només va treballar fins al mes de maig, perquè llavors —no és que liquidés la feina i ja no cobrés més— va ser nomenat Director General de l'EAJA i va passar de les 416 a les 700 —ara passaria a les

700— que estem discutint. I acaba dient : «El senyor Vilarrubí no va redactar cap projecte concret», fantàstic, «sobre l'organització necessària per tal d'endegar el funcionament i posada en marxa de l'entitat.» És a dir, no va complir l'objecte del contracte. Diu : «En conseqüència, senyors Diputats, no els podem trametre el projecte sol·licitat, car no ha existit mai.» I això ho signa el senyor Prenafeta. I el senyor Vilarrubí va cobrar per fer això, va cobrar per fer aquest treball. Per què no ha existit mai aquest projecte? Perquè no calia, perquè no calia. Perquè per la feina que fan no cal l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, ens la podíem haver estalviat, ens podíem haver estalviat aquests 1.000 milions de pessetes de despesa corrent que hi ha en el Pressupost d'enguany.

I fixin-se bé que jo no parlaré, no parlaré en cap moment, d'una partida que ha sortit en les dues intervencions inicials, que són els 1.900 milions de pessetes de la partida 620.01, les inversions, perquè joestic d'acord que, si la Generalitat de Catalunya vol liquidar en el període d'un any més del 50% del cost dels equips tècnics subministrats per GTech, endavant, que ho pugui fer i que ho faci. Per tant, tot el que els he explicat és amb respecte estricte i al marge dels diners que hi ha previstos en aquest pressupost per al pagament de la maquinària subministrada per GTech. Ara bé, després no m'utilitzin vostès demà l'argument que aquest és un contracte extraordinàriament beneficiós, perquè podem pagar en el decurs de deu anys i podem programar els nostres pagaments com millor desitgem, perquè si vostès pressuposten ja enguany aproximadament un 80% del cost total dels equips, difícilment demà podran sostenir des d'aquesta tribuna que el fet que puguem pagar en el termini de deu anys és extraordinàriament beneficiós per a la Generalitat. O no es dirà la veritat en el moment que es col·loquen aquests 1.900 milions de pessetes en el Pressupost d'enguany.

En conseqüència, el que entén el nostre Grup parlamentari és que, per les raons que hem apuntat, aquest ingrés al Tresor previst de 6.000 milions de pessetes —que creiem que és un xic optimista, però, en qualsevol cas, si ho són, benvinguts siguin per al Tresor de la Generalitat de Catalunya, que, en definitiva, som tots— es podria aconseguir exactament igual sense l'existència de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, les característiques de la qual jo he intentat dibuixar, i que creiem, el nostre Grup parlamentari, que no justifiquen en absolut ni la seva existència ni, sobretot, un sou certament escandalós com és el del senyor Vilarrubí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra d'aquestes esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Si em permet, farem l'anàlisi bàsicament del que han dit els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, per un cantó, i, per l'altre, també, de l'esmentat pressupost, perquè, almenys amb el que ha dit el senyor Casares, com a pressupost, només ha parlat de la quantitat d'ingressos al Tresor de la Generalitat, dels 6.000 milions de pessetes que representaven.

No és cert que l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, no és cert —ni l'EAJA ni el Consell Executiu— que hagi desertat de les responsabilitats donant l'organització i l'explo-tació de les loteries; no és cert. No ha anat a mans privades, de cap de les maneres, i això, ja hi va haver en el seu moment un

debat sobre el joc, després hi va haver unes interpellacions i unes mocions i demà veurem també aquí, en el Ple del Parlament, un dictamen que ha elaborat la Comissió d'Investigació, i que, en tot cas, ja s'entrarà amb deteniment respecte a aquest tema. Ara bé, cal dir també, i ser precisos, que aquí el que ha fet l'EAJA ha estat la contractació de prestació de serveis. Bàsicament, qui gestiona és qui decideix, almenys aquest és el nostre criteri, i entenc que, des del punt de vista empresarial, tots podem convenir que qui decideix és qui gestiona, i, per tant, la determinació de les característiques de les sèries, per exemple, o dels jocs que es posaran en funcionament, això, correspon a l'EAJA, qui defineix també el tipus d'establiment, la localització adequada en cada punt de venda —i això està previst en el Decret 67/1987, del 4 de març—, els criteris de distribució, els punts de venda, els ingressos, els pagaments. Aquí s'ha dit, per part del senyor Vives —permetin-me, en tot cas, que em salti una mica l'ordre—, que els diners els recollia una empresa privada; els diners van ingressats directament, ho sap el senyor Vives, com ho saben tots els il·lustres diputats, que no se serveix ni una sola, ni una sola butlleta de *Loto Ràpid* si no ha estat fet l'ingrés previ al compte de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i això ho fa directament el botiguer amb càrrec en compte —sí, senyor Vives—, ho fa directament l'EAJA amb càrrec en compte en el compte del botiguer, que té associat —aquest botiguer—, que té associat i que té autorització de pagament. Per tant, els diners... No passa com en altres jocs, no passa com en altres jocs que podríem esmentar aquí, per exemple les travesses —l'1-X-2—, que sí que ho cobren uns determinats corresponsals comarcals, que cobren ells, ingressen, es liquiden i després paguen a ONLAE o a Apuestas Mutuas Deportivo Benéficas. Per tant, en aquest cas, qui cobra els diners, la recaptació dels ingressos la fa directament l'EAJA. He dit també la qüestió del pagament de premis, que també la realitza EAJA i, per tant, la decisió de posar en marxa un joc, la decisió de posar en marxa una sèrie, la quantitat de butlletes, la quantitat de diners, els premis, tot això ho decideix l'EAJA; per tant, poder decisor, Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Per tant, nosaltres diem : gestió, gestió de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Què fa Luditec? Vostès ho saben. Demà segurament se'n tornarà a parlar i veuran com Luditec el que fa és prestar uns serveis, que és el que ha contractat en aquest cas l'EAJA.

El senyor Casares també parlava de la Llei del Joc de Catalunya i d'un negoci desmesurat de Luditec —que després, en tot cas, en podem parlar. Però parlava de la Llei del Joc, foment del joc —també n'ha parlat el senyor Maties Vives respecte al tema del Capítol II, quant al pressupost de publicitat, promoció i *marketing*, i també el senyor Alay, respecte, doncs, al mateix tema, quan parlava també de la publicitat. Hem de recordar que aquesta Cambra el 20 de març del 84 va aprovar una llei del joc, que, en el seu article 4, bàsicament —és allà on sempre s'ha discutit—, parla de diversificar l'hàbit del joc, de no crear monopoli, etcètera. Bé, nosaltres entenem, i ho hem dit algunes vegades, que també vam votar una llei per unanimitat, pràcticament, que era la de Creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Per tant, ens trobem amb dues lleis que —ho ha dit també el senyor Casares—, en principi, en principi semblava que estiguessin en contradicció : per un cantó no fem joc i per l'altre estem creant una empresa que gestionarà els jocs.

Doncs, bé, jo penso que l'esperit del legislador és aquí on es fa veure, que vol compatibilitzar, vol compatibilitzar les dues lleis. Per tant, per un cantó parla del tema, i l'emmarca des del punt de vista legal —també he de dir: la primera llei del joc en tot l'Estat—: Llei del Joc, 20 de març del 84, i després creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, similar a altres entitats autònomes o altres institucions que hi ha també a nivell d'Estat.

Com combinem nosaltres, per tant, o com combina el Govern de la Generalitat, i nosaltres com ho entenem, les dues lleis? Bàsicament, que al joc privat no s'hi entra, es fa el seu control des de la Direcció General del Joc, i el joc públic l'organitza i el gestiona l'Entitat Autònoma. A partir d'aquí es va dir que de cap de les maneres, de cap de les maneres una loteria instantània, és cert, l'organitzarien mans privades; és que no ho fan; qui ho fa és l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. I, aleshores, tots els il·lustres diputats saben que s'haurien pogut fer diferents tipus de joc, però se'n van triar uns de molts similars, i això ho va repetir el Conseller en el debat del joc i això ho hem de repetir nosaltres, perquè és cert; el que en podríem dir la tècnica de jocs creuats. Què vol dir? S'hauria pogut treure —i a això també hi feia referència el senyor Maties Vives— un altre tipus de joc diferent de la 6/49. La 6/49 és idènticament, en els seus percentatges de probabilitats de guany, en els seus percentatges de probabilitats que toqui, igual a la Loteria Primitiva de l'Estat. És evident que això implica que el que pretén l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, què pretén fer? Pretén absorbir part d'aquest mercat; per tant, diversificar el mercat del joc. Per altre cantó, el «rasca-rasca» famós, la Loto Ràpid, què pretén fer? Pretén fer forat en un altre tipus de joc de premi instantani, que són les màquines escurabutxaques. Per tant, no hi ha una negligència en la Llei del Joc en la seva diversificació, sinó tot el contrari, sinó que és entrar a diversificar aquest joc, intentar treure d'altres jocs que ja hi ha en el mercat per passar-los al Tresor de la Generalitat. Però, a més a més, això, entrant en concurrència que tenim una llei de creació d'una Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que li diem a aquesta Entitat Autònoma que sigui una empresa comercial, una empresa estrictament comercial, i, per tant, com a empresa comercial que és, té l'obligació de fer aquesta penetració en diferents jocs.

He de recordar també que, respecte al que és la Loteria Primitiva, ja va llegir aquí el nostre Portaveu, senyor Subirà, quins eren els propòsits futurs de la Loteria Primitiva. Per tant, entenem que queda justificat, totalment i absolutament, aquest Capítol II, quant a publicitat i promoció. I per què l'entendem justificat? Perquè el que estem fent aquí és aprovar un pressupost, que podria no ser gastat; és una prevenció que hi hagi una quantitat de diners en publicitat, *marketing* i promoció —que és diferent—; per un cantó publicitat —i els il·lustres diputats ho han entès així— i per l'altre cantó promoció i *marketing*, que són dos conceptes diferents, que a nivell d'empresa també saben vostès que té dos tractaments diferents; no només és un assentament comptable, sinó que són dos objectius diferents.

Per tant, en espera d'una possible competència..., i avui no sé si vostès han llegit també un retall de diari, que —*El País*, concretament— diu que Televisió Espanyola pensa donar abans del llargmetratge del dijous tots els sortejos de la Loteria

Primitiva, i que amb això, i que amb això volen incrementar més dels 3.000 milions de pessetes que recapten setmanalment. És evident, és evident que... Hi ha hagut un il·lustre diputat que diu: «però pagant»; pagarà CEPESA; CEPESA també hem de pensar que ha fet una proposta de 200 milions de pessetes. Ara bé, per què es donen, per exemple, a TV3? —i d'això també se'n va parlar. Perquè hi ha un caràcter informatiu, que és al que feia referència precisament el Diputat senyor Alay. Hi ha d'haver una publicitat informativa, no una publicitat incitadora; en tot cas, la incitadora ha de ser per detreure, per detreure diners o bé jocs dels altres que estan envaint... Com vostè també sap —el senyor Alay, i tots els il·lustres diputats d'aquesta Cambra..., que el Govern de la Generalitat va recórrer al Tribunal Constitucional la implantació de la Loteria Primitiva, perquè ja teníem traspassats els jocs des de l'any 82, des del setembre del 82 cap ençà.

Per tant, la Llei del Joc no ha estat conculcada, no se n'ha fet detriment. Els punts de venda no són agressius, nosaltres entenem que no són agressius, perquè entenem també que la venda de loteria agressiva és aquella que envaeix el mateix ciutadà, el ciutadà que va pel carrer, com pot ser aquesta loteria que revenedors no autoritzats vénen i t'ofereixen a qualsevol restaurant, a qualsevol estació de metro o a qualsevol altre lloc d'aquests; aquests senyors es guanyen la vida d'aquesta manera —ho entenem—, però és molt més agressiu això que no pas trobar en un punt de venda uns tiquets que pots o no comprar-los.

El senyor Casares diu: «estem aprovant els comptes de Luditec»; bé, els comptes de Luditec, m'imagino que els deu haver d'aprovar el seu consell d'administració, i aquest Parlament, jo, almenys, si aprovés els comptes de Luditec aquí, en aquest moment no em sentiria legitimat, i penso que cap dels il·lustres diputats que formen el conjunt d'aquesta Cambra. Nosaltres, el que aquí estem aprovant, en tot cas, és el pressupost de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que en darrer terme m'hi referiré. Cal també, per tant..., i els faré una petita explicació, que poden també llegir els il·lustres diputats, per si després ho volen rectificar: a la pàgina 12322 del *Butlletí Oficial del Parlament* hi ha un exemple que em sembla que és prou meridià..., del Butlletí, perdó, número 237, del 18 de desembre, que fa una hipòtesi, una venda anual hipotètica de 20.000 milions en loteria instantània i 20.000 milions de loteria *online*, o sigui, la 6/49; aleshores, quins serien els guanys entre aquests 20.000 milions de pessetes, venuts amb la *Loto Ràpid*, i els 20.000 milions de pessetes respecte a la 6/49? Representaria, per tant, un ingrés per al Tresor de la Generalitat de 8.800 milions de pessetes, i per a l'empresa Luditec —i això està aquí i ho podran comprovar després— 600 milions de pessetes. Per què? Perquè, en tot cas, penso que els percentatges que ja s'han dit aquí, i que algunes vegades el senyor Sala ha fet, ell també, uns certs números, no ens lliguen entre els que nosaltres tenim i els que ell, en tot cas, ens ha dit algunes altres vegades. Dic això perquè també demà, segurament, tornarà a sortir i no m'hi voldria estendre més; això (*Remor de veus*.) Gràcies, senyor Vives, però analitzarem, també, en darrer terme, el pressupost. (*Remor de veus i rialles*.) Bé, en tot cas, si ho fem en darrer terme és perquè vostès quasi no n'han parlat; excepte el senyor Vives, el senyor Casares no n'ha dit ni un borrall, i, per tant, per això he anat contestant el que havia dit

el senyor Casares. (*Remor de veus.*)

El senyor Alay parlava dels 1.904 milions de pessetes, que entren en total contradicció, almenys en el seu esperit, amb el que ha dit el senyor Vives. El contracte de Luditec, que tots vostès coneixen, amb l'EAJA, o l'EAJA amb Luditec, parla d'un finançament de la compra de maquinària a deu anys, deu anys amb uns interessos calculats amb el MIBOR. Per tant, és lògic, per tant, també, que, com ahir deia el nostre Portaveu en l'anàlisi de les esmenes presentades a l'articulat de la Llei de pressupostos, va dir que era de bon pare de família, en aquest cas, vetllar perquè, quan es tenen diners, eixugar els deutes. Per tant, hi ha una compra de maquinària i s'avancen uns diners per no haver de pagar uns interessos. Nosaltres entenem que això és un bon criteri, un bon criteri comercial, una decisió política —que ho deia ahir el senyor Subirà—, una decisió política de fer-ho o no fer-ho. El senyor Vives parlava de si es feia o no es feia i preferia donar aquests diners a un altre cantó; nosaltres entenem que s'ha d'amortitzar una part i s'han de pagar aquests interessos, i com més de pressa s'hagi amortitzat aquest deute, aquests diners de la compra d'aquesta maquinària i utilitats, per tant, quedarem alliberats de fer aquests pagaments d'interessos suplementaris. Per tant, entenem també que el Capítol sis queda totalment i suficientment reflectit amb el que els he dit i justificat.

El Capítol primer : si vostès veuen qualsevol tipus d'empresa comercial, vagin allà on vulguin, vegin que el Capítol primer, entre l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, amb els seus ingressos per un cantó i per un altre cantó amb tota l'estructura, és un dels capítols primers més econòmics que hi ha fins i tot en empresa pública i en empresa privada. Per tant, nosaltres justifiquem plenament l'estat de despeses que comparteix aquest Capítol primer.

El Capítol segon, bàsicament s'ha parlat de les partides 229.05 i 229.07, que fan relació precisament a aquella publicitat, promoció i *marketing*, que entenc —i el nostre Grup entén també— estrictament necessari per afrontar aquesta competència.

Nosaltres, per tots uns motius determinats o per aquests motius que també s'han donat, perquè no es conculca l'article 4 de la Llei del Joc, perquè es respecta la Llei de Creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, perquè l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes gestiona, ha cedit els serveis, ha contractat els serveis, però gestiona ella mateixa i també perquè entenem que el contracte tant econòmic com jurídic és correcte, nosaltres ens haurem d'oposar a les esmenes a la totalitat, presentades pels grups que abans m'han precedit.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Silenci, si us plau. Per les indicacions, aquesta Presidència observa que el Grup Popular desitja posicionar-se. Té la paraula per fer-ho l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Certament, el nostre Grup no s'hauria posicionat, però aquí s'han fet unes afirmacions que ens obliguen a sortir al seu pas.

En primer lloc, per aquest calendari que se'ns va imposar a la Comissió, cal denunciar que nosaltres, en aquell moment, no vam creure oportú —i, ai las!, com diria algun altre diputat, ara

ho lamentem— presentar una esmena a la totalitat d'aquesta Entitat, perquè en aquell moment encara, evidentment, continuàvem aplicant el principi del dubte, que tantes vegades hem esmentat, no pas per les persones —que ho diem i ho mantenim—, però sí respecte a l'oportunitat de l'existència i del funcionament d'un ens autònom, la qual cosa ens ha quedat aclarida, malauradament amb signe negatiu, en el decurs i a la fi de la Comissió d'Investigació.

Dic això, senyor President, per justificar que nosaltres no vam presentar una esmena a la totalitat, però per explicar alhora que votarem a favor de totes aquestes esmenes. I dic això perquè, en definitiva, com algú aquí ha apuntat, que avui es doni llum verda a això és, d'alguna manera, alterar l'ordre lògic del debat, és alterar l'ordre de la discussió i deixar assentat i que causi estat d'una vegada per sempre una situació que a nosaltres ens sembla vergonyosa, que és l'existència, i l'existència en aquest cas pressupostària, de l'EAJA. Dic això perquè això és tant com consolidar situacions. No oblidem que tant l'EAJA com el Tresor de la Generalitat actuen mitjançant uns percentatges relictos o residuals, i, en definitiva, amb aquella lectura del got mig buit o mig ple, en el moment que estem beneint la situació de l'EAJA i del Tresor de la Generalitat, estem beneint la situació de Luditec, que és altament lesiu per als interessos públics de Catalunya.

D'altra banda, i des d'un punt de vista quantitatiu, nosaltres no podem sinó denunciar que l'EAJA no fa res, que els seus funcionaris no fan res, almenys, que justifiqui les despeses que aquí se'ns estan presentant, i nosaltres volem sortir al fil d'una última intervenció : la possibilitat de l'amortització abans dels terminis previstos del deute de la compra de *hardware*. A nosaltres ens sembla molt bé que la Generalitat no s'endeuti, ens sembla molt bé que s'eixugui el deute abans dels terminis previstos, però jo em permeto recordar que va ser aquest Diputat el primer que va posar el dit a la nafra pel que fa referència a la qüestió del preu del dòlar : el dòlar, com tots els diputats i les senyores diputades saben, s'estava pagant a onze pessetes més que el preu de mercat el dia 14 de gener del 87, en què es va signar el famós contracte; se'ns va donar com a explicació que, com que no era possible més enllà d'un any o d'un any i escaig una assegurança de canvi, això era una fórmula, d'alguna manera, de refermar el pagament al llarg de deu anys i de les fluctuacions. Per consegüent, per allò que els advocats en diem una *contradictio in terminis*, tenint en compte que avui se'ns planteja la possibilitat que s'eixugui el deute en un any, quan està previst al llarg dels deu anys, perquè el primer any és any de carència, per tots aquests motius, anunciem el nostre vot en contra del projecte i, evidentment, doncs, en favor de les esmenes en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Esmenes que posarem a consideració de la Cambra i que, si no s'indica el contrari, votarem conjuntament les tres esmenes.

Vots a favor de les tres esmenes, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 143, 144 i 145 han estat rebutjades per 39 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa de l'esmena 146, al Departament

d'Ensenyament, esmena que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc l'honor de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Degudament autoritzat pel President del meu grup, llegiré l'esmena a la totalitat, entre altres raons perquè no vull violar el dret a la becaina dels il·lustres senyors diputats en una hora com aquesta. *(Rialles.)*

Com en anys anteriors, el Grup parlamentari del PSUC es veu obligat a presentar una esmena a la totalitat del Pressupost del Departament d'Ensenyament per al 1988. No és, òbviament, una esmena feta des de la ignorància i, menys encara, des de la mala fe; ha estat una esmena discutida tant amb professionals de l'ensenyament de tots nivells, de l'universitari a les escoles bressol, i de tots els estaments : alumnes, pares, personal no docent i ensenyants, sindicats o no. Han estat consultats també regidors i tècnics d'ensenyament de municipis ben significatius de Catalunya. Més encara, voldria recordar que abans de diputat he hagut de ser professor de formació professional, de batxillerat, mestre d'adults, professor dels cursos de reciclatge de català i regidor d'ensenyament d'un ajuntament important, com el de Cornellà, i ho dic no per posar-me medalles, sinó per evitar que a l'hora del torn en contra la majoria o el seu representant ens responguin amb el to didàctic de qui perdona la vida a un militant d'un partit que no sap gaire com va això de l'ensenyament.

He decidit no basar la meua intervenció en el detall de les xifres. Les esmenes presentades en Comissió eren en tot cas prou precises i ara m'hi remeto. Alhora, els invito a sospesar les respostes dels representants del Grup de la majoria : comprovaran, un cop més, que el poder no dona les raons de la raó d'una manera automàtica. No basaré l'esmena en els detalls i sí en el sentit de les grans qüestions que la motiven; abans, però, vull fer un reconeixement previ : per dir que l'actitud de la Conselleria i del Conseller d'Ensenyament ha estat seriosa i responsable quan els col·lectius d'ensenyants i els col·lectius de pares preocupats per l'escola pública li han suggerit i reclamat la necessitat de diàleg; ho reconeixem sense cap mena de restriccions, i aquesta comissió a favor de l'escola pública ha estat un dels elements més positius per veure com des de l'Administració i des dels administrats es pot fer, conjuntament, un treball polític. Alhora, volem denunciar la falta absoluta de respecte professional i polític del President de la Generalitat envers els mestres, titllant-los sense fonament d'elements problemàtics i eludint amb una falta que considero greu de justícia i de tacte allò que els correspon de fer i de reclamar si volen convertir la seva professió en un acte de servei objectiu a Catalunya. He hagut de tractar sovint, en situacions ben conflictives, col·lectius de mestres, i mai, mai, ni quan es manifestaven contra mi, hauria gosat desqualificar-los i desqualificar-ne la tasca des d'una prepotència poc elegant d'algú que és, alhora, si no vaig errat, diputat també d'aquesta Cambra.

Mirin, el nostre Grup opina que la Generalitat dedica una atenció massa escassa a l'ensenyament públic en tots els seus nivells, i a la qualitat d'ensenyament molt en particular. Aquesta desviació de les atencions que haurien de ser prioritàries —ja que ens volem europeus, a Europa l'escola pública és sempre la de més qualitat, la que compta amb més recursos, el

punt de referència— empeny, naturalment, els pares cap a certes escoles privades, que compten així amb una doble subvenció, una de directa i una altra d'indirecta, dels cabals públics. No estem en contra de l'ensenyament privat, ni de la subvenció a l'ensenyament privat en tots els seus nivells —ho he dit, i fa ben poc temps que hi corro, des d'aquesta Cambra— estem en contra d'una subordinació d'allò que és primer, prioritari, que és l'ensenyament públic, a allò que ha de ser complementari, subsidiari, que és l'ensenyament privat. La desmoralització de molts professionals de l'ensenyament neix d'aquesta constatació : hi ha una desviació abusiva de diners cap a l'escola privada quan encara hi ha déficits indignants, estructurals, a l'ensenyament públic, i, com em deia la mare —dona pietosa, a fe—, primer és l'obligació i després la devoció.

Repassin l'estat de les escoles d'arreu de Catalunya, de les escoles d'EGB i dels instituts de formació professional i de BUP; pensin el que costa, senzillament, pintar-ne les façanes substituint-ne el material, en instituts de batxillerat on bancs i cadires són encara de quan el batxillerat començava als deu anys; revisin el mobiliari escolar i vegin quines partides pressupostàries hi ha per renovar-lo, i els serveis especials, els laboratoris, els tallers, les sales de professors, els locals on es reuneix el consell escolar i les associacions de pares; recordin en quines condicions materials s'imparteixen avui les classes en moltes facultats universitàries. Quines mesures efectives contempla el pressupost per a les problemàtiques de l'educació especial? pel que fa a l'ensenyament dels adults? En un dels convenis signats amb el col·lectiu a favor de l'escola pública es va parlar també de les aules de tres anys, allà on la conveniència social les requerís, i aquest ensenyament des dels tres anys resulta indispensable en molts punts de Catalunya, tant pel que fa a procés de normalització lingüística com pel que fa a la integració social en el procés escolar de moltes nenes i de molts nens de Catalunya.

Atenció especial a dos punts : la catalanització de l'ensenyament i la seva qualitat, així ho vam manifestar a les esmenes parcials del pressupost. Si recorden la Llei de Normalització Lingüística, d'aprovació tècnicament unànime en aquesta Cambra, sabran com carreguem sobre l'escola les obligacions d'un procés segur, sense trampes, de catalanització; per fer-ho, ens basàvem en els cursos de reciclatge de català. Doncs, bé, jo he estat molt anys —i a petició del Departament d'Ensenyament, no pas per iniciativa meua— professor de reciclatge de català : els garanteixo que amb els coneixements obtinguts i amb les qualificacions justes i correctes els alumnes mestres no surten amb prou coneixements pràctics de català per poder catalanitzar el circuit escolar. Em diran : «és que tu devies ser molt mal mestre!» Si ho jutgen per la capacitat que he tingut de convèncer la majoria d'aquesta Cambra, segur que tenen raó, però els asseguro que en la vida civil me'n sortia més. Més encara, als ensenyaments mitjans el percentatge de professors que saben català a BUP i a formació professional és superior que no pas a l'EGB i, en canvi, al segon simposi de professors de català, que va tenir lloc a Tarragona, els reuní donaven a conèixer estadístiques preocupants que els puc confirmar per la pràctica : molts alumnes de Catalunya que han fet l'esforç per aprendre el català a l'EGB es troben que no fan ús didàctic del català als ensenyaments mitjans, on els recursos eren llibres de text, en fitxes, etcètera, són molt més escassos, i or

els professors catalanoparlants han fet, com hem fet tants de nosaltres, els estudis universitaris en castellà. Com contempla aquest problema el pressupost presentat pel Govern? Per què insistíem en totes les esmenes encarrilades a facilitar molt més el reciclatge de català dels professors, també, dels ensenyaments mitjans?

Pel que fa a la qualitat de l'ensenyament, ens neguiteja que no hi hagi molts més recursos en funció de la qualitat : reciclatge d'ensenyants, centres de recursos, experiències especials —com la que va tenir lloc a Cornellà, en el ja famós FOPI—, aules de música, de plàstica, coneixement de Catalunya per als alumnes de perifèries superpoblades i suburbialitzades. I un SOS final : hi ha, a Catalunya, un problema pendent : les xifres d'analfabetisme adult són de veritable tercer món, pel damunt del 10% de la població adulta dels vint-i-set pobles de l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona. No és prioritari afrontar sense gasiveries la problemàtica de l'ensenyament d'adults? L'altre problema ve d'una lectura atenta dels darrers censos : hi ha menys criatures que comencen l'ensenyament de tres-quatre anys, però molts més que s'incorporen als ensenyaments mitjans i que més tard, si el mercat de treball continua com fins ara, es voldran incorporar als superiors. Quin pla especial hi ha en el pressupost d'inversions per a tots aquests centres, com, per exemple, l'Institut de Palamós? O com la compensació en qualitat dels actuals centres on s'imparteixen estudis universitaris permetrà una dignificació de l'ensenyament universitari a Catalunya, ara que aquest ensenyament ha estat transferit a la Generalitat?

Com a recordatori, i perquè el senyor Descals pugui respondre tots els punts alludits —ho repeteixo : tots ells referits a esmenes parcials presentades en els pressupostos—, recordo : ensenyament públic de qualitat i prioritari, no exclouent; els RAM, o ajudes especials, per fer totes aquestes reformes indispensables als centres ara; algunes de les noves edificacions compromeses i saber amb quin calendari seran realitzades, i, per tant, si entraran ja en el calendari del 88; la problemàtica dels alumnes des dels 3 anys fins als adults; la catalanització, especialment de l'ensenyament mitjà; temes d'educació especial i reciclatge de mestres, inclosos també els centres de recursos pedagògics.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, estem a les acaballes de la segona legislatura, i, tot fent memòria dels molts pressupostos d'ensenyament debatuts en aquest hemicicle, vaig recordar un Diputat de Vic, el senyor Josep Maria Casals, home intel·ligent i amant de la música i de la literatura. Era l'època de la primera legislatura, evidentment, i un dia em va demanar si volia traduir-li al català uns poemes d'Umar Hayyam, poeta persa del segle XII, el Rubaiyyat, o la col·lecció de quartetes que l'Edward Fitzgerald havia adaptat a l'anglès d'una manera deliciosa i magistral. Un d'ells, ja gairebé al final del llibre, em fa pensar en les esmenes recurrents del PSUC. Diu : «Ahir la insensatesa del dia preparava el silenci del demà, el triomf o el desesper. Beu, perquè no saps d'on vas venir ni el perquè. Beu, perquè no saps per què camines ni tampoc on.» Que, prosaicament, el PSUC ens ha

estat repetint. El 1982, la Il·lustre Diputada Teresa Eulàlia Calzada ens deia : «Pressupostos insuficients, mal plantejats; no hi ha política activa de millora; no hi ha política qualitativa a l'escola pública.» El 83, ens deia : «Pèrdua de pes; manca de política coherent i homogènia; deficient distribució de personal; no hi ha política compensatòria.» Després, el 1984, la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró, a través d'un *crescendo maestoso*, ens parlava d'«insuficiència de despeses de funcionament, d'inversions reals; de transferències als ajuntaments, de millores pedagògiques, que no pot fer concebre esperances al poble de Catalunya. Silenci o desesper». El 1985-86, continuava i ens parlava d'«insuficiència en inversions, en despeses de funcionament, amb manca d'horitzó i de disseny, regressió, burocràcia, fracàs»... I el 87, «insuficiències, pressupostos de continuïtat, dolent, incongruent, gens imaginatiu, no respon a les necessitats que té plantejat el sistema educatiu a Catalunya». Com deia, un *crescendo maestoso*.

Bé, l'any 1988, sentim, doncs, algunes coses agradables : en les reunions el Departament és seriós i responsable; però continuen dient que no respon a les necessitats per a l'any 1988. I ens diuen : manca global de recursos, manca de qualitat, el tema recurrent de l'escola pública, el d'equipaments, i el de catalanització. És a dir, que semblaria que els pressupostos haguessin estat preparats en un moment d'insensatesa, abocats al silenci o al desesper, com deia abans, perquè no responen a les necessitats ni a la realitat, es desconnecten de l'origen i del fi. De fet, se'ns diu que són pressupostos que no saben ni d'on vénen ni on van, ni per què caminen. Lògicament, hi ha una diferència entre el poema d'Umar Hayyam i del PSUC : el poeta ens demana que bevem i el PSUC ens ordena que pleguem. (*Rialles.*)

Bé, deixem el poeta i el PSUC i reflexionem uns minuts sobre la situació. Ens trobem en un període extraordinàriament interessant que va cap al desenvolupament d'un nou concepte d'escola, d'un nou concepte de mestre, dels ensenyants, d'una nova societat, que no voldríem, lògicament, ni que fos aquella que l'Orwell ens plantejava en la seva novel·la *1984*, ni tampoc la de Huxley en *Un món feliç*, és a dir, ni la del naixement de la cultura d'allò que és purament trivial, ni la de la passivitat i el narcisisme. Veiem aparèixer unes noves perspectives sociològiques, que semblen apuntar cap a la crisi d'una civilització; d'unes perspectives tecnològiques amb el triomf de la computadora i de la robòtica, i d'unes noves perspectives de treball amb conceptes i propostes tan interessants i complexos com l'atur estructural i el salari social, que semblen abocar els estats, les nacions, a l'obtenció cada vegada més gran d'ingressos i a l'obsessió pel control de la inflació. Diuen —diuen— que el capitalisme i que el socialisme tradicionals són plantejaments decadents, i que la via del mig és una possible i bona alternativa; allí on nosaltres som i estem. (*Remor de veus.*)

Al mateix temps, hem de plantejar-nos, a més, de retriar, o sigui, tornar a triar entre una pedagogia de l'essència, que veu que l'educació ha de realitzar en l'individu allò que constitueix el seu ésser, o una pedagogia de l'existència, o sigui, l'educació lligada a les seves necessitats. El que és cert, i més que mai, és que la pedagogia —que també és política— ha de ser la bandera de l'esperança. La cultura ha de dur-nos a la redefinició de la democràcia i la creativitat ens obligarà a plantejar-nos l'ensenyament com una activitat subversiva, i, tot plegat, el naixement

d'un nou home. Creiem que en aquest context la universitat ha d'esdevenir el centre, la base de l'activitat educativa per a l'educació permanent, per a l'educació individualitzada, personalitzada, i que desemboqui en aquell humanisme nou, el del segle XXI, per ser amos i no ser servidors de les noves tecnologies. Algú ha dit que estem a les portes del paradís; s'ha d'impulsar, doncs, un programa i un procés de sensibilització, perquè ara que estem a punt de superar aquells aspectes de l'escolarització, quan tothom té un lloc a l'escola, que no resulti que l'escola no ens serveixi per a res.

Per tant, i ja plantejant-nos concretament aspectes del pressupost (*remor de veus*), creiem que en aquest hi ha cinc punts concrets que es conclouen en un últim punt. En el primer, veiem que el pressupost estableix noves relacions entre l'escola, el seu àmbit i el món del treball. En el segon, planteja la rendibilitat en el sentit de l'adequació. En el tercer punt, la reforma dels ensenyaments i la mobilitat dels currículums. El quart punt, la formació del professorat i l'educació permanent. I el cinquè punt suposa el retorn progressiu al protagonisme dels ens locals. I tot això, embolcallat, lògicament —i a casa nostra d'una manera especialíssima— amb el tema de la llengua, perquè història és llengua, matemàtiques és llengua, ciències són llengua. La llengua és, doncs, la globalització de tots aquests aspectes.

Feta aquesta reflexió, voldria parlar de xifres. En paraules de l'Honorable Conseller senyor Basáñez, el 64,4% dels recursos addicionals que el 1988 produirà el sistema de finançament passa a ensenyament : 22.844 milions. Això vol dir l'augment del 17%. Les despeses de funcionament, que és un dels punts en què l'Il·lustre Diputat senyor Riera ha fet èmfasi, suposen l'augment del 18%, amb 14.423 milions de pessetes. Les inversions —un altre dels punts a què l'Il·lustre Diputat ha fet referència— augmenten el 27%. Però, a més, i ja des d'un punt de vista global, és interessant de dir que en set anys la partida d'ensenyament s'ha incrementat el 320%; que s'ha fet l'oferta de places escolars fins a 220.000; que els centres docents públics —públics— d'educació especial augmenten les despeses de funcionament en un 35,47%; que tot el que fa referència a l'aspecte de l'escola privada ve ordenada a través de la LODE —lògicament, el Grup del PSUC es va oposar a la LODE; que, pel que fa al tema d'inversions, només una dada prou significativa, i és que en aquests tres darrers anys s'han fet 174 centres d'ensenyament, que vol dir pràcticament un centre cada setmana; s'han fet 656 actuacions de RAM; s'han fet 300 actuacions en el pla de seguretat. Pel que fa a serveis educatius, es tenen en aquest moment 49 equips d'assessorament psicopedagògic, 28 centres de recursos —més 20 extensions—, 4 camps d'aprenentatge, un centre de recursos de llengües estrangeres, un de documentació de ciències físiques i químiques i un centre de documentació i experimentació de didàctiques i tecnologies. Sobre la normalització lingüística : s'han fet durant el curs 86-87 563 cursos, als quals han assistit 10.700 professors i s'han fet en 51 localitats diferents; a la pública, s'ha passat de 25.334 mestres a 35.362, més els 632 d'aquest any.

Bé, passant concretament a aquests aspectes, aquells primers que havia dit : relacions de l'escola i el seu àmbit; doncs, molt bé : centres de recursos, plans d'orientació lligats amb escola-empresa, mitjans de comunicació i escola, la llengua aranesa i

programes experimentals; i també, en aquest aspecte de relacionar el seu àmbit, s'ha creat l'Institut Català de Noves Professions, que sembla que hagi estat pensat en allò que diu el proverbi : «Dóna'm el coratge per canviar aquelles coses que poden i haurien de ser canviades la força per acceptar aquelles coses que no poden ser canviades, i la saviesa per distingir-les». Per a la rendibilitat hi ha hagut un programa d'informatització, d'adequació i d'acords de centres en crisi; hi ha hagut i hi ha l'experiència de la reforma; hi ha hagut també, pel que fa al lligam i a la desconcentració, descentralització, la Llei de Consells Escolars, dels Consells Escolars Municipals, i, finalment, una gran quantitat de diners passats a les corporacions locals. Tot això, dintre del camp de la llengua, amb tota una sèrie d'aspectes com la immersió, l'expressió oral, etcètera. És a dir, intenció que l'escola sigui no allò que realment Bernard Shaw deia una vegada, que «l'únic temps durant el qual la meua educació fou interrompuda era quan jo anava a l'escola».

Bé, voldria acabar, i voldria acabar reivindicant un cop més un espai per als nostres poetes, reconeixent, amb agraïment i amb joia —dit, sigui subratllant-ho— el gran interès que tota l'oposició té per l'educació. Joestic segur que tots ens identificarem amb el poema —ara que ve Nadal— de Joan Vinyoli, quan diu : «Quan miro el cel com lluu, amb milions d'estels il·luminats, i veig la terra fosca, amb tant de fel i goig banal, em dic, l'únic estel que val és el que fa volar, encisat, un nen, cor innocent, a qui no veu ningú.» I s'entusiasma Vinyoli per la imaginació, la creativitat i el dret a meravellar-se, que són les característiques fonamentals del mestre.

I tornant, i per acabar, a l'esmena del PSUC, quan fa unes setmanes demanava a l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera si el PSUC presentaria una esmena a la totalitat al pressupost d'Ensenyament, molt amablement em va respondre que sí, tot afegint que era una tradició de la casa. Tradicional ha estat, de fet, ja ho hem constatat, al llarg d'aquests anys, i, com que *noblesse oblige*, a nosaltres també ens caldrà mantenir la tradició i votar en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Esmena que posem a la consideració de la Cambra.

El Sr. CURTO : Senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Desitja posicionar-se al respecte? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, per manifestar la posició del Grup Popular en relació amb esta esmena, indicar en un principi, que, sense prescindir dels raonaments de contingut literari del senyor Riera i del senyor Descals, que denoten a la vegada una preparació evident i uns coneixements en temes d'ensenyament i culturals, manifestar, com deia, que el Grup Popular votarem en contra d'esta esmena a la totalitat, per raons de coherència, perquè volem recordar a la Cambra que, quan est Grup, per mediació d'est Diputat que fa ús de la paraula, va substanciar l'esmena a la totalitat dels pressupostos, vam insistir en tots i cada un dels Departaments i ens va semblar, des d'un estudi rigorós, que el Departament d'Ensenyament no mereixia ser objecte de cap esmena a la totalitat. En est sentit, volem manifestar que, si bé és cert que en totes les altres esmenes que s'han presentat fins al moment no hem estat, o sigui, millor dit, hem estat d'acord

amb los Grups de l'oposició que les han presentat; en est cas mos sembla que és de justícia reconèixer que, des de la nostra opinió, i tenint presents totes les mancances que s'han fet presents aquí, a través del Diputat senyor Riera, ens sembla, com deia, per coherència, que hem de votar en contra d'esta esmena a la totalitat.

Però a la vegada, també, i per acabar, significar que, quan lo senyor Descals ha fet al·lusió al socialisme i al capitalisme, des de posicions de dreta i esquerra, òbviament polítiques, ha dit que la millor posició, la millor posició política era la d'ells, la del centre, i a mi m'ha recordat..., i a partir d'aquí em dona autorització per a definir en successives ocasions el Grup de Convergència i Unió, que em recorden aquell ball de «La Yenka» : «izquierda, derecha, delante y atrás, un, dos, tres». Consegüentment, el senyor Descals s'acaba de definir com un dansaire d'aquell famós ball de «La Yenka».

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, vots... Els diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin... (*Ll. Sr. González Navas demana per parlar.*) Es vol posicionar el senyor Josep González. Té la paraula.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb molta brevetat i intimidat per la intervenció del senyor Descals.

El nostre Grup parlamentari no va presentar esmena a la totalitat en el seu moment, i no pas perquè estiguéssim d'acord amb la globalitat dels pressupostos del Departament d'Ensenyament, sinó per considerar que marcava un punt d'inflexió positiva en diversos aspectes i valia la pena intentar la via de l'esmena parcial, via que, finalment, s'ha demostrat absolutament inútil.

Alguns d'aquests aspectes positius són els següents : augment en xifres absolutes i relatives considerable respecte a l'any anterior; també un considerable augment del Capítol segon, de manteniment de l'escola pública en línia amb les demandes de la taula per a la qualitat de l'escola pública; contenció comparativament important també en el Capítol quatre, com correspon a la baixa de les escoles integrades en la Llei del CEPEPC del sector privat a la xarxa pública, i també s'observa un cert desbloqueig pel que fa a les relacions entre la Conselleria i el sector municipal d'educació.

No vam presentar, doncs, esmena a la totalitat, però quedaven molts temes no ben tractats, que van motivar un conjunt d'esmenes del nostre Grup, entre les quals, les següents : el pas del tema de llar d'infants de la Conselleria de Sanitat a la d'Ensenyament, continuïtat de la premsa a l'escola, subvencions per a la compra de textos escolars, normalització lingüística als ensenyaments mitjans, dotació a les tres universitats i la problemàtica de la quarta universitat, dotació d'educació compensatòria, dotació d'educació especial i d'educació d'adults, compliment del Pla Quadriennal, especialment en algunes poblacions, com la Florida, l'Hospitalet, el Perelló, Palamós, i, finalment, el suport a l'associacionisme de pares d'alumnes i a la xarxa del consell escolar en tots els seus àmbits.

Ha estat la intervenció «ballable» del senyor Descals i l'actitud de rebuig indiscriminat a la Comissió de totes aquestes esmenes per part del Grup de la majoria el que ens ha motivat, al nostre Grup, a afirmar o a donar suport afirmatiu a l'esmena del PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Si no hi ha cap més indicació en sentit contrari, ara sí que procedirem a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 146, al Departament d'Ensenyament, a la totalitat, ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Passem ja al Departament de Cultura. Dues esmenes a la totalitat, la primera de les quals és la que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Illustre Diputat, senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA i GASSIOT : Gràcies, senyor President. Després de l'oasi de l'Illustre senyor Joan Descals i d'unes expansions literàries que més aviat ens suscitarien la idea de convertir aquesta Cambra en una tertúlia permanent, em recordo a mi mateix l'obligació de tornar al debat d'un pressupost polític, i concretament el pressupost polític del Departament de Cultura, que és el que resumeix la política cultural del Govern de la nació.

En tots els discursos oficials s'insisteix sempre en la funció, en el paper fonamental que té la cultura per entendre, justament, que som una nació. Se sol utilitzar l'expressió pròpia de tots els discursos inauguratoris de dir : «la cultura és l'eix vertebrador, etcètera». Bé, doncs, si la cultura, eix vertebrador, l'hem d'interpretar des d'aquest pressupost, em permeto començar afirmant : «pobra nació!» I que consti que les argumentacions d'aquesta esmena a la totalitat no van, en absolut, contra el Conseller, que, si no ho recordo malament, aquests dies deu fer dos anys que és al capdavant de la Conselleria. Crec que més aviat, usant un terme futbolístic, aquí passa una cosa, i és que, quan l'equip no funciona, la directiva canvia l'entrenador, però ja veuen que això no resol sempre els problemes de l'equip. Crec que, en aquest cas concret, és un problema de concepció global d'aquesta política cultural. Ja vam dir-ho en Comissió i ho repeteixo : el drama és que no hi ha política cultural, i, com que en el mateix Departament hi ha també la política lingüística, de la qual parlaré al final, ja vull dir des d'ara que sí que creiem que hi ha una determinada política lingüística i que, en tot cas, la comentarem a part, perquè saben que, des del primer moment, el nostre Grup ha suggerit la possibilitat que el Departament de Política Lingüística no quedés inclòs en el Departament de Cultura, per moltes raons, perquè també Comerç, Indústria, Turisme, Ensenyament, etcètera, requereixen una determinada política lingüística, i, per tant, som dels que sempre hauríem estat a favor que el Departament de Política Lingüística fos un departament de dependència directa de Presidència.

He dit que no hi ha política cultural, o no hi és en aquest Departament. Crec que la política cultural que se'ns presenta pateix d'uns determinats vells errors, que és la concepció de la política com un element de propaganda, i de la política cultural, evidentment, com un element de conformació de voluntats propagandístiques, i no com un element conformador de maneres de viure i capaç de reagrupar moltes manifestacions d'un poble múltiple, per donar-ne una expressió conjunta nova i diferent. Si se'm permet, com que provenim d'un partit que

d'això en sap molt, jo em penso que, quan molts hem superat l'estalinisme, en aquest pressupost encara hi ha moltes reminiscències d'estalinisme cultural, en el sentit que es continua practicant l'*agitprop* sistemàtic, en lloc de treballar a fons en allò que ha de ser l'estructuració d'una política cultural. I m'explico. Per exemple, en aquest pressupost de política cultural no hi ha un element que en aquests moments és fonamental en tota política cultural institucional, i és el tema de la sociocultural. És molt curiós que gent que passem per ser entesos —que tampoc no ho som— en aquests temes, ens trobem habitualment —i tots som catalans—, ens trobem a Milà, ens trobem a Madrid, ens trobem a Montpeller o ens trobem a Berlín discutint la política sociocultural aplicable a Catalunya; mai a la vida, excepte en una ocasió, en el primer dels Consellers —que, com saben, n'hi ha hagut molts—, vam poder parlar d'aquests temes, justament, a la ciutat de Terrassa.

Bé, aquesta política cultural, hi va haver un moment en què es va poder definir, i es va poder definir en el marc d'això que en dèiem el pacte cultural. Mirin, jo vaig ser, en un moment determinat, membre del Consell Assessor d'un dels consellers de Cultura, i, per entendre'ns, vaig ser pagat per ajudar a definir el pacte cultural, i, concretament, a mi em va correspondre haver de redactar les primeres línies d'allò que volia ser el pacte cultural. El pacte cultural era, senzillament, un marc institucional que partia d'una constatació: en temes d'infraestructura cultural estem a nivells absolutament de tercer món, i si això no s'ho creuen, consultin-ho i comparin —i si no els agrada, tornin-ho—, però, de veritat, els puc ben assegurar que això és així. És a dir, dèiem: «Mentre tots sabem els mínims sanitaris exigibles» —i ho sap molt bé el Conseller Laporte, quan diuen: «en aquesta comarca ens correspon un hospital d'aquestes característiques»— «o sabem els mínims esportius exigibles, encara no tenim un atlas de mínims culturals exigibles.» I una de les coses que tractava de plantejar aquest pacte cultural era justament plantejar aquest esforç institucional coordinat per dotar Catalunya d'una mínima infraestructura cultural que ens permetés accedir al nivell més pobre d'entre els països normalitzats en aspectes culturals. L'elaboració, la formulació d'aquell pacte cultural, que, ho repeteixo, va ser signat solemnement al Palau de la Generalitat fa ben poc temps, aquest pacte cultural començava amb una autocrítica sobre la nostra infraestructura cultural. Si volen que continuem dient que som el millor país del món, i, com diu l'himne, «la terra més ufana», també en infraestructura cultural, «sota la capa del cel», podem cantar l'himne, però, al marge de l'himne, hi ha una realitat estadística indefugible.

La segona cosa que feia aquest pacte cultural era, una vegada elaborat un llibre blanc que tenia dues parts —compte!: primer, una llista d'infraestructura cultural de Catalunya, i això s'ha fet; segona part, un establiment de prioritats sobre com havia de ser, de resoldre's aquesta problemàtica d'infraestructura cultural—, hi havia una segona part que era una política de subvencions, i amb quins criteris totes les institucions públiques catalanes, totes, concedien aquestes subvencions per evitar que la subvenció fos una forma de clientelisme cultural. Hi havia, evidentment, molts altres punts: es parlava de les grans instal·lacions nacionals catalanes, moltes d'elles radicades a Barcelona, i això va permetre que s'acusés el pacte cultu-

ral de centralisme barceloní, etcètera; hi havia serrells com el de la normalització lingüística i altres qüestions generals.

Bé, aquest pacte cultural signat no s'ha aplicat, i crec que en aquests moments n'estem patint les conseqüències. A canvi del pacte cultural, el Conseller ens ha parlat de tres termes: desplegament cultural, creativitat, relacions amb altres comunitats, com a eixos del seu programa cultural. Ja li he dit moltes vegades al Conseller que, això del desplegament cultural, a estones ho entenc i a estones no ho entenc; és a dir, tinc una certa sensació que té relació amb allò que en diem la difusió cultural, però, evidentment, no acabo de saber exactament com es tradueix pressupostàriament, en aquest pressupost, el famós desplegament cultural. Quant a la creativitat, em penso que aquí demostra que no hi ha voluntat de supressió de les províncies, perquè les propostes de creativitat cultural, senyor Conseller, són del tot provincianes, i em penso que fan pena, de veritat. Quant a les relacions amb altres comunitats, em penso que aquí també ens trobem molt sovint amb l'ambigüitat de les nostres relacions culturals amb altres comunitats, tot i que en aquests moments hi ha en marxa una comissió, de la qual jo també espero molt, que pugui permetre'ns relançar una altra vegada aquestes relacions, en tot cas de projecció exterior, de la cultura catalana a l'exterior.

Hi ha, de tota manera, dos grans temes que ens preocupen, en aquest pressupost. Primer tema: les famílies sense finalitat de lucre, que segons aquest Govern són unes famílies molt desnerides, perquè tenen un suport especialment, una atenció preferent, pre-nadalena, en tot cas, per part del Grup majoritari de la Cambra; el tema dels ajuntaments i el tema de la normalització lingüística. Mirin, nosaltres no estem en absolut en desacord amb aquestes entitats culturals que hi ha a Catalunya; molts en venim i molts les continuem animant d'una manera molt directa; però el que no s'acaba d'entendre és que no s'entengui que els ajuntaments són les entitats més properes d'aquestes entitats, i que és a través del poder municipal, és a través dels ajuntaments com es pot determinar que no es faci una política errònia a l'hora de donar suport a aquestes entitats. El senyor Grau, en Comissió, quan vam parlar d'aquest tema, em va dir una de les coses més genials que he sentit jo mai aquí; em va dir: «Oh, no, és que es tracta de les entitats que queden fora de la influència, que queden fora», i va dir una paraula més gruixuda, «dels ajuntaments.» Jo no sabia que existís a Catalunya una societat civil fora de la influència municipal, és a dir una societat civil que no paga impostos, ni que paga impostos de radicació ni que és en el cens municipal; això no és seriós. Els ajuntaments, quan demanem més recursos a la Generalitat, no és per quedar-se'ls, no és per fer edificis municipals; evidentment que és per repartir-los, i vostè ho sap molt bé, senyor Conseller; però és per repartir-los amb criteris més equànimes. Estem preparant un estudi, que suposo que interessarà molt tots els membres d'aquesta Cambra, que és, des de la Direcció General de Difusió Cultural, com s'han repartit ajuts a moltes entitats que, moltes d'elles, només existeixen en el nom, i algunes d'elles a la ciutat on jo visc i on jo vaig fer de regidor de Cultura, senyor Conseller.

Ens preocupa, per tant, aquesta mena d'obsessió per anar directament. Per què?, ho repeteixo, per què? Ho repeteixo: directament sense passar pels canals normals, que són els ajuntaments, que són, en tot cas, representacions legítimes —em

penso— del poder local i de moltes altres coses. Ens preocupa l'emascament pressupostari a través dels organismes autònoms; se n'ha parlat, parlant ja d'altres departaments de la Generalitat i de la cultura. Mirin, aquests organismes autònoms creixen cada vegada més i es multipliquen, ja en aquest Pressupost en tenim un altre. Aleshores, naturalment que, finalment, a través de preguntes parlamentàries i de moltes altres coses, es pot saber com es distribueixen els cabals d'aquests organismes autònoms, però de veritat són indispensables, són necessaris? Ho són, en tot cas, si abans no s'han dibuixat una molt clara prioritat política i uns criteris molt clars de subvenció, d'ajut i de suport als destinataris finals? Mirin què ha passat amb el tema del teatre arran d'unes declaracions; suposo que si aquesta Cambra dura uns quants dies encara, després, al començament del 1988 i abans de les eleccions, tindrem ocasió de preguntar exactament per què hi ha uns grups teatrals que han rebut uns determinats diners i per què els altres no, i amb quins criteris es basava tot això, i per què la xarxa de teatres té una consideració que no tenen altres propostes, etcètera. Preguntarem també per què hi ha molt sovint concurrència de subvencions, no solament des del Departament de Cultura, sinó des d'altres departaments, com, per exemple, del de Treball, que ens surt també com un element fonamental de política cultural, cosa que, de veritat, no acabem d'entendre.

Bé, volia, en tot cas, abans que em diguin que s'acaba el temps, parlar un moment de normalització lingüística, i diré per què. Jo també, en aquest cas, he manifestat sempre un respecte —crònic en aquest cas ja— per la senyora Aina Moll i la feina de la Direcció General de Política Lingüística. Ho hem dit, ho dic i ho repeteixo : crec que és essencialment una política justa; però, en aquests moments, em penso que hem de començar a pensar si no és una política excessivament poc dotada, i, tot i que, en relació l'any passat amb l'anterior, va rebre un plus de subvenció important, continuem considerant que és una política massa poc dotada. I ho dic en funció d'una enquesta, que seria interessant per entendre tota la resta de la problemàtica d'aquest Departament, que és una enquesta encarregada per la Conselleria de Cultura a l'empresa Line Staff, que encara no s'ha donat a conèixer. Jo la conec, senyor Conseller, perquè vaig ser del grup que la vam encarregar i la vam poder estudiar. De veritat que aquesta enquesta fa feredat. Explica quins són els hàbits de consum cultural dels ciutadans de Catalunya. I no és una enquesta mal feta, perquè, en tot cas, és curiós que concordi amb dues enquestes, una d'anterior i una de posterior, l'anterior del Ministeri de Cultura pel que fa, referida a Catalunya, i una de posterior de la Corporació Metropolitana de Barcelona pels vint-i-set pobles de la Corporació. Allà s'expliquen moltes coses i, entre d'altres, com en el procés de normalització lingüística, si és cert que avancem en la comprensió del català, no és cert que avancem en l'actuació, en la capacitat activa de parlar el català. Si em permeten que ho digui d'alguna manera, em penso que del «Digui, digui» hauríem de passar al «toqui, toqui» —i alguns diran : i del «Toquí, toquí», al «rasquí, rasquí»—, és a dir, engrescar-nos realment amb la política lingüística d'aquesta país.

Bé, no faig al·lusió al tema de les publicacions i sí, en tot cas, a un títol d'un llibre, d'altra banda molt interessant i que agracio que ens l'hagin regalat, que es diu *Això és Catalunya*, sobre el patrimoni artístic de Catalunya. És una guia molt ben

feta, és una guia molt assenyada, però em penso que el títol ja és significatiu del conjunt de la política del Departament. Diu : «Això és Catalunya»; em penso que no : «Això també és Catalunya», senyors diputats. Hi ha moltes altres realitats a Catalunya que no queden integrades en aquest Pressupost.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena 148, del Grup parlamentari Socialista. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Higin Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a mi no m'agrada fer similis futbolístics, però sí que començaré per matisar el símil futbolístic que ha utilitzat el Diputat senyor Riera, quan ens deia, explicant el canvi —fa dos anys— de conseller, de titular d'aquesta Conselleria, deia : «Bé, és que, quan un equip no funciona, la directiva canvia l'entrenador.» En realitat, jo matisaria aquestes paraules. Quan a una directiva no li agrada el joc que fa el seu equip, un joc obrint per les ales, un joc-espectacle, un joc obert, alegre i tal, canvia l'entrenador perquè faci el joc que a ella li agrada, que a la directiva li agrada, per tant un joc molt més controlat, molt més dirigit, etcètera. Jo em temo que aquesta va ser la raó de fons que va provocar —encara avui no ho coneixem, perquè vam demanar explicacions i no se'ns han donat mai— o bé el cessament o bé la dimissió de l'anterior Conseller de Cultura. I no ho dic amb cap ànim de dirigir-me personalment al Conseller, sinó com —ratificant les paraules del senyor Riera—, una responsabilitat col·lectiva d'un equip directiu, que és el Consell Executiu de la Generalitat.

Per a nosaltres hi ha moltes raons que han fet necessària la presentació d'una esmena a la totalitat de devolució del pressupost de Cultura, naturalment encapçalades pel criteri que no hi ha una política cultural en el Govern de la Generalitat. No hi és, perquè perpetua els greus errors que any rere any hem anat posant de manifest des d'aquesta tribuna sobre la discussió dels pressupostos —i que el senyor Riera n'ha fet esment—, tant amb el tractament, mancat de respecte —i ho dic amb tota la gravetat—, mancat de respecte, amb les altres entitats locals —ajuntaments—, de Catalunya, com des de la perpetuació d'uns mecanismes i unes pràctiques absolutament mancades de transparència —allò que s'ha conegut, i se'n diu en els mitjans de comunicació «la repartidora», i que avui encara subsisteix— com a fil fonamental i conductor de la política cultural del Govern de la Generalitat. Però és que no hi ha política cultural tampoc ni des del punt de vista de les polítiques sectorials, que vertebran un projecte cultural en una situació avui preocupant —i em permetré de fer una brevíssima pinzellada a alguns dels camps sectorials d'aquesta política cultural—, com, i el senyor Riera ho ha destacat, ni des del punt de vista d'un criteri mínim, mínim, de bastiment d'equipaments culturals i d'infraestructura cultural a Catalunya, avui molt necessitada. Naturalment, i finalment, perquè hi ha pocs diners en aquesta Conselleria, i això és cert —el senyor Conseller ho manifestava fa molt pocs dies en uns mitjans de comunicació—, però jo li vull recordar, senyor Conseller, que sobre els 680.000 milions de pessetes del Pressupost d'aquest any de la Generalitat, és una prioritat del Govern l'assignació de pressupostos a una conselleria o a una altra. Si aquesta Conselleria té 6.000 milions i escaig de pessetes, això és una decisió..., perdó, 8.000 milions

i escaig de pessetes, això és una decisió del Govern de la Generalitat, com una prioritat com qualsevol altra. Jo crec que podia distribuir-se d'una manera més raonable, més equitativa per a la cultura, superant aquest 1,4, 1,5 que representa, del total del Pressupost de la Generalitat, l'assignat a aquesta Conselleria.

Des del punt de vista de la manca de respecte i una certa agressivitat en el tractament amb els ajuntaments de Catalunya: jo he dit en diverses ocasions —molts diputats del nostre Grup ho han fet des d'aquesta tribuna—, que vostès no tenien una consciència de com s'havia de governar un país i de quina era la responsabilitat que un govern d'un país havia de tenir amb tots els seus ciutadans i amb les institucions que representen aquests ciutadans. I aquesta era una tasca d'impuls, de coordinació, de foment, però mai una tasca de suplantació de la responsabilitat que tenen aquestes altres institucions, i això vostès ho fan constantment amb els ajuntaments, amb tots els ajuntaments, no aquells que pertanyen a una determinada federació o associació; amb tots els ajuntaments. Vostès, des dels pressupostos de la Generalitat, com a mínim, se'ls miren amb un enorme recel, i això s'afegeix al fet que, quan es tracta de bolcar recursos econòmics per fomentar la tasca cultural des d'aquestes institucions, vostès fan una enorme diferència entre el tractament que donen a aquestes famílies, a aquestes entitats privades, en contra, en detriment de les institucions públiques. Per exemple, en posaré un que jo crec que ilustra perfectament aquesta preocupació nostra: amb una Direcció General com és la de Difusió Cultural, Direcció General crec jo ben característica, perquè de la seva responsabilitat es dedueix que el que ha de fer és impulsar, fomentar l'activitat cultural en el nivell més immediat possible, a mi em semblaria lògic que aquesta responsabilitat i aquesta tasca de govern es bolqués en coordinació amb els ajuntaments, que, ho hem dit moltes vegades, són les entitats que coneixen de més a prop i amb més immediatesa les necessitats culturals del país o l'impuls que s'ha de donar a aquest país. Molt bé, doncs, des d'aquest punt de vista, vostès fan una enorme diferència entre el tractament privat i el tractament públic: en Difusió Cultural, Direcció General ben característica, vostès donen en el capítol d'inversions, Capítol 7, 163 milions de pessetes a aquestes entitats privades contra 74 milions de pessetes en col·laboració amb els ajuntaments, amb les corporacions locals. I en el capítol de subvenció, capítol directe, vostès donen 128 milions de pessetes a les entitats privades sense finalitat de lucre, que desconexem quines són, contra 30 milions a les entitats públiques. És a dir, en la Direcció General més característica per fer una tasca de coordinació, d'impuls, de creació d'objectius comuns, vostès fan un enorme esforç per les entitats privades, en detriment de les entitats públiques. És clar, si comencem per no entendre'ns en aquest capítol tan elemental, tan bàsic, naturalment haurem de considerar que és necessari presentar aquesta esmena a la totalitat als pressupostos de Cultura.

I el segon gran eix que perpetuen vostès sobre la seva acció cultural, que fomenta d'una manera descarada el clientelisme i —ho vaig dir en una ocasió i ho repeteixo avui, i explicaré per què utilitzo aquests termes— la corrupció de la societat civil, que vostès s'omplen la boca dient que volen ajudar. A la societat civil, per ajudar-la, si vostès els diuen: «Vinguin al meu despatx, d'un en un, i segons les seves necessitats jo els donaré

el que cregui convenient», això és una manera de corrupció de la societat civil, i, si més no, és una manera de marginació dels febles d'aquesta societat civil. A la Secretaria General de Presidència, en el Gabinet del Conseller, d'aquelles partides que el senyor Riera deia desconèixer —famílies sense finalitat de lucre, etcètera— on anaven adreçades, perquè mai hem tingut una exposició clara de quina és la manera de distribució d'aquestes partides de lliure disposició del Secretari General de Presidència, perdó, del Conseller o del Gabinet del Conseller, hi ha 350 milions de pessetes a lliure disposició; 350 milions de pessetes: 100 milions a famílies, 130 milions a subvencions, etcètera. 350 milions de pessetes. Per tant, segon exemple característic d'una acció cultural que nosaltres critiquem a fons per bé d'un projecte cultural comú.

Em permetré —he dit— de fer una pinzellada a les diferents polítiques sectorials que vertebraran aquest projecte. Cinema i teatre. Cinema, senyor Conseller. L'Any —ho recordo— Català del Cinema i de la Televisió, d'acord amb l'Any Europeu del Cinema i de la Televisió, no hi ha cap partida en els pressupostos al voltant d'aquest Any i d'iniciatives d'aquest Any. Vostè sap que s'ha produït un divorci absolut entre els sectors professionals del món del cinema i la seva Administració, potser no directament amb el Conseller, però sí amb la seva Administració. I es dona el cas paradoxal que les iniciatives més creatives, més interessants en el món del cinema surten de la mateixa espontaneïtat d'aquests sectors professionals. Recordo l'Oficina Catalana del Cinema, recordo el Festival de Barcelona, etcètera. És clar, el Govern de la Generalitat, i en aquest cas la Conselleria de Cultura, què fa? S'apunta a totes aquestes iniciatives; jo ho trobo bé, ho respecto, crec que fins i tot és normal; però el que no poden fer vostès és limitar-se a fer això, limitar-se a donar aquella petita partida econòmica per apuntar-s'hi i que hi figuri la capçalera de suport de la Generalitat, perquè, com a mínim, haurà de reconèixer que això no és tenir una política cultural. En tres anys s'ha agreujat substancialment la crisi del sector cinematogràfic, malgrat la iniciativa professional d'aquest mateix sector, i ens trobem amb la paradoxa —i fa una estona, defensant una altra esmena, el senyor Riera, sobre educació, ho ha posat de manifest— que hi ha un divorci també important entre aquests sectors professionals de cinema i un mitjà que hauria d'estar al seu abast, perquè sense aquest mitjà no aconseguirem impulsar el cinema de Catalunya de manera important, com s'ha fet en altres països d'Europa occidental, i és la seva relació amb TV3. Avui hi ha un divorci, un distanciament absolut, perquè el mateix Director de TV3 no s'amaga de dir que és que els sectors professionals del cinema no estan organitzats, no hi ha guionistes, no saben què oferir, etcètera; això s'ha de resoldre si vostès volen conduir una política, en matèria de cinematografia, lògica, coherent i creativa a Catalunya.

En teatre. En teatre hi ha enormes problemes, enormes dificultats. Afortunadament, els problemes i les dificultats no són de tipus creatiu; la creació, la creativitat teatral existeix avui a Catalunya; però des de l'Administració del Govern de la Generalitat de nou es posen enormes dificultats perquè això reeixi. Quines dificultats? El tractament arbitrari i discriminador entre els sectors professionals del teatre a Catalunya. Vostès bolquen tota la política teatral del Govern de la Generalitat en relació amb dos projectes: el Teatre Nacional de Catalunya i el

Centre Dramàtic de la Generalitat. Un dia podríem parlar sobre la rendibilitat de la inversió que es fa en aquests dos projectes sobre assistència de públic, etcètera, però avui no es tracta d'això. Miri, el Teatre Nacional de Catalunya, fent abstracció del tipus de model i de la seva conveniència, jo li diré que no pot ser que estigui al marge de la Direcció General de Teatre, perquè, en tot cas, això serà un luxe presidencialista, un luxe «trujillista», en diuen alguns, però que no forma part de la coherència d'un projecte cultural. El Teatre Nacional de Catalunya ha d'estar també vinculat a la Direcció General de Teatre, senyor Conseller.

En museus, l'amenaça constant de l'antiga Llei Cahner, i jo li faria una pregunta: per què vostès no han portat a aquesta Cambra l'esborrany elaborat pels responsables de la seva Conselleria, que han conegut forces polítiques i molts professionals, i, un cop ha estat elaborat aquest esborrany, han desenterrat de nou l'antigua Llei Cahner, cent per cent, i l'han presentada de nou a aquesta Cambra? Amenaça en museus. Inversions a Santa Mònica. Vostès destinen 120 milions per un costat, més 60 o 70 milions de pessetes en activitats a Santa Mònica. Això què és, senyor Conseller? És l'alternativa al Museu d'Art Contemporani, d'acord amb la signatura del pacte cultural? Veig que em diu que no, ja tindrem oportunitat que surti immediatament això.

Biblioteques. Incompliment per part del Govern del pacte amb l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació per a l'esquema director de la biblioteca, provocant l'absoluta paràlisi del Consorci de la Biblioteca de Catalunya.

En arxius. Vam tenir l'oportunitat fa molt pocs dies, amb el Diputat del nostre Grup senyor Soto, de posar de manifest que no hi havia cap mena de política en relació amb arxius. Es produeix una enorme desorganització en política d'arxius: manca de personal, manca de mitjans materials, manca d'instal·lacions adequades per als arxius a Catalunya, etcètera. I a tot això se li dota, en aquests Pressupostos, de 3 milions de pessetes, per a arxius; 3 milions de pessetes.

Normalització lingüística. Jo estic d'acord amb les paraules que ha dit el senyor Riera sobre aquesta Direcció General, però avui es constata que manca encara el pla d'extensió dels centres de normalització lingüística previstos en la Llei, i d'això ja fa cinc anys; cinc anys que és aprovada i falta encara el pla d'extensió dels centres de normalització lingüística, i amb una situació límit de tot el personal que ha fet fins ara de mestres de català per a adults. Finalment, també en normalització lingüística, jo tenia entès —crec que tots vostès tenien entès— que després del Segon Congrés de la Llengua Catalana, després de l'acord de la Federació de Municipis en la creació de l'Ens Autònom de Normalització Lingüística... Era un acord signat també per vostès mateixos; m'haurien d'explicar per què en aquests pressupostos desapareix l'Ens Autònom i es crea el Consorci; d'acord amb els ajuntaments, però, per què aquest canvi quan era un acord polític signat per gairebé totes les forces representatives a Catalunya?

En premsa. No reiteraré la política de premsa que vostès han seguit, però sí que recordaré que és justament ara, de nou, quan vostès —i després d'unes paraules elogiosíssimes del Conseller d'Ensenyament sobre la funció educadora i de normalització que feia la premsa a les escoles— han suprimit, vostès, justament ara, en coincidir amb una millor diversitat

plural dels mitjans de comunicació escrits totalment en català, suprimeixen aquest concepte.

I he dit també que ni des del punt de vista d'infraestructura i de bastiment d'equipaments culturals vostès tenien una política cultural. El senyor Riera ha parlat del pacte cultural; no hi insistiré, però sí que recordaré que aquest és un pacte cultural signat per vostès: jo vaig veure el President Pujol signar-lo, aquest acord en el Palau de la Generalitat, en el Saló de Sant Jordi. Com pot ser que l'únic fet que es fes d'acord de veritat fos aquella signatura per part del President de la Generalitat i Secretari General del seu partit, i després des de molts altres òrgans d'aquest mateix partit s'hagués vulnerat constantment i sabotejat aquest acord sobre mínims que preveia el pacte cultural d'infraestructura cultural de Catalunya? Jo em pregunto per què això?, i per què no se'ns donen explicacions, quan les vam voler demanar aquí en el Parlament de Catalunya? Exemples d'incompliments: en aquests pressupostos —per parlar del concret—, Consorci del Museu d'Art Contemporani, els donen 9 milions de pessetes, 9 milions i mig de pessetes, però vostè sap que amb això no es va enlloc. Nosaltres, fent equilibris amb els pressupostos interns de Cultura, l'hem hagut de dotar de 50 milions més de pessetes. Orquestra Ciutat de Barcelona, res; ni una pesseta. Fundació Miró, ni una pesseta. Incompliments, per tant.

En definitiva, quant a infraestructura cultural: incompliment flagrant i reiterat del pacte cultural que vostès mateixos van signar, senyor Conseller. En l'època anterior a què abans m'he referit, a l'època Rigol, almenys es van definir uns mínims a cobrir, són els mínims que reflectia l'acord de totes aquestes institucions que van signar el pacte cultural. Avui això ni tan sols es respecta. Lluny de qualsevol via de racionalització, continua practicant-se el més estricte clientelisme des de la Conselleria de Política Cultural de la Generalitat.

Se'ns nega l'evidència, la necessitat d'assolir uns mínims establerts en el pacte cultural i establerts en l'acord que els proposaven les altres institucions signants d'aquest mateix pacte cultural: destinar 900 milions de pessetes per establir un pla per al 87, a repartir entre terços de les tres institucions. Tampoc han acceptat vostès aquesta proposta.

I, finalment, el mateix President de la Generalitat i President del seu partit, o Secretari General del seu partit, incompleix el pacte, després d'haver estat ell personalment el qui signés, perquè, en dos anys consecutius, ell tenia l'obligació de convocar els signants de les altres institucions, i per dos anys consecutius, des de la signatura d'aquest pacte, no ho ha fet. Per tant, avui ja és el mateix President de la Generalitat el primer incomplidor d'aquest acord.

Amb tot això, senyor President —i acabo immediatament—, hem de considerar que el seu projecte cultural, senyor Riera, i per això em referia abans a controlar el joc, és un projecte cultural orientat a fomentar el clientelisme, a fomentar el sectarisme, a fomentar la vulgaritat, a fomentar la mediocritat, però que els convé des del punt de vista de la rendibilitat política.

Comprendran que es justifica plenament l'esmena a la totalitat de devolució d'aquest pressupost, que estic convençut que vostès no li donaran el seu suport. *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors diputats, s'ha parlat de la pobra nació que és Catalunya amb referència al debat sobre política cultural, i això és un joc de paraules que es basa en aquelles concepcions que una nació pot ser la nació que tingui com a base un estat, com seria la pretesa nació espanyola, o pot ser una nació que tingui com a base una cultura, i en est cas estariem en el nacionalisme cultural català. Però, en jugar amb aquests conceptes, s'utilitzen i es manegen concepcions diferents de la paraula «cultura». Hi ha el que podem anomenar la cultura «cultura» : per entendre'ns, la literatura, l'art, etcètera, i hi ha el concepte de cultura dels antropòlegs del segle XIX, que seria una totalitat complexa, produïda pels homes en la seva experiència històrica, o hi ha la concepció sociològica de la cultura, que és la dimensió de l'activitat humana, que comprèn la creació de símbols, valors, normes i creences. I, en construir les fases d'una intervenció, el pas imperceptible, sovint, d'una noció de cultura a una altra noció de cultura permet extreure conclusions polítiques que són menys contundents i menys seruosos del que aparenten. Per exemple, un escriptor anomenat Pep Subirós, en un llibre del 1984, ridiculitzava que la cultura fos la base de la nació catalana perquè deia que és una cultura creada o recreada a finals del XIX i en el segle XX. Quant a la cultura «cultura», és probablement cert, però aquesta cultura culta no és el fonament de la nació, perquè el fonament de la nació és la cultura en el sentit antropològic i sociològic. Quan parlem de política cultural hem de precisar els termes : el Departament incideix molt sovint en la cultura culta, però la seva incidència en la cultura en el sentit antropològic i sociològic és limitada i, en tot cas, a llarg termini.

Jo també estava temptat de fer una intervenció, si es vol irònica o literària, i havia escrit una cosa que després vaig eliminar, però, ja que s'ha jugat amb aquestes concepcions de la cultura, em permetran que els ho llegeixi. Jo havia escrit, per començar la meua intervenció : entre el naixement i la mort —s'ha escrit— l'home fa quatre coses : menjar, allotjar-se, comunicar-se i estimar, fets, tots ells, de naturalesa biològica i cultural, perquè natura i cultura en l'home formen un mateix procés. No és estrany, doncs, que la paraula «cultura» es carregi de significats múltiples i que expressa la complexitat de la vida humana. La política és, diuen, ella mateixa, una obra de la cultura i ara hem d'agafar la cultura mare i la política filla, i unir-les i invertir-les. La filla, la política, ha de regir i orientar la vella, sàvia i *curtida* mare cultura. Dubto que la política —àgil, trapezista, curta de vista— pugui dominar la cultura, subtil i dissimulada mar que es menja les roques molt dures.

Però ja que n'hem de parlar, parlem-ne. A Catalunya estem immersos en quatre processos, almenys : el pas d'una societat industrial a una societat postindustrial; el procés de reconstrucció nacional; la democratització de la societat i la penetració dels mitjans de comunicació de masses. Aquests quatre processos condicionen la política cultural que es pot fer des de Catalunya, que és una política cultural amb les seves limitacions i que, en tot cas, el que es pot fer és la mateixa política cultural que es fa a altres països europeus. S'ha pres la posició fàcil que es fa moltes vegades, de dir : «no hi ha una política cultural». Jo altres vegades he intervingut en debats de, per exemple, el pressupost del Departament d'Agricultura o d'Indústria, i es

deia : «No hi ha una política agrària; no hi ha una política industrial.» Crec que és un argument que s'utilitza quan no se'n tenen altres.

Però, ja que s'ha dit que no hi ha política cultural, expliquem quina és la política cultural. Hi ha dues activitats típiques de les polítiques culturals sorgides a Europa després de la Segona Guerra Mundial que el Departament de Cultura de la Generalitat ha anat fent en tots els temps i que pensem que continua fent : la conservació del patrimoni en el sentit més ampli —museus, arxius, biblioteques, folklore, artesanía, llengua, etcètera—, i no pot ser d'altra manera : cultura, conreu i cult són paraules connectades per un mateix verb : *colo*, que significa conrear, tenir cura de, protegir, vetllar per. La idea de protecció és inherent a la noció de patrimoni, vinculada amb la noció de conreu; el foment de l'activitat creadora —beques, subvencions, premis, els ajuts al teatre, la música, l'òpera, el cine. La innovació és el procés a través del qual els homes resolen els problemes nous de les nostres vides. Cal no ser ingenu, però els actes de creació apareixen dintre de tradicions determinades, que conviden a unes maneres específiques d'innovació. Així, la innovació prova la continuïtat essencial de tota la cultura més que no pas la seva discontinuïtat; almenys així ho expliquen els sociòlegs. (*Remor de veus.*)

Hi ha, a més a més, els quatre objectius que nosaltres considerem prioritaris per al Departament el 1988. (*Pausa.*)

El desplegament cultural. Avui, arreu dels països avançats s'ha constatat com el subjecte de la cultura són els individus, tots els homes i les dones que, plegats, constitueixen un poble. El pas d'una cultura culta d'àmplies minories —si es vol així— a una altra que abraça el conjunt de la població és una tasca no gens fàcil, que sembla que pot requerir l'esforç continuat durant una generació. Aquest és un objectiu que es considera prioritari.

L'ajut als nous creadors. Cal ajudar el relleu dels creadors en la mesura que això sigui possible de fer-ho. És fonamental facilitar que les noves generacions de creadors puguin forjar-se i expressar-se. Reforçar el diàleg amb les altres cultures de l'Estat espanyol, que té com a objectiu fer comprendre la realitat pluricultural de l'Estat i crear els segurs ponts de diàleg que demanava Espriu. O potenciar la projecció exterior; el paper dels ens públics en el desenvolupament dels intercanvis culturals reflecteixen les maneres modernes de la tendència cap a la universalitat de la cultura i la voluntat de treballar per la unitat de la espècie humana. La projecció unilateral de la mateixa cultura, concepció típica dels imperialismes de tota mena, tendeix a ser substituïda per una política d'intercanvis culturals.

Si es vol, es pot comprovar el compliment d'aquests objectius, espigolant en les realitzacions previstes pel Departament en els sis primers mesos. Per exemple, quant a la conservació del patrimoni, hi ha la inauguració dels arxius de Cervera, de Puigcerdà, quant a la conservació del patrimoni arquitectònic, s'inaugurarà Sant Tomàs de Fluvià de Ter, en la capella de Roses de Valls s'iniciarà la restauració del Circ Romà de Tarragona. Quant a desplegament cultural, tenim la inauguració del Centre de Normalització Lingüística de la Vall d'Aran, la inauguració de les biblioteques de Matadepera, Ciutat Badia, Gelida, Mont-roig, etcètera. (*Remor de veus.*) S'inaugurarà el convent de Santa Mònica...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en

silenci.

El Sr. GRAU : ...com a centre d'exposicions plàstiques del Departament, s'acabarà el Museu de Solsona; s'inaugurarà l'exposició del Museu de la Ciència i la Tècnica de Terrassa; s'editarà la *Revista de museus*, etcètera. S'acabaran les obres del Teatre Fortuny de Reus; es presentarà el projecte de Teatre Nacional; es clausurarà el Congrés sobre les Corts a Catalunya i s'iniciaran els actes del Mil·lenari de Catalunya. S'estrenaran diverses pel·lícules catalanes; s'aprovarà la Llei de Museus i es negociarà, com s'està negociant, el Museu d'Art de Catalunya. Es lliuraran els Premis de Literatura de la Generalitat i els Premis de Cinematografia i Vídeo. Es posarà en marxa el consell assessor de la Institució de les Lletres Catalanes. Quant a la promoció de nous creadors, hi ha una sèrie de beques d'arts plàstiques a joves intèrprets, a la jove creativitat; es donaran ajuts al Col·lectiu de Joves Directors de Cinema, etcètera.

Totes aquestes qüestions, en aparèixer en el pressupost, apareixen com a transferències a famílies, això que sorprenia tant abans al Diputat que ha parlat en nom del PSUC. Dintre del reforçament del diàleg amb les altres cultures de l'Estat espanyol, s'editarà la revista *Peninsular*, amb consells de redacció a Barcelona, a Madrid i a Lisboa, i en els idiomes d'aquests països.

Dintre de la potenciació de la projecció exterior, el gener se celebraran les Jornades Internacionals sobre Ciència i Cultura, hi participaran un centenar d'escriptors i professionals catalans i estrangers, i el maig se celebrarà el Saló Internacional del Còmic, amb la participació de cinquanta editors d'arreu del món. També s'inaugurarà una exposició amb motiu de l'Any Europeu del Cinema i de la Televisió i al juny se celebrarà el Festival Internacional de Cinema, a Barcelona. (*Remor de veus.*)

S'han fet una sèrie de crítiques, com és..., per part del Grup Socialista, una sèrie de crítiques que iniciaven cada cop la seva crítica amb la paraula «manca»: «manca», «manca», «manca». És evident que manquen moltes coses, com és natural, si tenim en compte que hem tingut la història que hem tingut. Quant a la normalització lingüística, la sorpresa que sigui un consorci i que això s'hagi fet d'acord amb els ajuntaments és una sorpresa relativa, perquè si llegeixen les actes del debat dels pressupostos en Comissió, allí està explicat i crec que no ho haig de repetir.

El tema de la premsa a les escoles ja s'ha debatut en aquest Parlament, era qüestió d'estar-hi atent quan es va debatre. S'ha dit que no es dona ni una pesseta a organismes, als quals sí que es dota; és a dir, és un problema de lectura del pressupost per part del Diputat. És a dir, el que li podem recomanar és que després es torni a llegir més atentament el pressupost i hi trobarà aquestes quantitats que hi havia trobat a manca.

Quant al cinema, la relació, precisament amb televisió, que ell ens critica, és una de les esmenes que se'ns va presentar en contra, perquè precisament en el pressupost apareix la relació amb la televisió. Sobre el cinema, l'any que ve es pensen estrenar aquí a Catalunya, o produir aquí a Catalunya vint pel·lícules.

La crítica principal i la crítica habitual al Departament de Cultura és que no compleix el pacte cultural. A mi em sembla que aquesta acusació no està prou fonamentada. (*Remor de veus.*) Si deixem de banda les declaracions generals, la introducció al pacte, les declaracions generals són sempre molt sof-

rides, i anem a veure els acords concrets que es van signar, és a dir, entre els acords concrets hi ha el llibre blanc, que s'està realitzant, s'ha realitzat per a les ciutats de més de 50.000 habitants i està en curs de realització per a les ciutats de menys de 50.000 habitants. El museu d'art contemporani s'està negociant un consorci i el pressupost, la quantitat pressupostada pel Departament és la que correspon a l'elaboració del projecte arquitectònic. Sobre la biblioteca de Catalunya ja hi ha el consorci fet; la xarxa de biblioteques està funcionant; a l'Orquestra Ciutat de Barcelona se li donen ajuts econòmics; al consorci del Palau de la Música se li donen ajuts econòmics; al consorci del Gran Teatre del Liceu se li donen ajuts econòmics; el Centre Dramàtic de la Generalitat està funcionant; hi ha subvencions a sales i a grups estables a Barcelona, i la projecció exterior és un dels punts que ja he explicat abans. Així, podem concloure que en el que resta vigent el pressupost és pacte cultural, i que tot ell és fruit de la continuació d'una filosofia que es va iniciar en el Pacte Cultural i, naturalment, de la seva posterior modificació a la vista de les circumstàncies. (*Remor de veus.*)

El capítol del Departament que té major dotació és el de transferències i ajuts a tercers per a activitats, que té 3.316 milions, i que són les transferències corrents. Cadascú llegeix el pressupost des d'aquesta tribuna com més li convé, però si mirem la distribució d'aquest..., no, no, ja ho explicaré, això. (*Remor de veus.*) Si mirem el repartiment, si es vol, d'aquests 3.316 milions en el pressupost, veiem que a organismes autònoms comercials, industrials o financers hi ha 651 milions de pessetes; a empreses públiques i d'altres ens públics, 586; a corporacions locals, 531; a empreses privades, 727, i a famílies i a institucions sense finalitat de lucre, 639, i tenim en compte que aquí hi ha les beques i totes aquestes ajudes. Com el que també s'ha dit de les quantitats que hi havia pressupostades a la Secretaria General, que són les que tenen relació precisament amb la política de relacions internacionals i de relacions amb les altres cultures d'Espanya.

Bé, la crítica fonamental, en el fons —de tipus polític—, és aquella que els diners que es donen en subvencions no es donen a través dels ajuntaments, sinó que es donen directament a les entitats. Jo, si m'ho permeten, els llegiria un fragment d'un autor no gaire sospitos de parcialitat a favor de Convergència, que explica, per exemple, com es va recuperar la cultura catalana després de la caiguda, com a conseqüència de la guerra, i parla de l'Institut d'Estudis Catalans, de l'edició de llibres, de la tasca obscura de molts professors d'institucions públiques o privades que en català o en castellà van donar als seus alumnes la versió no oficial de la història d'Espanya, i, no cal dir-ho, de la de Catalunya, o tots aquells que feren més que privadament classes de català, o la tasca anònima dels correctors, artífexs de la normalitat de la llengua en les publicacions, o els grups teatrals o les associacions culturals, les entitats comarcals, les més petites agrupacions de viles i pobles de Catalunya que no trencaren mai el fil del passat, i parla després de l'Abadia de Montserrat, de l'Òmnium Cultural, de la Nova Cançó, dels premis literaris i de la tasca des de l'exili. Aquest autor és Josep Maria Castellet, i si mirem després una publicació que hi ha sobre les competències del Departament de Cultura, fetes per un tècnic anònim que no val la pena ara esmentar-ne el nom, parla de l'intervencionisme, però que no

ha d'equivaldre a dirigisme. També segons la Constitució Espanyola l'Estat és un Estat democràtic, on el pluralisme polític, lingüístic, simbòlic, cultural, ocupa un paper fonamental. El dret a la cultura, consagrat en la mateixa Constitució Espanyola, no té un contingut merament passiu, sinó que pressuposa la possibilitat d'exercitar-lo intervenint directament en la seva promoció, producció i difusió pels agents socials. Després afegeix: «El foment, la tutela, l'ajut econòmic, la promoció, la difusió i també dins del seu àmbit competencial en accions directes. Aquestes són les tasques de l'Administració dels nostres dies en l'àmbit de la cultura. Davant d'aquestes tasques o juntament amb elles, el lliure desenvolupament de les entitats socials que presten activitats d'interès general. Cal recordar aquí els drets d'associació i fundació, reconeguts en els articles 22 i 34 de la Constitució Espanyola. Sobre aquestes formes jurídiques, s'apleguen avui i especialment a Catalunya gran nombre d'iniciatives de tipus cultural, iniciatives que tenen com a finalitat fonamental el servei a la cultura.»

Vostès el que ens vénen a dir és que aquests ajuts a totes aquestes entitats que tenen dret a fer cultura i que tenen dret a fer-la a la seva manera, s'hauria de fer a través dels ajuntaments. Jo els posaré un exemple que no és del terreny de la cultura, però que l'he viscut molt directament en els ajuntaments. Els ajuntaments tenen la seva pròpia mentalitat i la seva pròpia visió de la realitat des del lloc on són situats, i en economia, per exemple, si es vol desenvolupar una zona sobre la base de donar fons als ajuntaments perquè els inverteixin, no es desenvoluparà econòmicament la zona perquè els ajuntaments faran una cosa, que és la seva funció, que és fer equipaments per al servei dels ciutadans i faran una plaça, i faran una piscina, i faran un polisportiu, però això no és desenvolupament econòmic.

Per tant, no s'ha de pensar que tot el que va a través dels ajuntaments és bo, sinó que, en funció de la seva utilitat i del seu objectiu, ha d'anar a través d'un canal o a través d'un altre. L'ajut a les entitats, l'ajut a la societat civil que fa la cultura a Catalunya, pensem que una part va a través dels ajuntaments, però la resta no ha d'anar a través dels ajuntaments.

Després ve la crítica facilíssima de sempre, de «la repartidora»; que dir que hi ha «la repartidora» ve a ser dir que no hi ha una política objectiva de repartiment de les subvencions. En est sentit, nosaltres hem de dir que totes les subvencions del Departament de Cultura es convoquen per ordre, i, per tant, que no hi ha discrecionalitat —per ordre publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, i que moltes són nominatives i estan consignades en el mateix pressupost que vostès poden llegir. Per tant, la política de subvencions del Departament és una política transparent, en la mesura que pot ser coneguda simplement mirant les publicacions.

El Departament té, evidentment, uns recursos limitats, com ja tothom sap i comprèn. El 1984 tenia un 1,4% del Pressupost de la Generalitat; el 1988, en té un 1,6. És un progrés moderat, però, en tot cas, és un cert progrés. Si ho mirem en el context en què nosaltres ens movem, veurem que a Espanya és el 0,6% del Pressupost; a Itàlia, el 0,4; a França, el 0,9. Si ens movem en aquest context... (*Remor de veus.*) No, la Seguretat Social està inclosa en calcular el percentatge. Si ens movem en aquest context, veiem que comparativament no estem tan malament, el que pot ser és que tots desitjàriem

estar millor, però per a això necessitem tenir més recursos.

Com que, pel que he explicat, no em sembla que les crítiques que he sentit abans hagin estat de prou entitat com per, per dir-ho d'alguna manera, preocupar-nos o fer-nos dubtar de les nostres posicions, evidentment votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Debatudes aquestes dues esmenes, anem, doncs, a sotmetre-les a votació. (*L'l. Sr. Curto s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. CURTO : Per fer un posicionament, si ho estima esta Presidència.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el senyor Curto pot fer el seu posicionament. (*Remor de veus.*)

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tant lo senyor Riera com lo senyor Clotas han introduït —i em sembla que han fet molt ben fet, perquè, si no, est debat de pressupostos, de per si, és avorrit— similis futbolístics, i jo li voldria manifestar, des de la nostra opinió, que l'equip no és que no funcioni i s'hagi de traure l'entrenador; lo que passa és que el Departament de Cultura sempre fa gol quan ja s'ha acabat lo partit. En unes altres paraules, juga tot sol i damunt terra. (*Rialles.*)

Cultura, cultura —ja ho vaig anunciar en lo debat a l'esmena a la totalitat, i no voldria que això s'interpretés com una reiteració o repetir les coses, sinó per utilitzar les mateixes paraules i per no modificar lo nostre posicionament en coherència amb lo que vam utilitzar en lo seu dia—, manifestar que va ser el Departament —i amb estes mateixes paraules ho vaig dir— que més va utilitzar la fotocopiadora, fins a l'extrem que el Pressupost del 88 parlava del que farem el 1987.

Per una altra part, nosaltres ens preguntem com ha de funcionar lo Departament de Política Cultural si totes les direccions generals que apareixen en est pressupost, totes les direccions generals, que són sis, no tenen els càrrecs responsables de les àrees més importants. I jo no sé si, com ha manifestat lo senyor Clotas, hi ha corrupció cultural, però, per una altra part, 8.000 milions de pessetes de pressupost, dels quals 6.000 milions de pessetes —que equival a dir el 75%—, equivalen a despesa corrent, és suficientment indicatiu de la política cultural d'est Departament.

Si abans parlàvem del Departament d'Ensenyament, votant en contra de les esmenes a la totalitat, coherència per coherència, lo Grup Popular votarà a favor d'estes esmenes que han presentat el PSUC i el Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre posicionament? (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : En nom d'Esquerra Republicana. Bé, jo voldria fer també, continuant el símil futbolístic, una petita defensa dels entrenadors, cosa que vol dir, evidentment, que les crítiques s'han d'adreçar a la junta directiva. (*Rialles.*)

Crec que el Departament de Cultura, des de l'any 80 fins ara, en certa manera ha decebut el país, les esperances que havíem posat tots en la tasca que es podia fer a través del De-

partament de Cultura per a la renacionalització de Catalunya. Ara bé, això, en són responsables els que han estat al cap del Departament? Jo no gosaria dir-ho; jo crec que més aviat el que ha mancat és una política global del Govern, en aquest sentit, i és per això que nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat d'aquest Departament, creient que, havent presentat una esmena a la totalitat del Pressupost, ja era suficient.

Però crec, per exemple, que la política lingüística, amb tots els mèrits de la senyora Directora General i amb tota la col·laboració que hi han aportat els diversos consellers, si ha fallat —i nosaltres estem convençuts que ha fallat en gran part— és a causa que li ha mancat l'impuls del Govern, globalment, en el sentit que no s'ha decidit mai a fer una veritable política de represa, de recuperació del català amb totes les conseqüències.

En altres aspectes, la política teatral, la política cinematogràfica, etcètera, hi ha hagut, d'una banda, una falta de mitjans, però també —jo diria— una mena de desconfiança per part dels que han tingut les més altes responsabilitats en el Govern, i una mena de desconfiança —podríem dir— en els creadors a Catalunya, en la intel·lectualitat catalana, amb totes les matisacions que calgui fer sobre aquesta paraula «intel·lectualitat».

És per totes aquestes raons, doncs, que, considerant que potser en aquests moments fer una crítica de l'entrenador no seria totalment just, Esquerra Republicana s'abstindrà en la votació d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre posicionament? *(Pausa.)* Bé, doncs, aleshores, podem passar ja a la votació d'aquestes esmenes. Espero que les puguem votar conjuntament, no? Bé.

Els que siguin favorables a les dues esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat refusades per 31 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Com que l'esmena 149 havia estat retirada, passem a la 150, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. És l'esmena a la totalitat del Departament, i, si m'ho permet, faré també la 151, que és a l'Institut Català de la Salut; és a dir, la 150 i la 151, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT : Perfecte.

La Sra. FERRAN : Bé, ens podem preguntar per què aquest any, que tothom sap que hi ha més diners dotats al Departament de Sanitat, també per què fem una esmena a la totalitat del Departament. I si comparem aquest període, des del 83 fins enguany, al Departament consta 100.000 milions més de pesetes dels que tenia l'any 83; per tant, no és un problema de quantitat de diners. D'alguna manera podríem dir que la cantarella continua essent la mateixa, perquè ens continuem queixant de la manca de planificació, de la manca d'una concreció, de la manca d'una política sanitària, que, per a nosaltres, considerem suficient.

L'increment que hi ha hagut aquest any respecte al 87 és d'un 16,4. És un increment, el més fort que hi ha hagut des de l'any 83. D'aquesta quantitat, que són un total de 261.000 milions, que té el Departament de Sanitat, el 88% és dotació de la Seguretat Social, gestionats per l'ICS. Però la resta d'aquest

88% fins al 100%, hi ha dues direccions generals que baixen, que estan menys dotades encara que l'any passat, encara que tenim més diners, i són la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, que baixa un 9%, i la Direcció General de Salut Pública, que també baixa un 2. Però és que, a més a més, aquesta Direcció General l'any passat ja havia baixat un 4; és a dir que en dos anys perdem un 6% amb el que és salut pública, quan precisament creiem que és una de les polítiques que s'ha d'incrementar. Jo no sé si el Departament pensa que com que ja molta part de tot això ho fan els ajuntaments, potser tot això s'estalvia la Generalitat.

Un altre motiu d'aquesta esmena és les inversions. Des del 82 fins enguany, calculem que s'han hagut d'invertir uns 50.000 milions —aproximadament és el càlcul que hem fet—; de tota aquesta quantitat, no tenim encara cap liquidació del pressupost d'inversió, i, a més a més, tampoc existeix un pla programat de construccions. És a dir, no solament no sabem què s'ha fet amb aquests 50.000 milions —que no dubtem que s'hagin invertit, però no sabem en què—, no hi ha una planificació, ni ens consta què pensen fer durant l'any 88 referent a inversions : quants centres d'atenció primària?, quins hospitals?, quin tipus de construccions?

Tampoc s'ha presentat un projecte de llei de creació del Servei Català de la Salut. El mes de febrer farà dos anys que es va aprovar la Llei General de Sanitat, que contempla que a Catalunya s'ha de fer el Servei Català de la Salut. Doncs quasi als dos anys no s'ha fet aquí un servei català de la salut. Això suposaria integrar, igualar, sense que existís diferència, el que són els serveis propis de la Seguretat Social i els serveis públics de les diputacions i dels ajuntaments, conjuntament amb el Servei Català de la Salut. D'alguna manera, referent a això, sí que podem afirmar, i també els diputats de la majoria ho han de reconèixer, que no hi ha voluntat del Govern de la Generalitat d'aplicar, en aquest cas, la Llei General de Sanitat.

També, aquest pressupost no està desglossat territorialment entre les trenta-vuit comarques de Catalunya.

Aquestes són les principals raons per les quals pensem que el pressupost, en la globalitat del Departament, hauria d'ésser esmenat en aquests conceptes que hem exposat.

En referència amb el pressupost de l'Institut Català de la Salut. Vostès recordaran que a mitjan, o, per ser més exactes, el mes de març del 86, hi va haver aquell acord, conegut per l'acord Almunia-Cullell, que, d'una vegada per totes, fixava l'índex de participació de Catalunya als pressupostos generals de l'INSALUD, fixat en un 16%. Bé, doncs, en els pressupostos de l'any 88, supera aquest 16% amb un 17,1%; és a dir, senyor Conseller, se sobrepassa de 15.575 milions més de l'acordat fa uns mesos en aquell acord Almunia...—perdó, l'any 86—, en aquell acord Almunia-Cullell. I no em contesti —si em contestarà l'Il·lustre Diputat senyor Colomines—, no em contesti que també l'INSALUD possiblement es sobrepassarà, com és la resposta també habitual de cada any; bé, potser no m'ho contestarà. No se sobrepassarà perquè s'està portant, des de l'INSALUD una política d'aflorar el dèficit encobert i d'anar-lo ajustant. També, de l'any 88, l'INSALUD només ja gestionarà el 51,5%, perquè l'altra part dels seus serveis són traspassats a Andalusia, Catalunya en aquest cas, al Servei Valencià de la Salut i el Servei Basc de la Salut, a partir del primer de gener.

Un altre motiu de la nostra esmena referent a l'Institut

Català de la Salut, i, en aquest cas, diríem ja escandalós per les quantitats que representen, és la despesa de farmàcia. La despesa de farmàcia, aquest sol concepte, és la quarta part del pressupost de l'Institut Català de la Salut; només això és el 27,5% de les despeses.

L'any 87 hi havia un pressupost, no sabem la liquidació, però el pressupost era de 33.000 milions; aquest any és de 43.000 milions, entre les cues quasi 11.000 milions més que l'any passat. És a dir, solament l'ICS gasta en farmàcia la meitat de tots els concerts que té l'INSALUD. Però l'INSALUD ha pres, en això, una sèrie de mesures correctores d'aquest cost; mesures correctores que van des de fer unes llistes de transparència en els metges, amb les quals cada metge veu el que va gastant, amb les quals cada metge veu els preus dels medicaments. Fa també un control dels talonaris de receptes; sobretot un control dels talonaris per a la utilització en les consultes privades; una major actuació dels inspectors; una informació als usuaris, etcètera. La pregunta és : què s'ha fet de tot això a Catalunya?

Fixi's que si prenem, en línia zero, en el punt de partida zero l'any 82 entre INSALUD i l'ICS, tenim que en el 88 l'INSALUD en farmàcia ha incrementat fins a un 25; l'ICS ha incrementat un 95. En relació amb l'any passat, ha pujat un 70%..., perdó, en relació amb el 82, ha pujat un 70% l'ICS.

En últim cas, si rebaixéssim aquesta partida, la partida de farmàcia és una partida ampliable —per puntualitzar la intervenció que hi va haver en Comissió—, és una partida ampliable i, si no, facin referència a l'article 4, lletra h).

Un altre motiu és l'acció concertada. L'acció concertada, com sempre també em poden contestar dient : «És que a Catalunya tenim molt més serveis concertats, i, per tant, l'increment, la comparació sempre ha de ser superior a la resta de l'Estat.» És cert que és superior a Catalunya que a la resta de l'Estat, però el que fa por és l'increment, l'avanç accelerat que està tenint, en el cas de Catalunya. I, si no, també veiem que en el 86 se'ns presenta amb molts tocs de trompetes, el Pla de Reordenació Hospitalària, com la gran solució per a Catalunya en aquest tema. Nosaltres avancem dient que això ha estat, el PRII ha estat un fracàs; d'altra manera es veuria en aquest pressupost que seria l'eix, sobretot de la política concertada. Ens sembla que aquest pressupost sense PRII, sense Pla de Reordenació Hospitalària, seria exactament igual; és a dir, no podem dir que no en fa menció perquè una ombra..., utilitza el títol en alguna partida, però, d'alguna manera, aquest pressupost no està sota l'eix d'una política del Pla de Reordenació Hospitalària.

I tot això incideix també en el problema que és aquí l'acció concertada, que és la política que s'estableix quant a jornada partida, quan a la resta de l'Estat el que es fa és l'exclusivitat dels treballadors de la sanitat. Això impedeix que aquell que treballa, aquell professional que treballa en els serveis públics, l'impedeixi de treballar, a la vegada, en els privats. Tot això, redueix també el que passa aquí a Catalunya, que és a l'inrevés, aquest increment que estem dient, de la dotació a la privada perquè, a la vegada, la demanda, la possibilitat de treball, etcètera, la utilització de les receptes a nivell privat, tot és un increment que, sens dubte, considerem incontrolat per a l'Institut Català de la Salut.

I, per últim, una altra raó també de no estar d'acord amb

aquest pressupost, és la pregunta, també crònica, eh?, ja habitual en aquest Parlament, que és : com es finançarà la resta de diners que són necessaris per a l'Hospital Oncològic? Com es finançaran; ens sembla que prioritzar l'Hospital Oncològic, davant de tot això que hem dit abans, que s'havien de prioritzar els serveis públics sanitaris, com són els hospitals municipals i de les diputacions, en canvi, en comptes de fer això, de crear el Servei Català de la Salut fent això, s'ha prioritzat atenent les demandes de la Fundació de l'Hospital Oncològic.

Nosaltres, no solament, i amb les poques esperances també habituals que tenim que pugui tenir èxit aquesta esmena de retorn, anunciem que presentarem unes proposicions no de llei en relació amb, si no a la creació del Servei Català de la Salut, sí en la línia de la creació del Servei Català de la Salut, com serà la xarxa d'hospitals públics, la xarxa pública d'atenció primària i la creació dels òrgans de direcció i de participació, tot això tal com contempla la Llei General de Sanitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, un torn en contra a les dues esmenes del Grup Socialista al Departament i a l'ICS.

Per economia de temps i l'hora que és, intentaré compaginar els meus dos torns en contra amb les respostes a les crítiques que han estat fetes aquí per la senyora Pilar Ferran, amb la defensa del pressupost presentat pel Departament de Sanitat, perquè la meua intenció i el bonic —el bonic—, doncs, no és votar en contra —que tots votin en contra d'aquestes esmenes—, no, no és evitar que cap altre grup hi doni suport, ni que els esmenants retirin les esmenes —i amb això jo ara agraeixo molt al Grup del PSUC, senyor Vives, que hagi retirat la seva esmena, la qual cosa vol dir que el que fem en Comissió val—, sinó que, en cas de no fer-ho, es votin afirmativament els pressupostos del Departament de Sanitat, i, si pot ser, que això es faci per unanimitat, i al cap de vuit anys d'intentar-ho i de no aconseguir-ho, doncs, intentaré aquest any a veure d'esforçar-m'hi, ara que som al final de la segona legislatura.

Primer, permetin-me donar unes xifres que a la senyora Pilar Ferran li complementaran les coses que ha dit.

El pressupost global del Departament per al 1988, efectivament, tal com diu ella, és el 16,4% superior al del 1987. El pressupost de l'ICS, és una mica més, és el 16,5%. El pressupost de l'Institut d'Estudis de la Salut és el 28% superior al del 87, i el pressupost del Departament només és el 5,6% superior al del 87.

Anem al pressupost global, i amb això ja contestaré una de les observacions que ella ha fet, que és el de l'increment del pressupost —en el cas de l'ICS ho ha fet ella, jo li donaré l'exemple també en el cas de l'ICS. S'objecta que el pressupost està incrementat en relació amb els crèdits assignables. Bé, això és veritat, això és cert; aquesta és una objecció històrica i aquesta és també una fórmula que nosaltres utilitzem cada any. Per què, això? Bé, ella ja ho ha dit, ja ho sap. Els Pressupostos de l'Estat són ampliables; l'Estat obté crèdits suplementaris si necessita ampliar aquests pressupostos, i aquests crèdits suplementaris són satisfets en el mateix exercici. A Catalunya, des de l'acord Almunia-Cullell, com ella ha dit molt bé, l'any

1986, també li reverteixen la proporcionalitat d'aquests crèdits, d'aquestes desviacions de l'Estat, però aquests crèdits no es reben en el mateix exercici, sinó que es reben després, en exercici tancat. Això obliga a una previsió, a una previsió, cosa que fem i ho fem des del 1981, no des del 1986. I ara li llegiré un detall de les previsions que nosaltres hem fet i el que s'ha complert d'aquestes previsions. Li diré les xifres en milers de milions, i així serà molt més fàcil per entendre-ho.

L'any 81 l'ICS en va pressupostar 94, i l'any 86, al cap de cinc anys, en va rebre 104. L'any 82 en va pressupostar 107 i l'any 86, o sigui, al cap de quatre anys, en va rebre 118. L'any 85 en va pressupostar 163 i l'any 86 en va rebre 165. L'any 86 en va pressupostar 176 i aquest any n'ha rebut 182, i l'any passat, en els pressupostos de l'any passat, se'n van pressupostar 197; l'any que ve en rebrà 207. I els d'aquest any són 231 —en números rodons— i l'any 89 hi ha una previsió que en rebi 242.

Nosaltres, d'acord amb el percentatge —pelat— del pressupost que fa l'Estat, aquest any n'havíem d'haver pressupostat 218; n'hem pressupostat 231, però l'any 89 en rebrem 242. Vull destacar que això ho fem des de l'any 81, no ens hem equivocat mai i això ara, aquest acord Almunia-Cullell, ha estat ratificat per la Ley General de Sanidad.

Els pressupostos de l'ICS ja hem dit que eren de 231 milions, subjectes a una mala distribució o que es reparteixen amb una política inadequada. Jo ara li diré també unes xifres comparatives: el capítol 1, que sobretot és per a personal d'institucions obertes i tancades, ha augmentat un 14% i a l'INSALUD —l'INSALUD, que vostè diu que no augmenta— un 21%. En el capítol 2, que és de concerts, fonamentalment de concerts, a nosaltres, efectivament, ens ha augmentat un 12,6%, però a l'INSALUD li ha augmentat un 17,4%. I, aleshores, ve el capítol quart. El capítol quart és el capítol fonamentalment de farmàcia.

Resulta que nosaltres hem augmentat un 24%, i resulta que l'INSALUD no ha augmentat res, no només no ha augmentat res, sinó que ha disminuït fins a un 9%, que vol dir que nosaltres estem a un 32% per sobre d'ell. Home!, és clar, això llegit així, senyora Ferran, vostè diu: «Home, doncs, escolti, aquí passa alguna cosa. Aquesta gent tenen més contenció, apunten, va dient cada metge el que apunta, tot plegat...» No, no, escolti, això va d'una altra manera; el concepte farmàcia, que vostè ja ha dit molt bé que era un concepte ampliable i que sobretot es refereix a les receptes mèdiques, l'any 1987 l'INSALUD va tenir un dèficit que voreja..., és una mica més, però voreja el 20%; el 20%. Vol dir que aquest any havia d'haver ampliat, doncs..., posem-hi un 10 o un 12%; ens aniríem al 32%. És a dir, que la seva partida, per ser just, l'havia d'haver ampliat el 32%, i, en canvi, l'ha reduïda al 9%, i per què això? Doncs, miri, el mecanisme és: s'aplica una xifra baixa; després, es cobreix amb un dèficit suplementari, i la diferència inicialment ja s'aplica a un altre concepte. Però jo estic segur que al Conseller de Sanitat això li ha passat pel cap alguna vegada de fer-ho, i li hauria agradat poder fer això: una xifra baixa, apliquem allí i després ja ens revertirà a nosaltres.

Jo penso que això és una mala tècnica; d'altra banda, crec que el Departament d'Economia i Finances, que no pot obtenir crèdits suplementaris directament, que no els pot obtenir, no hi estaria d'acord. El senyor Basáñez crec que amb una operació

amb aquests termes no hi estaria d'acord, no estic segur que no li hagin proposat —tampoc ho vull demanar—, però crec que no hi estaria d'acord, i, aleshores, nosaltres, l'augment que tenim, que és del 27%, en receptes —no del 32, del 27% en receptes—, que és el real, autènticament real, nosaltres hem pressupostat no un 27, sinó un 24, per compensació en altres conceptes que ja hi ha en el mateix capítol.

Encara dintre de l'ICS hi ha el capítol sisè, de les inversions. Doncs, miri, les inversions de l'ICS són importants. Les inversions de l'ICS aquest any són del 47% i les de l'INSALUD també, eh?, és a dir, que també ho fan bé, ells el 48%, una mica més; nosaltres el 47, i ells el 48. És a dir, de 10.500 milions del 1988, que tenim ara, l'any passat només n'havia pogut pressupostar 7.187. Aquest és un tema important que de seguida tocarem.

Encara, en l'apartat de les xifres, això que a vostè li estranya dintre del Departament de Sanitat; el Departament de Sanitat, sense les entitats gestores, vull dir, eh? Aquest és un pressupost reduït, efectivament, és un pressupost només de 7.480 milions. I, per què, aquest pressupost és tan reduït? Doncs perquè l'ICS ha assumit coses que abans eren del Departament, perquè han estat coberts programes que costaven molt i eren molt importants, com per exemple, el programa ALTEBRAT, o el programa de la Vall d'Aran —aquests ja han acabat, per tant, això, ja no ho gastem—, i, a més a més, ha cobert algunes coses que, en aquest moment, a vostè li sembla que són poc quantioses, la cobertura, però que a nosaltres ens sembla que són prou interessants.

El capítol II, que és de béns corrents i de serveis, augmenta del 31%, i és, precisament, per als programes sanitaris de la DGOPS, que obliga els centres de la salut que la Llei General de Sanitat, el Servei Català de la Salut, que preveu la Llei General de Sanitat, i per a uns nous laboratoris de la salut pública. I el capítol 7, que és el capítol del programa de reordenació hospitalària, que augmenta d'un 99%.

Acabada aquesta exposició de xifres, permetin-me, breument, unes consideracions polítiques entorn dels pressupostos de 1988.

Quins són els eixos del Pressupost del 1988? El primer és la potenciació i l'assentament de l'assistència primària, el segon és el remodelatge de l'assistència hospitalària i el tercer és el dels programes especials.

Anem a l'assistència primària. Hi ha un creixement del 58% en relació amb el 87. I per què és aquest creixement? Doncs és per al desplegament del sector sanitari, com a nova estructura d'ordenació territorial que comprendrà un conjunt d'àrees bàsiques de salut, d'un àmbit de població entre els 50 i els 250.000 habitants, que l'any 1988 això ja començarà a funcionar. Es preveuen 322 àrees, que s'aniran cobrint en etapes al 10%, i que per a l'any 88 se'n preveuen 47: 35 de noves i 12 remodelades. Jo ara li podria donar la llista, no li dono, això ho faria llarg, però dic, a alguns de diputats que hi ha o diputades que hi ha aquí, que el que per la seva comarca li interessa saber si està compresa dintre d'aquestes 47 àrees, això és dintre dels documents que vostès tenen, i si vostès volen, jo no tinc cap inconvenient a dir-los el lloc on hi ha aquest llistat.

La millora de l'assistència hospitalària, que és el segon punt. Hi ha un augment del 42,5%. Què passa amb els hospitals? Home, jo crec que hi ha un bon nivell tècnic d'hospitals, però

hi ha una deficient distribució de llits d'aguts. Per això s'impulsen els hospitals de Blanes, de Vilafranca, de Tremp; es remodelen plantes, les plantes de la Vall d'Hebron —això ho sap, però això no surt enlloc, però això ho sap tothom—, i es remodela l'hospital materno-infantil, o es remodela l'Hospital Joan XXIII, i es creen els consorcis del Parc Taulí, els consorcis de Vic i es presten atencions importants als hospitals de Tarragona, Lleida, Girona, Tortosa, Badalona, etcètera. I un avenç important dintre de la millora de l'assistència hospitalària, a parer meu, és haver fixat les tarifes dels imprescindibles centres que són concertats, i la distribució de les activitats que han de tenir aquests diferents centres.

També tinc la relació dels centres que l'any 1988 seran remodelats, i també tinc els centres dels disset hospitals, que no són propis nostres, que seran ajudats en aquest temps.

I permetin-me, encara, que faci unes petites consideracions entre aquestes dues assistències: la primària i l'hospitalària. A l'assistència primària s'aplica el 36% de les inversions; a l'hospitalària el 61, i això, vist així, semblaria que és la rutina de sempre, de l'aplicació amb més quantia a l'assistència hospitalària que a l'assistència primària. Però això no dona, aquestes dues xifres, la idea real de les característiques de les inversions. Jo li diré que del 36% de les inversions d'assistència primària, el 83% són per a obres, i del 61% de les inversions de l'assistència hospitalària, el 41% són per a equipaments. I d'aquest 83, que són per a obres d'assistència primària, el 55 són per a obres noves, és a dir, que es fa molta obra nova en aquest sentit i, en canvi, en l'assistència hospitalària, el 41%, el 86 són per reposicions. Què se'ns dedueix, de tot això? Se'n dedueixen dues coses: primer, que hi ha un fort increment d'obra nova per a AP —bé, quan dic AP, vull dir assistència primària—, que és la ventafocs, era la ventafocs des del 1945, i un fort increment de les reformes i les reposicions de l'assistència hospitalària, que pateixen un fort envelliment, això és veritat, i també pateixen per l'excés de despesa que s'ha d'aplicar a l'assistència primària.

I, per acabar, els programes especials. En el camí, precisament, de la creació del Servei Català de la Salut, que preveu la Llei General de Sanitat, 285 milions de la DGOPS, que amplia el 40% de l'any 1987; 285 milions de la DGOPS, que amplia el 40,8% al de 1987, per a programes com la SIDA, la subnormalitat, la prevenció de l'hepatitis B, la salut bucodental, la droga-dependència, la salut mental, la insuficiència renal, els trasplantaments, la «Vida als anys», els programes d'investigació sanitària i el programa obligat d'assistència religiosa als hospitals.

Per tot el que ha estat dit, el meu Grup dona per bo el pressupost de Sanitat, respecta el criteri de les esmenes que aquí han estat exposades i les crítiques que ha fet el Grup de l'oposició, agraeix al Grup del PSUC la retirada de la seva esmena, però manifesta que votarà en contra de les dues esmenes socialistes, i, en canvi, espera que l'esforç de síntesi que ha estat fet per explicar aquests pressupostos del Departament de Sanitat serveixi per obtenir el vot favorable de tots els grups de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si no hi ha cap petició de posicionament... (*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Torn de posicionament que no hauríem fet de no ser per les al·lusions reiterades, amables totes, del Diputat senyor Colomines, agraint la retirada de la nostra esmena. Si l'hem retirada no és pas perquè ens convencés el debat en Comissió o perquè entenguem que no hi ha motius suficients en el Pressupost com per haver estat defensada; és per una lamentable malaltia, afortunadament benigna, del ponent del Grup parlamentari del PSUC que havia de defensar aquesta esmena. I malgrat que tinguem unes notes transmeses telefònicament per aquest ponent, ens ha semblat que, abans d'entrar a parlar d'un tema que no coneixes en profunditat i que no has treballat prou, el més prudent, de cara a l'honor del *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra era no procedir a la defensa d'aquesta esmena en la mesura que hi havia una altra defensa idèntica, de retorn, i que, per tant, ens hi podíem sentir representats.

Quedi clar, per tant, senyor President, que aquest és el sentit del vot a l'esmena del Grup parlamentari Socialista; per tant, votarem a favor en la mesura que el motiu de la retirada de la nostra esmena, com d'altra banda es deia en el paper que hem lliurat a la Mesa, és per una inesperada malaltia del ponent del Grup parlamentari del PSUC, al respecte.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Simplement per indicar el posicionament del nostre Grup sobre aquesta esmena de retorn. Nosaltres ens abstindrem en la votació perquè no volem qüestionar la gestió del Departament de Sanitat. Sabem la tasca enormement difícil en el nostre país —i jo diria, gairebé, en la major part dels països de món— que significa l'administració de la Sanitat, amb despeses creixents i amb recursos forçosament limitats. Però, tampoc podem votar a favor perquè considerem que aquí també hi ha una mancança d'ordre general, de la política general del Govern de la Generalitat, per tal com accepta que ens trobem novament en situació d'inferioritat respecte a una altra comunitat autònoma.

És evident que s'ha dit i repetit moltes vegades que tots aquests acords amb el Govern de Madrid sobre el finançament de la Seguretat Social a Catalunya no eren totalment satisfactoris, i si aquest tractament hagués estat igual per a tothom, potser era admissible, però creiem que la Comunitat Autònoma Basca ha obtingut uns acords que són molt més favorables, i, en aquest cas, no es tracta ja de les qüestions d'un règim de finançament per «cupos» ni es tracta per res del que diu la Constitució sobre el règim foral, etcètera, es tracta d'un acord directe entre els governs, i, que jo sàpiga, el Govern de Catalunya no ha fet, en aquest sentit, una protesta enèrgica ni ha reivindicat com caldria els drets dels ciutadans de Catalunya a tenir una assistència sanitària al millor possible.

Per aquestes raons, ens abstindrem en la votació de l'esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*): Senyor President, només per cortesia. Lamento la malaltia del ponent i retiro les paraules que he dit abans; lamento haver-les de retirar perquè, de veritat, em creia que havia estat efectiu, jo, en la Comissió. Què hi farem! (*Rialles.*)

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes que suposo que podem votar conjuntament. Hi ha cap inconvenient que votem conjuntament?

Bé, doncs, se sotmeten a votació aquestes dues esmenes, 150 i 151. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 25 vots a favor, 49 en contra i 7 abstencions.

Tenim ara a la vista l'esmena 152, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta també és una esmena clàssica, una esmena que cada any portem al plenari després de passar per Comissió, perquè ni els arguments que ens dóna el Grup que dóna suport al Govern no ens convencen i, evidentment, els que nosaltres donem a ells, tampoc ens convencen, i aquí hi ha la qüestió.

El senyor Codina, que va ser el diputat que va fer el torn a favor del Pressupost de l'ICASS a la Comissió, s'estranyava que el Grup Socialista continués presentant l'esmena de devolució de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i ja vam argumentar en Comissió que el motiu no era fonamentalment el pressupost; hi havia altres motius que també anys anteriors els portaven conjuntament en el plenari : eren motius pressupostaris i motius de programació, d'orientació, d'objectius, de clarificació d'objectius de la política de serveis socials del Departament de Sanitat i Serveis Socials.

Evidentment, aquest any hi ha un augment considerable, hi ha un augment d'un 21%. Aquest 21% es desglossa en un augment encara més considerable de l'ordre de 41,32 la Seguretat Social, amb un 52,43% i els serveis socials de la Generalitat amb un 8,58%.

Nosaltres això ho hem valorat, ho hem analitzat sota dues perspectives, és a dir, amb una retrospectiva del que ha estat la política de serveis socials dels anys anteriors, i del que ha suposat la diferent aportació dels dos òrgans, de la Seguretat Social i dels Serveis Socials de la Generalitat. L'ICASS, en general, en relació amb els anys anteriors..., els senyor Codina ho recordarà molt bé perquè sempre estem amb aquests números i amb aquests percentatges, l'any 86 l'ICASS havia augmentat, en relació amb l'any anterior, un 10,18; l'any 87, l'any passat, un 7,12 i aquest any, en conjunt, un 21,60%.

També és cert que l'ICASS-Generalitat, que és el que ens interessa analitzar en aquest debat, havia suposat un augment, en relació amb l'any 85, en el 86, d'un 3,50; l'any 87, un 2,79, i aquest any un 8,58. Però, a més a més, si a l'ICASS-Generalitat li traiem les ajudes finalistes del FAS —finalistes—, l'augment del 86 havia estat 1,97; l'augment del 87, un 3,73, i aquest any és un 23%. En realitat, els anys anteriors l'augment dels serveis socials de la Generalitat havia estat per sota del cost de la vida, i això ho sap molt bé el Grup de Convergència i Unió, el Grup del Govern.

Pel que fa referència a l'aportació de la Seguretat Social, és considerable, evidentment. Aquest percentatge d'un augment d'un 52,43 és molt ben aconseguit; evidentment, també

sabem que no és suficient, també sabem que encara no arribem al percentatge que ens correspondria en relació amb la població catalana, però que s'ha donat una empenta; suposo que la negociació, el debat amb el ministeri corresponent ha fet que aquests diners poguessin augmentar considerablement, un 13,71 per a l'any 1986, i hem d'arribar al 16%, segurament, en el termini de dos o tres anys.

És per aquest motiu que, davant d'aquest augment considerable dels serveis socials de la Seguretat Social, considerem que és infinitament petit el 8,58 dels serveis socials de la Generalitat. Si a aquest 8,58 li traiem el cost de la vida, que és un 3,7%, ens quedem amb un 4% d'augment únicament. És a dir, que els serveis socials de la Generalitat, en relació amb l'any passat, augmenten de 1.100 milions de pessetes i la Seguretat Social augmenta de 3.100 milions de pessetes, o sigui tres vegades més. I a nosaltres el que ens preocupa és que vostès, amb la política de serveis socials, visquin de renda del finançament de la Seguretat Social, tenint, com tenen, competència exclusiva en serveis socials a Catalunya, i que la principal preocupació i responsabilitat és de fer un sistema propi, també de la Seguretat Social, complementari, però un sistema propi.

No obstant això, aquest no és l'únic argument de la devolució de l'ICASS, sinó que també és la programació, la distribució i la programació del pressupost. Ho havia dit també a la Comissió de política pressupostària : vostès no ens van entregar un programa, ens van entregar un document —i ho torno a repetir— que és vàlid per a un simposi, realment, per a un curset, per a unes jornades; però aquest document ens impossibilita totalment de complir la nostra funció i la nostra responsabilitat de fer un seguiment. Aquest també és un pressupost amb boirina, com tants altres pressupostos d'altres departaments que aquest matí s'han defensat en aquesta tribuna. I per demostrar que això és així, jo només llegiré quatre ratlles, de presset, per no perdre temps, perquè ja anem molt avançats d'horari. Per exemple, de l'atenció a les persones disminuïdes, diu aquest document entregat, «Priorització de programes» : «En aquest programa s'han considerat prioritàries les actuacions adreçades a l'ordenació del sector de tallers per a disminuïts psíquics, que, d'acord amb la nova normativa, s'hauran de portar a terme en el termini de sis anys.» Nosaltres no hem trobat això enlloc en el Pressupost. Vull dir : què vol dir l'ordenació del sector? Jo ho puc saber, perquè tinc informació d'altres cantons, però no la reglamentària que em tocaria, la que m'hauria de venir per part del Consell Executiu de la Generalitat. Jo sé que hi ha un programa interdepartamental en marxa, però aquí no figura en cap lloc. Jo sé que hi ha en projecte crear una fundació; això no figura enlloc. Aleshores... Bé, jo ho puc saber, però els altres grups parlamentaris no, aleshores, com es pot fer una política d'oposició o de suport a un programa?

Per altra banda, jo voldria recordar, parlant de disminuïts, el conjunt d'esmenes que hem portat a aquests pressupostos de la Generalitat, que anaven en l'orientació que vostès veiessin que han de fer una política integral, una política integral i d'integració de la persona disminuïda en la societat en què vivim. Haviem presentat esmenes perquè s'obrissin programes d'eliminació de barreres, perquè hi hagués un programa de teletext —és a dir, llenguatge escrit perquè les persones amb dificultats auditives poguessin, d'alguna manera, entendre el que es diu

per la televisió—, programes d'ajuts per a la contractació laboral de disminuïts, programes per a adaptació del transport, programes per a integració escolar —precisament la manifestació que hi havia abans d'ahir amb xiulets a la porta del Parlament, demanant 200 milions de pessetes perquè les escoles d'educació especial, evidentment, poguessin tirar endavant aquest curs 1987-88. A totes aquestes esmenes que vam presentar al seu moment, i que no corresponen al Departament de Sanitat i Seguretat Social, però que corresponen a una política d'integració de la persona disminuïda, se'ns ha dit que no, una vegada més se'ns ha dit que no. Aleshores, això a nosaltres ens desorienta, i ens desorienta més quan llegim el programa d'atenció a persones disminuïdes, que no té una perspectiva d'integració i de plantejament horitzontal del que ha de ser la política de persones disminuïdes entre els diferents departaments de la Generalitat.

Per exemple, podria posar un altre exemple: el programa per a la vellesa. Diu: «Aquest sector es troba en una situació realment peremptòria que cal afrontar per tal de garantir uns serveis mínims i per fer cara a l'important increment demogràfic que cal atendre. En aquest sentit, l'objectiu és possibilitar les millores qualitatives i quantitatives de l'assistència en residències i a través de l'ajuda domiciliària.» Això és molt poca cosa, és molt poca cosa dir això; no en tenim prou per poder valorar quines són les perspectives i els objectius per al 1988. A més —ho discutíem en Comissió, en la compareixença del Conseller—, encara no hem pogut acabar de clarificar quina és la participació de l'ICASS en el programa «Vida als anys»; no figura enlloc! Quan parlem des de l'ICS es parla del programa «Vida als anys»; quan parlem des de l'ICASS no saps quina és l'aportació pressupostària i l'aportació instrumental d'aquest programa. I és més, hi ha altres problemes, i no hem comprovat massa els papers que ens han donat, però diu: «Capítol 6. Inversions. Gruix de projectes per a la vellesa. Primera fase de construcció de residències: 2 a Barcelona, 1 a Cornellà, 1 a Badalona, parc Serentill.» Per favor!, la residència de Badalona parc Serentill, senyor Conseller, aprofito per dir-li-ho, va ser motiu de programació, amb una emissió de deute, fa quatre anys, i el President Pujol fa quatre anys va posar la primera pedra, i ara diuen «primera fase de la residència del parc Serentill». Bé, no hem comprovat més coses, però, realment, em sembla que no ens poden enganyar d'aquesta manera, perquè vostès saben que, si preguntem, nosaltres ho sabrem. Aleshores, per qui ens han pres? Som diputats responsables, per favor!

Podríem parlar també de l'atenció primària o de la infància, però crec que aquests dos exemples són suficients.

Nosaltres considerem que això, més que un programa, és un sub-, sub-, subprograma. Aquests papers no serveixen per fer una política clara, orientada als serveis socials a Catalunya. Nosaltres creiem que amb aquests papers, amb aquests, no amb altres que vostès poden tenir, però amb aquests, que són els que donen suport als pressupostos, amb això no es pot orientar una política de serveis socials. Aquí hi ha una manca de nord total, hi ha una boirina constant; aquí no es recullen els principis inspiradors de la Llei de Serveis Socials: la globalitat, la integració, la prevenció... Continuem sense elements clarificadors respecte a aquest plantejament d'integració de serveis, fonamental i bàsic per fer aquest tipus de política; continuem

sense elements clarificadors sobre el que ha de ser la prevenció del risc, per evitar, en acabat, haver de fer programes d'atenció. No hi ha elements d'equitat territorial, de distribució territorial d'aquest pressupost. No sabem què pensen fer amb la política de concerts, realment concerts que són necessaris per a la millora de la gestió. El que no pot ser és que vostès, el primer semestre del 87 encara estiguin pagant les subvencions del 86, i que a final del 87 encara no hagin pagat algunes subvencions de l'any 87, sobretot, de vegades, que són subvencions que corresponen a persones que individualment les necessiten per subsistir. Realment, nosaltres celebrem l'increment del pressupost; evidentment, el celebrem, sobretot el de la Seguretat Social. Ara, ens sap greu que el 8,58 de la Generalitat no sigui més, perquè, realment, és necessari per poder fer una política distribuïda equitativament.

I, abans d'acabar, jo els voldria recordar que els serveis socials moderns dels països progressistes són serveis socials que superen el concepte d'assistència, evidentment..., de subsistència, perdó, m'he equivocat. Als països —no els thatcherians ni els reaganians—, als països que realment volen fer una política seriosa els serveis socials són uns instruments per a la solidaritat —vostès també ho han dit, que volen que siguin instruments per a la solidaritat, per això ho dic—, per a la superació de desigualtats, per a la millora de la qualitat de vida, i per això cal que tinguin criteris de redistribució, criteris de priorització, criteris de territorialitat, en funció de la necessitat dels col·lectius i en funció de les necessitats del territori. El nostre criteri, la nostra opinió és que vostès encara estan fent uns serveis socials de subsistència, encara no han fet el pas. Fa pocs dies ho deïem des d'aquesta tribuna, parlant del Pla d'Actuació Social: estem encara molt retardats. Jo sé que el senyor Codina em parlarà de percentatges, i és totalment legítim que ens digui que els serveis socials de disminuïts han augmentat d'un 33%, els de la vellesa d'un 40%, amb números absoluts i en funció de la globalitat. A mi em sembla bé, ja li ho he dit abans, em semblen bé aquests augments. Ara, les meves crítiques, o les nostres crítiques, i el motiu d'aquesta devolució és perquè vostès no hi posen més voluntat política, vostès, no la Seguretat Social, vostès, i perquè no ens han donat un altre programa; potser aleshores no hauríem presentat aquesta esmena de devolució.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CODINA I CASTILLO: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, sí, aquesta és una esmena tradicional, l'han feta cada any, el que passa és que hi ha una certa diferència entre aquesta esmena i les que s'han fet els altres anys. Vostè ho ha apuntat, i jo no em puc sostreure de dir-ho, i després més endavant ja ho aniré matisant i puntualitzant més: aquest és un any que hi ha hagut un increment molt important, molt important, tant que vostè fins i tot ho reconeix, que és així d'important. Aquesta és una esmena que arriba —jo diria— amb un clima diferent del que havia arribat l'esmena tradicional —no podia ser d'altra manera. Vostè s'ha referit abans, en un moment determinat de la seva intervenció, a la manifestació que hi havia fa uns dies a la porta del Parla-

ment, reclamant —segurament legítimament— més atenció al món dels disminuïts. L'ICASS i els Serveis Socials, evidentment, no són només o no s'han de preocupar només dels disminuïts, hi ha altres capes que vostè coneix perfectament —vells, infància desvalguda, drogadependència, etcètera—, i no seria just dir que el to de la reivindicació i el tema de la reivindicació que havia estat tradicional també ha estat canviat. Vostè sap perfectament, perquè vostè i jo fa anys que ens belluguem en aquest món, que fins a l'any 84, aproximadament, el pressupost màxim amb què es va bellugar l'ICASS, llavors la Direcció General de Serveis Socials, era al voltant d'entre els 7.000, 8.000 milions de pessetes, aproximadament; al cap de quatre anys, ens estem bellugant amb unes xifres no de 8, sinó de 23, per tant, és lògic que les reivindicacions, que m'atreveixo a dir que en aquell moment eren molt primàries, és a dir, les necessitats eren molt i molt importants, avui dia es tradueix ja —i després del seu discurs des d'aquesta tribuna— en concrecions que vénen a dir : «us falta planificació, us falten programes, us falten —diríem— directrius», segons la seva interpretació; però, en canvi, no ens han pogut dir ja aquest any que hi ha hagut, diríem, un tractament desfavorable des del punt de vista econòmic.

I vostè m'ho va dir el dia del debat en Comissió i avui també m'ho ha tornat a dir, m'ha dit : «Home, és que en Codina, quan surti, em dirà que aquest any...», Home!, és lícit que ho digui, perquè em sembla que no hi ha cap altre Departament de la Generalitat en què hi hagi hagut l'increment que hi ha hagut en l'ICASS. Hi ha hagut increments que m'ha de permetre que, encara que sigui molt ràpidament, els llegeixi, els digui : en el món dels disminuïts, hi ha hagut un increment d'un 33%; en el món de la vellesa hi ha hagut un 48,9% d'increment; a atenció primària un 58,9 —ja sé que els percentatges quan es diuen així són freds, i, en canvi, quan es coneix la realitat i quan es coneix en profunditat la realitat, es diu : «home, és que un increment important, per exemple, d'atenció primària a un 58%, que pot sonar a una xifra molt i molt important, sí que ho és, però, com que el punt de sortida no era massa alt, ara, per poc que s'hagi fet, l'increment és important. Això, abans que vostè m'ho digui —segurament ja no tindrà oportunitat de dir-m'ho— ja li ho reconec jo, en el camp de l'atenció primària, però no així ni en el món dels disminuïts, ni en el de la infància, ni en el de la vellesa, que ja els hi he citat i vostè els coneixia, i perquè els coneixia se m'ha avançat, i m'ha dit : «Home, no em digui això perquè tindrà raó.» Doncs, miri, li ho haig de dir, perquè, és clar, fer política de serveis socials i fer-la des de la Direcció General o fer-la, en aquest cas, des de l'ICASS, el fet que hi hagi diners o no n'hi hagi, em sembla que és absolutament important i necessari.

També és tradicional aquesta esmena pel que fa a un reconeixement que vostè ens deia : «Bé, sí, però, de fet, aquí el que ha pujat ha estat la Seguretat Social.» I hi ha fet referència no una vegada, sinó dues, tres vegades. Si vostè sap que aquests són uns pressupostos consolidats, que hi ha una part d'aportació de Seguretat Social i una part d'aportació del Pressupost de la Generalitat, però també sap, i no ho ha dit, que avui encara l'aportació que ens ve directament des d'INSERSO, és a dir, de l'antic INSERSO-Seguretat Social, Madrid, estem avui encara al 8,9% aproximadament, quan en el tema de sanitat sap que s'estan discutint xifres molt i molt més altes.

Jo no puc compartir amb vostès, ni jo ni el meu Grup podem compartir amb vostè que se'ns digui..., no que se'ns digui, sinó que es faci una crítica de la manera tan globalitzada com vostè l'ha feta. Per què? És clar, se'ns parla, més ben dit, de manca de planificació. Vostè sap també perfectament —aquesta potser és una mica la pega de conèixer-nos tant i de conèixer-nos tant els temes tots dos—, que a primers d'any, perquè ja ha passat pel Consell General, a primers d'any, està informat i es presentarà al Consell Executiu el Pla d'Actuació Social, Pla que era obligació del Govern de presentar-lo als dos anys de l'aprovació de la Llei de Serveis Socials, temps que acaba justament al voltant del mes de febrer, mes de març, aproximadament, aproximadament, de l'any vinent; és a dir, a principi d'any tindrem el Pla d'Actuació Social, tal com era l'obligació del Govern, i en el Pla d'Actuació Social, pla quadriennal, és a dir, un pla que recull les necessitats i la manera d'afrontar-les al llarg de quatre anys, es donarà sortida, es donarà la possibilitat de respondre a aquestes necessitats, que, segurament, en el fons d'aquestes necessitats vostè i jo i molts diputats que estem aquí en aquest hemicicle estariem d'acord, el que segur també que no hi estarem tan d'acord és en la manera d'aplicar aquestes solucions que ens demanen tant el món dels disminuïts com el món de la tercera edat o el món de la infància.

Actualment, ja dic, no és qüestió —adaptant el que havia estat la musiqueta absolutament lícita de tots aquests anys enrere— que hi havia pocs diners. S'ha reconegut, i hi insisteixo una vegada més, però ha de quedar clar que això és així.

Nosaltres, en aquest darrer pressupost, jo diria..., i això m'ho va recriminar vostè també en la Comissió, que potser no li havia donat prou explicació del que vostè plantejava en les seves esmenes. Jo crec, sincerament i honestament, que sí que li vaig donar resposta; una altra cosa és que potser no era el que vostè esperava sentir, o potser els elements que vostè i jo hem tingut per treballar en aquest tema no han estat els suficients, o potser no han estat tan clarificadors com a tots dos ens hauria agradat, però, no ens enganyem, tant vostè com jo, una vegada més li recordo que portem prou anys treballant en aquest tema perquè en la lectura dels Pressupostos i en la lectura de les memòries puguem perfectament interpretar quina és la voluntat política del Govern, pel que fa a l'ICASS.

Ja és una hora avançada, i no voldria estendre'm, i, a més, es dedueix de la meua intervenció que no podem, no donarem suport a la seva esmena, però també deixi'm que digui que aquest és el darrer debat de Pressupostos que en aquesta legislatura haurem tingut oportunitat de discutir vostè i jo, en representació de les dues diferents opcions polítiques, i si en alguna cosa s'han caracteritzat aquests quatre anys no ha estat només el fet que vostè insistentment ha anat plantejant unes qüestions, que jo, insistentment també, li he hagut de rebatre o li he hagut, des de la meua perspectiva o des de la nostra perspectiva, de donar arguments en contra, sinó que ha estat un to cordial, crec que hi ha hagut una cordialitat que vull esmentar, perquè des d'aquesta mateixa cordialitat jo li vull dir, senyora Barenys, des de la cordialitat i des del respecte que vostè sap que em mereix, deixi'm que li digui, per acabar, que aquesta esmena, senyora Barenys, ha estat una esmena electoralista.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Si no s'indica el contrari, sotmetrem a votació aquesta esmena.

Vots a favor d'aquesta esmena 152, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 43 en contra i 8 abstencions.

Passem ja al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. La primera esmena és l'esmena 153, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat Màrius Díaz.

El Sr. DÍAZ : Honorable President, senyores i senyors diputats, la setmana passada, des d'aquesta mateixa tribuna, vam parlar, amb motiu del Segon Cinturó, de la marginació d'una comarca al nord de Barcelona. Avui parlem d'uns pressupostos que han de servir o han de contribuir a disminuir aquesta marginació, i no solament d'una comarca, sinó de tot Catalunya.

S'ha de fer una Catalunya nova, rica i plena, diuen els membres del Govern; jo diria una Catalunya justa i solidària.

Fa uns dies, també la setmana passada, amb motiu del trenta-novè aniversari dels Drets Humans, el Síndic de Greuges va parlar del dret a la solidaritat. Senyores i senyors diputats, aquests pressupostos no són solidaris.

Aquests pressupostos no disminueixen les diferències, sinó que les augmenten; haurien de ser uns pressupostos desequilibrats i aquest desequilibri hauria de servir per als més necessitats, per als que menys salari social reben. Aconseguir una Catalunya més justa passa per tenir una societat millor, sense desequilibris tan accentuats, i aquesta societat està formada per individus i aquests individus conformen famílies, i aquestes famílies, els grans i els petits que ens formen, que es formen, es van formar i es formaran a tres escoles. I, avui, encara que estem parlant de política territorial, parlarem també de tres escoles, més de dues que d'una primera —en faré menció—, que és el col·legi. Ja hem parlat, il·lustres diputats, dels col·legis, d'ensenyament, aquesta primera escola que forma els individus que forma els individus que conformen aquesta societat, i si comparem els col·legis i l'ensenyament privat i el públic, indubtablement els nens o persones que surten formades d'un o un altre col·legi, reben i estan en condicions diferents. Però parlem de les altres dues escoles; quines són les altres dues escoles? La família i el carrer són dues escoles de formació.

Parlarem de la família i té molt a veure amb la política territorial i amb l'urbanisme. Tenim una família que està carregada de tensions, on el pare treballa o no treballa; si treballa, ha de sortir a la matinada per arribar amb uns mitjans de transport que la major part de les vegades no funcionen, o quan vas amb mitjans propis et trobes amb dificultats per arribar al lloc de la feina, i, tot això, genera tensions. Són tensions que reben els membres que construeixen aquesta família. I parlem del carrer, que és la segona escola on es forma també la major part de la societat, on tenim un urbanisme agressiu, sense zones verdes, amb uns habitatges que els diré que a la meua ciutat hi ha més de cinc mil habitatges que tenen entre 40 i 50 metres quadrats, i això també genera tensions.

Mirin, senyors de la majoria, hem estudiat aquí 160 o 170 esmenes; ni una sola ha progressat, ni una. Cap. Arribo quasi a pensar que vostès estan dotats amb el do de la infalibilitat. Tots manifesten, tots els membres que m'han precedit de l'o-

posició, les dificultats de conèixer la política, quina línia té el Consell Executiu, quines dificultats de control hi ha per conèixer aquesta política i aquesta aplicació dels pressupostos, quins mecanismes millors per funcionar millor; sempre parlem, estan parlant els membres del Govern d'inauguracions, de primeres pedres, de cent setanta-quatre centres escolars que s'han inaugurat, un per setmana, no, tres per setmana, cent setanta-quatre a l'any són tres per setmana almenys. Mirin, senyors, aquests pressupostos i moltes intervencions del Grup del Govern, del Grup de la majoria, són un insult a la intel·ligència, ho dic de veritat, i el fet d'insultar la intel·ligència, la intel·ligència gran o petita, però la intel·ligència, són un insult, i des d'arribar a insultar la intel·ligència a arribar a aquell crit nefast i necròfil que van dir fa tants anys de «abajo la inteligencia», hi ha un camí. I aquest camí es fa curt a mesura que comences a caminar, i vostès ja fa molt de temps que estan caminant en aquest camí.

Mirin, senyors : uns pressupostos de política territorial i urbanisme que contemplen un augment —no arriba al 4%—, on la Direcció General d'Urbanisme, l'any passat, les inversions reals de les transferències de capital, total operacions de capital : 336 milions, aquest any tornen a ser també 336 milions, i això forma part d'aquella escola que formarà la societat millor que volem.

Parlem de transports, que l'any passat eren 9.741; les inversions reals eren 7.158, les operacions de capital. Ara són 7.108, menys.

Parlem de l'altra, habitatge. L'any passat eren 6.132; aquest any són 6.032.

No voldria cansar la Cambra, senyores i senyors diputats, però parlem de la Junta de Sanejament, amb unes inversions reals de 9.696, que han passat als 10.200 milions, i mirem els problemes que tenim, com, per exemple —i promeses fetes i no complertes—, com, parlem de la meua comarca : el metro de Santa Coloma; el President Pujol va dir fa quatre anys : «Dintre de divuit mesos arribarà al fons de Santa Coloma.» Què passa amb el Segon Cinturó? Què passa amb els laterals de l'autopista de Sant Adrià i de Badalona? Què passa amb el sanejament del riu Besòs? Què passa amb els accessos a l'Hospital de l'Esperit Sant? I etcètera, etcètera.

Senyores i senyors diputats, per aquestes raons, perquè no responen a les necessitats de Catalunya, és pel que demanem el retorn d'aquest pressupost al Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA (*de l'escó estant*) : No, senyor President; primer per una explicació que com que hi ha una esmena del Grup Socialista en el mateix sentit, acumularia el torn de rèplica de les dues esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : I, en segon terme, per preguntar al representant del Grup del PSUC si en aquest torn que acaba de fer ha inclòs la defensa de les esmenes de la Junta de Sanejament i de la Junta d'Aigües, o no, per clarificació.

El Sr. DÍAZ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Bé, en aquest cas, demanaria a aquesta Presidència que fes gràcia a aquest Diputat de defensar les dues esmenes a la totalitat, 153 i 154, i a un diputat

del mateix Grup de Convergència i Unió de defensar la 155, quan toqui, i la 158, quan pertoqui, en el torn d'ordenació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé, moltes gràcies. Per tant, passarem a l'esmena..., així es farà. Passem a l'esmena 154, del Grup parlamentari Socialista. El senyor Esteve Tomàs té la paraula per defensar aquesta esmena a la totalitat.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, sempre ens toca discutir els pressupostos de Política Territorial a darreres hores del dia, però això suposo que no traurà llum al debat del perquè nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat als pressupostos del seu Departament.

Ho hem fet per diverses raons; jo intentaré ser el màxim de clar i el màxim de fragmentari per justificar les raons que ens han induït a presentar aquesta esmena a la totalitat. D'entrada, si fem la lectura dels pressupostos presentats, dels programes, de les memòries explicatives, veiem que s'ha fotocopiats exactament el del 1987, i això no havia succeït mai en aquest Departament. Què passa? Primera reflexió és que en aquest Departament s'està produint un problema molt preocupant, que és el problema de la manca d'idees; s'han esgotat les idees, i com que s'han esgotat les idees, per justificar uns pressupostos només hem de fer que fotocopiar el que dèiem el 87, que en bona part ja reflectia el 86.

Però, a més a més, veiem, per l'evolució del pressupost, del capítol 1, del capítol 6, dels capítols 4 i 7, que hem entrat en un terreny també preocupant d'una tendència a l'anquilosament i a la burocratització d'aquest Departament. És a dir, allò que s'havia sempre criticat, d'aquell MOPU elefant, feixuc, lent en la presa de decisions, església on havien d'anar a parar tots els alcaldes i els regidors a demanar una obra de servei, enèsimes vegades, perquè finalment es resolgués un problema que es tenia en aquella localitat o en funció d'aquell servei, en el cas del seu Departament, el Departament de Política Territorial va esdevenint un departament cada vegada més burocratitzat, més anquilosat, i ens preocupa, perquè no era aquesta la tònica dels inicis del Departament de Política Territorial.

Un altre element que ens preocupa és l'evolució del Pressupost. Veiem la pèrdua de pes específic i important, en termes relatius, de les dotacions pressupostàries que destina el conjunt del Pressupost al Departament de Política Territorial. Pràcticament s'ha baixat d'un 8%, aproximadament, a un 6%; hi ha una pèrdua d'un 2% importantíssima; vol dir que la quota, que l'assignació d'un paper de lideratge que hi havia anys enrere, en el seu Departament, en el Departament de Política Territorial, es va perdent. Podem afirmar, per tant, que el seu Departament, que el Departament de Política Territorial ha esdevingut un departament que ha perdut aquella energia inicial fruit de ser, segurament, el primer departament que recollia els traspasos ja en l'època pre-estatutària; que va provocar ja en l'època de la Generalitat pre-estatutària, doncs, una dinàmica de fets, que després es va, més o menys, continuar; que com a conseqüència d'aquests traspasos es va generar una legislació abundant en urbanisme, en espais naturals, en creació d'organismes autònoms, en empreses, etcètera, o bé com veiem, doncs, que d'una manera o d'una altra —que nosaltres no hi hem estat d'acord—, però es van elaborant uns plans, plans de carreteres, plans de parcs i costes, o que bé s'apliquen amb més agilitat uns programes decretats pel MOPU, com pot ser el

tema de la promoció d'habitatges públics.

És a dir, hem vist que tot aquest procés avui ha caigut en picat amb una explicació que no té altre sentit que dir : «la política territorial, la política d'organització territorial, aquella política que havia de vertebrar el territori ha perdut pes específic en el Consell Executiu de la Generalitat».

Si fem una avaluació del pressupost veiem com el Capítol I, entre el 86 i el 88, s'incrementa substancialment i, en canvi, veiem que el Capítol 6 —que és el capítol d'inversions i, per tant, allò, la medulla espinal d'un Departament de Política Territorial, que ha d'invertir al territori— baixa de més de 5.000 milions només en dos anys; però, en canvi, el Gabinet del Conseller puja d'un pressupost de 1.400 milions, l'any 86, a 3.300 i escaig de milions, el 88; vol dir que es multiplica per 2,3 vegades. Vol dir, cada vegada aquesta sensació que es va concentrant poder, que hi ha menys presa de decisions, que hi ha menys idees i que això es va concentrant més cap a l'àrea del Gabinet de la Conselleria.

Aquí ens hem queixat moltes vegades i avui vull tornar-ho a fer, perquè també és un altre element del perquè nosaltres demanem el retorn d'aquest pressupost : hi ha una dualitat de funcions; no s'ha solucionat aquella burocratització —que ja, ho repeteixo, hem anunciat diverses vegades—, que és la multiplicació sobre una mateixa matèria de diferents organismes. La Direcció General d'Urbanisme fa el mateix que la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, pràcticament el mateix, que l'únic que fan és traslladar uns diners a l'INCASOL i l'INCASOL els trasllada, per exemple, a ADIGSA. Tot això, els mateixos recursos, els mateixos programes, i per l'únic que serveixen les direccions generals o, en part, l'INCASOL, és per transferir uns diners cap a una empresa que actua. O bé, si agafem obres hidràuliques, veiem que, per la legislació, hem creat una Junta d'Aigües, que té una funció, una Junta de Sanejament que ja fa anys de funciona, que no fa res més que agafar els diners que li dona la Direcció General, que és l'única feina que té, i els aplica damunt del territori —els aplica malament, però els aplica damunt del territori, que ja en parlarem més tard. O, Ports i Costes, que tota la seva funció depèn de la Comissió de Ports.

Vol dir que aquest procés de burocratització, que no es dona en cap altre departament del Consell Executiu, es va accelerant i, com a conseqüència, veiem pèrdua de pes específic del Departament, pèrdua d'activitat, d'activitat de la política territorial sobre la qual teníem llargues i bones esperances en el conjunt del país com a agent motor del canvi de la millora en les qualitats de vida del nostre país.

Però també hi ha un altre aspecte que voldriem denunciar, que és un aspecte molt greu, que és l'incompliment de les obligacions derivades de la mateixa legislació aprovades per aquest Parlament de Catalunya; en diré unes quantes; n'hi ha moltes, però a títol d'exemple : per exemple, la xarxa sísmica. L'any passat recordo que vam parlar específicament del Servei Sísmic de Catalunya, fins i tot amb intervencions brillants per part de diputats d'altres grups parlamentaris; aquesta xarxa sísmica se'ns va dir que s'acabaria l'any 88; no s'ha acabat i només es dota la creació d'aquesta xarxa sísmica tan important per a Catalunya de 8,5 milions de pessetes. Veiem com a obres hidràuliques importants només a la Llosa del Cavall, que és una obra culminant del seu Departament, del Departament de

Política Territorial— es destinen 18 milions de pessetes. O si agafem els espais naturals, sobre els quals aquí hem legislat a bastament, a bastament, veiem que, tret de la quota dels aiguamolls —en aquella mala compra que vostès van fer en el seu dia— que hi destinen 140 milions de pessetes, per al conjunt d'espais naturals, i, a més a més, aquest any hi ha una llei que vol protegir més espais naturals, es destinen només 12 milions de pessetes; paradoxa!, legislem molt, amb 12 milions cobrirem tota la protecció, amb el pressupost del seu departament, dels espais naturals de Catalunya. O si agafem planificació territorial, la vergonya, ja en diuen la vergonya nacional : fa cinc anys vam aprovar la Llei de Política Territorial, amb la qual s'havia d'elaborar el Pla General Territorial, que era la peça troncalsobre la qual s'havia d'articular tots els plans sectorials de Catalunya, sobre la qual s'havia d'articular tota la legislació sectorial de Catalunya, sobre els quals s'havia de planificar tot el país... Fa quatre anys i aquest Pla General encara no està elaborat. Què passa? Ho denunciem any rera any i vostès això no ho escolten; però és que, a més de no escoltar-ho, la majoria de lleis, d'interpretacions de polítiques sectorials continuen estant poc vertebrades, estan en estat «provisional» —entre cometes— per la manca d'un pla general que vostès fa quatre anys que porten amb retard i, per tant, amb incompliment. O si agafem la protecció atmosfèrica : escolti, per protegir un país com el nostre, amb uns problemes de protecció atmosfèrica tremends, amb uns problemes de contaminació enormes, hi destinen 11 milions de pessetes. Jo penso que això és de vergonya! O bé amb la restauració —i amb això acabo—, per posar un exemple, d'activitats extractives, 8,5 milions; o a Catalunya no es fan activitats extractives o a Catalunya no s'alteren paisatges protegits, o bé vol dir que per vostès no mereix l'atenció suficient la restauració d'uns espais degradats per unes activitats industrials, que les tolerem, que les acceptem a canvi de l'aplicació d'una llei que va aprovar aquest mateix Parlament de Catalunya.

Per continuar, voldria fer un repàs del paper de les direccions generals, que em permet la lectura de les fotocòpies que m'han fet, i de les diferències que puguin existir respecte al 87. Si parlem d'urbanisme, jo ahir quan vaig defensar el tema de dotar de més recursos els ajuntaments per a la planificació urbanística, perquè es poguessin dotar els consells comarcals, vaig dir que s'havia fet un treball de planejament més o menys acceptable, però que aquest pla de planificació —igualment, com la resta del departament— ha caigut; i avui ens trobem que no s'incrementen els pressupostos per al planejament urbanístic de Catalunya i que l'únic increment de costos que hi ha en la Direcció d'Urbanisme és per dues qüestions, senyores i senyors diputats : per la compra de noves seus per a les delegacions territorials, exclusivament, i per a la creació d'una partida, que llegiré textualment, que això posa en evidència també debats que hem tingut en altres matèries en aquest Parlament; diu : «i en següent lloc», diu la memòria, «es justifica la creació d'una partida pressupostària per la necessitat d'afrontar els estudis, treballs i projectes urbanístics i d'altres que s'encarreguin durant el proper any a professionals o a empreses relacionades amb matèria d'urbanisme per realitzar temes específics i inclosos dins la Conurbació de Barcelona; això és generat per la recent i dissolució de la CMB». Vol dir que tota l'activitat que farà de nou la CMB serà el fruit d'una llei, amb la

qual vostès van dissoldre la Corporació Metropolitana, i que en lloc d'assumir, com pertocava, com pertocava en bona lògica, vostès el que fan és dotar diners per contractar professionals a l'exterior perquè facin aquells projectes que avui feia fins ara la mateixa estructura interna de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Per tant, encariment dels estudis i l'activitat professional, doncs, de caràcter privat, en lloc de fer-ho des d'una perspectiva pública. I, a més a més, diu : «Per l'assumpció d'aquestes competències per la Direcció General d'Urbanisme», quan la Llei deia, claríssimament, que aquestes competències havien d'anar a parar a mans dels ajuntaments i no a mans del mateix Departament.

Si agafem «carreteres», senyor Conseller, senyores i senyors diputats, veiem que no hi ha una política de carreteres. Aquest anys se'ns plantegen uns pressupostos, uns pressupostos que tornen a ser els que apareixen cada vegada que hi ha eleccions; els pressupostos de les esquitxades, és a dir, on podem posar el màxim de cartells arreu de Catalunya, on posi : «Generalitat de Catalunya : Departament tal, Direcció General de Carreteres». Però, si després fem una anàlisi detallada de les carreteres que es plantegen estem veient on va a parar la política de carreteres del Departament de Política Territorial; anem a parar en aquest país a la privatització de les carreteres. No s'impulsa una sola obra important des del Departament de Política Territorial; s'estan impulsant carreteres, obres importants, a través de la iniciativa privada; quan a la resta de l'Estat s'estan fent autovies fetes per les mateixes administracions, aquí s'estan fent autopistes de peatge; estem convertint aquest país en un país de luxe, en un país que per circular haurem de pagar quilòmetre a quilòmetre on anem, i això, senyor Conseller, no és seriós. I si agafem després la relació de les inversions que estan pressupostades, veiem el que estava dient jo anteriorment : 33 milions, 50 milions, 41 milions, 32 milions, 50 milions, 49 milions, 46 milions, 23 milions, 9 milions, 100 milions, 160 milions, 46 milions, 37 milions. És a dir, amb 37 milions, 40 milions no es fa cap carretera; només es pot posar un cartell, un cartell que digui : «aquí estem fent un projecte d'una carretera que farem segurament l'any que ve o la farem d'aquí a tres anys, o d'aquí a quatre anys, però ja posem el cartell perquè ara, doncs, això ens és, políticament, rendible». Per tant, no hi ha política de carreteres en el Departament de Política Territorial.

Si agafem «Ports i Costes» —després ho tractarem a bastament, ja dic que no acumulo la defensa de les esmenes; després ho tractarem específicament—, des que el front portuari de Catalunya està en mans del Consell Executiu de la Generalitat s'ha perdut cabotatge; s'ha perdut, de prop de 3 milions i mig de tones hem passat a 1,5 milió de tones; s'ha perdut més d'un terç, és a dir, hem passat de 900 vaixells i escaig atracats a Catalunya a, aproximadament, uns 300 vaixells atracats a Catalunya; s'han perdut vaixells atracats als nostres ports, i, a més a més, amb el desavantatge que els ports, allò que va generant, per les vendes dels serveis dels ports, aquest front portuari, que s'haurien de tornar a invertir novament en aquells ports perquè siguin al màxim d'actius —ja dic que això ja ho tractarem després de manera singular—, veiem com cada vegada la inversió va disminuint en el front portuari de Catalunya.

Si agafem obres hidràuliques veiem que aquest país continua —s'ha dit moltes vegades— : cent municipis i escaig de Cata-

lunya no tenen aigua de boca i en els pressupostos que se'ns presenten no es resol aquest problema, que és un problema vital, és un problema de serveis mínims, és un problema d'igualtat dels ciutadans de Catalunya per rebre uns serveis, com és tenir aigua de boca, doncs, a casa, aigua de boca, doncs, per beure, de manera fàcil i contínua, i en aquest projecte dels pressupostos no es resol en absolut que aquests cent municipis i escaig puguin rebre l'aigua corrent de boca a casa.

O bé, per exemple, ja no parlem de la Junta de Sanejament —després també ho tractarem de manera més rigorosa—, quan veiem que entre el que es recapta i el que s'inverteix hi ha una diferència de mils de milions de pessetes, fet que vol dir una cosa : o bé aquests diners no s'inverteixen —que segurament és el que passa—, no s'inverteixen, o bé aquests milions es destinen a altres finalitats.

Estem, doncs, amb una manca d'idees, per exemple, en transports. Aquí abans s'ha fet poesia per defensar posicions del Govern; el Departament ha fet poesia abans i al llarg de l'any; hem parlat molt de dir : «cal un tren d'amplada internacional de França, cal el TGV». Sí, senyor. Nosaltres ho compartim absolutament i ho hem defensat públicament, però, escolti, aquí cal donar l'exemple! Per què el Departament de Política Territorial en lloc de fer projectes de vies amples de l'exterior i d'altres companyies no comença a fer el projecte d'uniformitzar l'amplada de la via dels diferents trens que depenen de la Generalitat, perquè el dia que puguem empalmar amb els trens que vinguin de fora tinguem la xarxa de Catalunya en el mateix nivell que està a l'exterior? Per què parlem de vies o de companyies forasteres quan no parlem de les internes? Jo penso que això no és seriós. És que ni ho contemplen. No contemplen uniformitzar l'amplada de la via dels diferents ferrocarrils que depenen de l'Administració de la Generalitat i penso que això és el menys que haurien de fer, quan, a més a més, és un estudi i una obra singular, barata i exemplar.

En aquest sentit, li volem dir que l'any que ve nosaltres portarem una iniciativa en aquest sentit, a part dels recolzaments que estan mereixent, per part nostra, perquè creiem que és bo per a Catalunya, que arribi a Catalunya el tren de gran velocitat i que arribin amples de via internacionals des de la frontera, almenys, fins a Barcelona.

O bé, quan ja comencem a vendre històries estranyes, també suposo amb tons absolutament electorals, quan parlem d'un eix transversal, que es va repetint la història poble per poble, on el polític de torn del Consell Executiu va passejant per dir : «per aquí passarà l'eix transversal», quan realment tothom sap que aquest eix transversal no està dibuixat, no se sap per on passarà i que hi ha unes disputes i unes discrepàncies enormes —i no em digui que no, senyor Conseller, perquè vostè sap tan bé com jo que hi ha unes discrepàncies enormes— i que, per tant, estem parlant del conte de la lletera, segurament, no perquè hi hagi un eix transversal, que fa molta falta a Catalunya, sinó perquè, com és volgut, pot tenir unes altres conseqüències, no en matèria pública, però sí en matèria de vot electoral.

En aquest sentit, nosaltres demanem el retorn per una raó...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, li recordo que el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. TOMÀS : Sí, acabo de seguit. Senyor President, moltes gràcies. Simplement, perquè creiem que són els pitjors

pressupostos de Política Territorial i Obres Públiques que s'han presentat en aquest Parlament des de l'any 1980.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Il·lustre Diputat senyor Vila té la paraula per defensar les dues esmenes a la totalitat que han estat ja substanciades. (*Remor de veus.*)

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup es proposa fer un torn en contra de les esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, presentades pels grups del PSUC i del PSC. Això ho volem fer des de l'òptica més positiva possible i amb un cert to didàctic, en un intent de fixar posicions i conceptes per a la comprensió de totes les senyores i els senyors diputats de la Cambra, però amb una especial atenció als dels grups esmenants, amb la finalitat que el seu desconexament del Departament no els porti més als errors manifestats, en els pressupostos que en aquest moment estem discutint en aquest Ple, a l'hora de defensar les seves esmenes. Errors que no són nous d'aquest any i que s'han anat repetint en el debat d'anteriors pressupostos.

Des del nostre punt de vista, entenem que no es poden expressar conceptes com els que es van expressar en Comissió i que s'han expressat en aquest Ple. Per exemple : «No existeix política d'habitatges a Catalunya; no es té intenció de potenciar la política de rehabilitació; moltes direccions generals de l'actual organigrama són ineficaces; en matèria de transports, no s'ha produït una adequació a la xarxa catalana; es produeix un excés de burocratització en tot el Departament; s'han establert molts ens autònoms o empreses; es redueix la inversió; no es compleix la legislació del Parlament, tema xarxa sísmica, tema Llei d'Espais Naturals, tema Pla General Territorial» —d'això, senyor Tomàs, en parlarem al final de la meua intervenció, li explicaré què s'ha fet en aquests temes—, i tants altres com les que s'han expressat aquí, en aquest Ple d'aquesta Cambra.

Per exemple, pel Diputat del Grup del PSUC, senyor Màrius Díaz, que diu que són uns pressupostos no solidaris; que hi ha tres escoles de formació : una, la pròpia d'ensenyament, la família, i el carrer; que, a més a més, el seu municipi o la seva comarca, Badalona, té uns transports que no funcionen; que té un urbanisme agressiu que «frapa» el més pintat. Escolti, és que l'urbanisme de la ciutat de Badalona no l'ha dissenyat el Govern de la Generalitat; fa molts anys que està Badalona en peu —suposo jo— i, per tant, doncs, no ens acusi d'un urbanisme que ens l'hem trobat i que s'ha d'intentar arreglar; s'ha d'intentar arreglar des del municipi i s'ha d'intentar arreglar des del Govern de la Generalitat. Amb el transport passa igual, escolti; en vuit anys, el Departament de Política Territorial no ha fet totes les carreteres de Catalunya, evidentment, i, per tant, doncs, s'està intentant arreglar totes aquelles coses que durant tants anys van estar aturades pels motius que tots coneixem. Per tant, home!, no ens acusin d'allò que, com a mínim, no en tenim culpa.

Per part del Grup Socialista, s'ha parlat del tema fotocòpies. Escolti'm, senyor Tomàs, és que, és clar, les inversions i l'actuació del Departament no s'obre i es tanca en un any, sinó que comporta inversions plurianuals. Per tant, té una certa lògica que determinades actuacions dintre de la memòria,

doncs, si més no, estiguin fotocopiades, perquè són realment continuació una de l'altra, i, per tant, no queda tancat el tema amb 365 dies d'any natural. Ha parlat també de la pèrdua de pes específic del Departament. Això ja li ho explicaré després, de què va aquest tema. Bé, després també ha parlat que la Direcció General de Carreteres no ha fet absolutament res en el tema de carreteres. En parlarem, d'aquest tema; jo només li recordo així, per sobre, l'eix del Llobregat i l'eix de l'Ebre. Després també ha dit que en el tema dels transports resulta que..., bé, vostès estan completament d'acord amb el tema del TGV, i que, per tant, donen suport a la proposta del Govern de la Generalitat. Escolti, digui als seus senadors de Madrid que, quan presentem la proposta perquè això s'aprovi al Senat, votin a favor i no en contra, com van fer. Per tant, aquí no em digui això i a Madrid facin una altra cosa.

Bé, i tants altres, tants altres arguments que nosaltres entenem que són fruit d'un molt poc aprofundiment en la voluntat d'entendre la mateixa essència de la Conselleria, ja que volem pensar que les afirmacions que s'han fet són fruit d'una actitud irreflexiva o..., no són fruit, perdó, d'una actitud irreflexiva o premeditadament catastrofista.

Així, doncs, situem, en grans conceptes, quina és la filosofia del Departament. Nosaltres creiem que es pot limitar en tres grans eixos o globalitats. Primer, l'ordenació i l'equilibri del territori; segon : la millora de la qualitat de vida, i tercer, la supressió dels colls d'ampolla en tots aquells conceptes. I per aplicar aquests principis, donat el volum de recursos pressupostaris destinats al desenvolupament dels programes d'inversió, obliga a l'existència d'un seguit d'organismes capaços de gestionar amb agilitat i eficàcia aquestes disponibilitats, per tal de complir els objectius fixats, que, evidentment, n'hi ha, i ara els explicaré.

Fem un exercici mental de construcció d'un edifici, que, a més a més, s'escau amb el Departament que estem tractant; és a dir, anem a construir un edifici. Primer fixem les bases o els pilars i l'estructura de l'edifici. Aquesta estructura passa per sis línies bàsiques d'actuació política, o sis polítiques sectorials, que conformen el desenvolupament filosòfic de què abans parlàvem, amb el benentès que la seva sectorialització no implica que determinades actuacions puguin complementar o sobreposar l'estanqueïtat que es podria desprendre d'aquesta descripció sintetitzada —com així passa, de fet. Quines són aquestes línies bàsiques? Habitatge, planejament i ordenació territorial, tractament del cicle de l'aigua, comunicacions, tractament de la franja marítima i tractaments no específics. Sis; ja tenim els pilars i l'estructura del Departament.

Molt bé. El paquet d'habitatge, qui el compon? El compon la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, l'Institut Català del Sòl i Administració i Gestió, SA —que vol dir ADIGSA—, i això penso que és un exercici que val la pena fer, perquè, quan s'analitzen els pressupostos i se surt aquí en aquesta tribuna a qüestionar determinades actuacions, es contempla des d'un punt de vista molt parcial i sectorialitzat el pressupost d'aquella direcció general o d'aquella junta o d'aquella comissió de ports; però, és clar, és que em sembla que s'han de constatar i contemplar en tota la seva globalitat. Per què el componem aquest paquet o està compost aquest paquet d'aquests tres estaments? Doncs, miri, perquè la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge té com a objectius, entre

moltes altres coses, el suport al sector immobiliari i al de la construcció, el programa d'actuacions en el patrimoni arquitectònic de les ciutats i viles —tema rehabilitació patrimoni municipal, senyor Oliart—, convenis amb les institucions, tasca administrativa reguladora per a la legislació sobre VPO per a la promoció privada, cura en l'adjudicació d'habitatges que promociiona la Generalitat, decisió política d'establiment de prioritats, programa de rehabilitacions, ARI, ajudes, crèdits i subvencions, programa d'ajuts a llogaters —hi ha programa d'ajuts a llogaters; després en parlarem, suposo, també.

Institut Català del Sòl. Aquest Institut es crea per Llei 4/80 del Parlament de Catalunya, i m'interessa recalcar de l'any 80, en què, evidentment, encara no s'havien produït les eleccions del 1984, i, per tant, aquesta Cambra va creure convenient, en la situació política del moment, crear l'Institut Català del Sòl. Què és l'Institut Català del Sòl? L'Institut Català del Sòl és un instrument de gestió. Per què? Per oferir sòl en condicions correctament autoritzat, per tal de superar els defectes de la urbanització especulativa, administrar els traspessos de l'INUR i actuar com a promotor de les accions residencials de la Generalitat.

ADIGSA. Per què hi ha ADIGSA? ADIGSA és un ens dependent de l'INCASOL. Aquesta empresa està dedicada a l'administració del patrimoni propi generat per l'activitat de l'Institut i del patrimoni traspasat de l'antic IPPV. Quins objectius té ADIGSA? Administrar el patrimoni, gestió econòmica d'aquest, manteniment dels edificis i reparacions si s'escau, urbanització dels entorns, reinversió dels recursos econòmics propis. Segon pilar de l'edifici que estem construint.

Tercer pilar..., perdó, segon pilar : planejament i ordenació territorial, que al nostre entendre inclou : la Direcció General de Política Territorial, la Junta de Residus, Direcció General d'Urbanisme i Institut Cartogràfic de Catalunya. Què fa la Direcció General de Política Territorial? Planificació, política mediambiental i acció comarcal. Què fa la Junta de Residus? És un instrument de la Direcció General de Política Territorial que passa a desplegar una política d'instal·lacions per al tractament de residus industrials. Aquesta Junta de Residus va ser creada per Llei 6 del 1983 d'aquest Parlament, és a dir abans de l'any 1984. (*Remor de veus.*) Direcció General d'Urbanisme. Aquesta Direcció General té cura de l'adaptació i revisió del planejament urbanístic dels municipis de Catalunya, en la Llei de Reforma de la Llei del Sòl.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego silenci a la Cambra.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : L'Institut Cartogràfic. Aquest Institut té cura de donar suport amb tota la seva activitat principalment a la Direcció General d'Urbanisme, per poder desenvolupar la seva tasca. Això no obstant, també cal dir que l'activitat de l'Institut també abasta altres camps, com el geogràfic, el geològic i d'altres.

Tercer pilar : tractament del cicle de l'aigua, que, al nostre entendre, inclou la Direcció General d'Obres Hidràuliques, la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament. Direcció General d'Obres Hidràuliques. Què fa? Aquesta Direcció General coordina, dirigeix i impulsa l'activitat de les Juntes d'Aigües i Sanejament. Al mateix temps, i per a una major interrelació, integra

en el si dels seus òrgans rectors cada un dels directors generals de les juntes respectives. Junta d'Aigües, que es responsabilitza de la policia de lleres, inversió en infraestructura hidràulica, endegaments, grans captacions, abastaments i regadius en alta. Junta de Sanejament, que li pertoca la resolució dels problemes de contaminació en les conques fluvials i en el litoral català.

Quart pilar : comunicacions, que comprèn la Direcció General de Carreteres i la Direcció General de Transports. Direcció General de Carreteres. És una direcció general bàsicament inversora, que, evidentment, sap quina és la seva tasca principal? Fer carreteres. Molt bé; a més a més, què fa? Planificació viària, informació al ciutadà, explotació vial, policia viària, etcètera. Direcció General de Transports, que comprèn els diversos camps que afecten el tema del transport del territori de Catalunya. (*Remor de veus.*) Integra els Ferrocarrils de la Generalitat, amb les seves diverses accepcions : xarxa de metros, xarxa de ferrocarrils, estacions d'autobusos, heliports i helistacions, etcètera.

Cinquè pilar de l'edifici, senyor Tomàs : tractament de la franja marítima. En aquest apartat s'hi consideren inclosos la Direcció General de Ports i la Comissió de Ports de Catalunya. Què fan cada una d'elles? Li ho dic, li ho dic a continuació. La Direcció General està sotmesa a un procés de recopilació d'atribucions per part de l'Administració central, lesiu per als interessos de Catalunya. És a dir, sap què fa? Intenta recuperar allò que estatutàriament li correspon i que algú intenta que no tingui. Les seves principals tasques quines són? Concessions administratives per a la instal·lació de bases nàutiques esportives a Catalunya, foment de les iniciatives que en aquest aspecte puguin sorgir, regulació dels usos de les platges, control de l'activitat portuària en aquelles instal·lacions que estan subjectes a la condició d'interès estatal. Comissió de Ports. Comissió creada per Llei 4/1982 —abans de l'any 1984, per tant, devia ser vàlida l'any 1982, la Comissió de Ports. És, essencialment, un òrgan de gestió d'àmplia participació sectorial i local que administra els ports de gestió directa de la Generalitat. Així mateix, la Comissió decideix les inversions a efectuar, cobra taxes, regula i controla les activitats en els recintes portuaris i vetlla perquè els ports al seu càrrec esdevinguin elements de potenciació per a les poblacions on es troben situats.

Sisè pilar de l'edifici : tractaments no específics. Correspon a la Secretaria General, que té diverses i àmplies tasques que per la seva estructura no mereixen un tractament específic, però que també conformen una determinada política. Els estalvis de llegir el reguitzell d'intervencions de la Secretaria General. (*Forta remor de veus.*)

Bé, estic completament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per favor, senyors diputats; silenci, si us plau, senyors diputats.

Moltes gràcies; pot continuar l'orador.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Gràcies, senyor President. Bé, tenim l'estructura de l'edifici; ara anem a donar-li contingut, anem a dotar-lo pressupostàriament. Bé, tota acció política de qualsevol govern ha d'anar recolzada per la pertinent dotació pressupostària. Analitzem, doncs, com es tradueix per a l'any 1988 la voluntat política del Consell Executiu en allò que fa referència al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Quina és la despesa total del Departament? 41.130 milions

de pessetes. Quina és la despesa total dels ens autònoms? 39.623 milions de pessetes. Total de la despesa global : 80.753 milions de pessetes —els ingressos dels ens autònoms estan equilibrats amb les despeses en 39.623 milions de pessetes. Analitzem aquells grans números de l'estructura del Departament en tres fases, que són : la despesa estructural, la inversora i la financera.

Despesa estructural, en la qual s'inclouen els capítols 2 i part del capítol 4, per aquells motius que ja vaig explicar en Comissió a les senyores i els senyors diputats que hi assistien. Total del Departament : 7.084 milions de pessetes. Total dels ens autònoms : 5.822 milions de pessetes. Total de despesa estructural : 12.906 milions de pessetes.

Despesa inversora, en la qual s'inclouen els capítols 6 i 7 i la part del capítol 4 que no ha estat inclosa dins de la despesa estructural. Total del Departament : 34.041 milions de pessetes. Total dels ens autònoms : 30.373 milions de pessetes. Total general de la despesa inversora : 64.414 milions de pessetes, ja que en aquest apartat de despesa inversora s'han d'incloure els avals que el Departament ha fet pels conceptes següents : 6.000 milions pel Consorci de Portada d'Aigües a Tarraгона, 6.000 milions pel Túnel de Vallvidrera i 200 milions per l'arranjament dels Ferrocarrils de Grans Pendents, en concret de l'estació d'esquí de Núria. *Item més* : les operacions d'endeutament, que també cal incloure. 600 milions a la Junta de Residus pel compliment del programa d'abocadors, 1.000 milions a l'INCASOL per la creació de sòl residencial i industrial i 2.500 milions a la Junta d'Aigües per invertir en regadius i abastament d'aigües.

I, per fi, la despesa financera —capítol 8, capítol 9—, que té un total general de 3.433 milions de pessetes.

És a dir que, davant l'argument emprat per l'oposició, per justificar les seves esmenes, que el Departament té una excessiva burocratització, davant el poc pes de la política inversora, les xifres ens demostren que és tot el contrari. Escolti, despesa estructural : 12.900 milions de pessetes; despesa inversora : 64.400 milions de pessetes. Evidentment, ens sembla que els arguments parlen per si sols i, per tant, també els estalvio la lectura dels *ratios* del Pressupost consolidat de l'any 87, pel que fa referència al capítol 1, 2..., perdó, capítol 1, capítols 6 i 7 i el pressupost consolidat que es preveu per a l'any 88, que, evidentment, explica clarament com, en termes generals, doncs, de 100 pessetes del Departament, 14 són per a despeses estructurals i 86 pessetes són per a inversió. Per tant, a mi, escolti, perdoni'm : l'argument que la despesa inversora ha baixat i és minsa i perd pes polític, vostè dirà el que vulgui, a mi no m'ha convençut, i per tant, espero convèncer-lo jo que és a l'inrevés.

Bé, parlant, evidentment, des del punt de vista de cada una d'aquestes polítiques sectorials de grans números, escolti, el tema habitatge el deixem aparcat perquè després hi ha una esmena a la totalitat a l'INCASOL, a ADIGSA, i que suposo que servirà per fer una esmena indirecta a la Direcció General d'Arquitectura; ja en parlarem llavors.

Planejament i Ordenació Territorial. Xifres : total del pressupost de política territorial : 1.037 milions; Junta de Residus : 1.129; Direcció General d'Urbanisme : 767; Institut Cartogràfic : 713. Total : 3.466 milions de pessetes, que és el 4,53 del pressupost total del Departament. Els estalvis, els faig estalvi de llegir quines són totes les actuacions que ha fet el De-

partament. (*Remor de veus.*)

Bé, tractament del cicle de l'aigua. Total del pressupost. Direcció General d'Obres Hidràuliques : 4.310 milions de pessetes. Junta d'Aigües : 9.130 milions. Junta de Sanejament : 14.320 milions de pessetes. Total de pressupost per al tractament del cicle de l'aigua : 27.760 milions de pessetes. Continuo estalviant-los les actuacions del Departament.

Comunicacions. Xifres. Total del pressupost. Direcció General de Carreteres : 13.425 milions de pessetes. Direcció General de Transports : 10.414 milions de pessetes. Total del paquet de comunicacions : 23.839 milions de pessetes. Percentatge : 29,52% del total del pressupost.

Tractament de la franja marítima. Direcció General de Ports : 421 milions de pessetes. Comissió de Ports : 820 milions de pessetes. Total : 1.241 milions; 1,5% del total del pressupost.

Tractaments no específics. Secretaria General : 3.300 milions de pessetes, un 4,08% del total del pressupost.

És a dir, de tota aquesta exposició quines són les conclusions que podem treure? Escolti, política d'habitatge : 26% del pressupost, de tot el Departament i dels ens autònoms. Planejament i ordenació territorial : 4,53%. Tractament del cicle de l'aigua : 34,37%. Comunicacions : 29,52%. Tractament de la franja marítima : 1,5%. Tractaments no específics : 4,08%. És a dir, que amb aquest quadre comparatiu es pot veure molt clarament quines són les prioritats polítiques del Govern de la Generalitat pel que fa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i no em diguin que no n'hi ha, prioritats que, al nostre entendre, ens semblen molt adients i que, per tant, impedeixen qualsevol vot favorable a les dues esmenes presentades, ja que des del nostre punt de vista no volem enderrocar aquest edifici que acabem de construir.

I, ara, per acabar i estalviar-los afalagaments a les senyores i els senyors diputats, respondre-li les tres qüestions puntuals que ja en Comissió va esmentar el senyor Tomàs i que ara ha tornat a repetir aquí com a arguments. És a dir, la xarxa sismogràfica, la Llei d'Espais Naturals i el Pla General Territorial.

La xarxa sismogràfica. La secció de Geofísica i Sismologia dels Serveis Geològics es va crear l'any 1983. La finalitat de la xarxa sísmica és aconseguir un millor coneixement de la sismicitat per a la seva aplicació directa en dos camps fonamentals : la geologia i l'enginyeria. Quines són les activitats relacionades amb la xarxa sísmica que ha fet el Departament des de l'any 83 a l'any 87? Any 83 : establiment de convenis amb els observatoris Fabra i de l'Ebre. Any 84 : estudi d'emplaçaments d'estacions permanents, treballs d'infraestructura. Any 85 : adquisició de tres estacions permanents. Instal·lació de dues estacions permanents, Viella i Olot. Any 86 : estudi per a l'emplaçament de noves estacions, col·laboració amb l'observatori Fabra i en la instal·lació de l'estació telemètrica del Montseny. (*Remor de veus.*) Any 87 : instal·lació de dues estacions permanents, Les Avellanes i Montserrat. Elaboració del projecte de vigilància sísmica dels Pirineus.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Silenci, si us plau.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Quins són els objectius a termini mitjà? Home!, a mi em sembla que això val la pena

dir-ho, perquè així no es podrà dir que hi ha incompliment per part del Departament i se sabrà, i l'any que ve no es presentarà esmena al tema de la xarxa sísmica, implícita, en la defensa que ha fet el senyor Tomàs.

Objectius a termini mitjà : ampliació d'algunes estacions, actualment de components vertical, a tres components. Extensió de la xarxa telemètrica, inici del programa de la instal·lació de la xarxa d'accelerògrafs. Projectes per a l'any 88 : adquisició de mòduls de telemetria i enregistrament. Projecte de col·laboració amb l'Institut Nacional de Ciències de la Universitat de Toulouse, que implica la instal·lació d'una xarxa de vigilància sísmica als Pirineus orientals. L'enregistrament dels senyals de totes les estacions a ambdós costats dels Pirineus es tindrà simultàniament a Toulouse i a Barcelona.

Segon tema puntual que ha plantejat el senyor Tomàs d'incompliment : actuacions dutes a terme per la Llei 12/1985, d'Espais Naturals. Capítol 1 : s'han completat diversos estudis bàsics sobre el medi natural en el marc dels treballs d'elaboració del Pla d'Espais d'Interès Natural. Capítol 2 : protecció de la gea, flora, vegetació i fauna. Declaració d'espècies estrictament protegides. Ordres anuals que regulen caça i pesca. S'han indemnitzat danys causats per la fauna protegida i s'ha creat i aplicat la declaració d'arbres monumentals.

Protecció de zones humides. Protecció de les zones humides del delta del Llobregat, mitjançant la declaració de reserva natural parcial. Inclusió i delimitació sistemàtica en el Pla d'Espais d'Interès Natural. Activitats extractives : han estat aplicades sistemàticament les disposicions d'aquest article. Capítol 3 : la Direcció General de Política Territorial elaborà l'any 1986 un avanç del Pla d'Espais d'Interès Natural, i actualment, els treballs, es preveu que la seva tramitació i aprovació del Pla sigui per a l'any 1988. Capítol 4 : han estat declarats des de l'aprovació de la Llei el paratge natural d'interès nacional del massís de l'Albera, tres parcs naturals i vint-i-tres reserves naturals parcials. Així mateix, s'ha tramès al Parlament el Projecte de Llei sobre Reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes i l'Estany de Sant Maurici. S'han establert anualment ajuts tècnics i econòmics per als ajuntaments.

Capítol 5 : s'ha desplegat reglamentàriament la Llei. Capítol 6 : ha estat aplicat el règim disciplinari de la Llei.

És a dir, que, des del nostre punt de vista, senyor Tomàs..., perdó, em deixo el tercer tema, evidentment, (*remor de veus*), el Pla Director Territorial. Aquest Pla, com vaig manifestar en Comissió, finia el termini de lliurament l'agost d'enguany. El Departament de Política Territorial demanà pròrroga per a la seva elaboració d'un any, pròrroga que ha estat concedida, i que, evidentment, té obligació de trametre i complir per a l'agost de 1988, cosa que estem segurs que farà.

Per tant, per totes aquestes raons esmentades, per les mil cent-una vint-i-dues raons que poden haver-hi per rebutjar aquestes esmenes a la totalitat, el nostre Grup votarà en contra d'ambdues esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Si no s'indica el contrari, aquesta Presidència sotmetrà a la consideració dels senyors diputats aquestes dues esmenes, esmenes 153 i 154.

Els diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, es

posin drets.

Els diputats que hi estiguin en contra, es posin drets.

Els qui desitgin abstenir-se, es posin drets.

Per tant, les esmenes 153 i 154 a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques han estat rebutjades per 22 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

Tot aconsella de suspendre la sessió.... (*Ll. Sr. Vila i Comaposada demana per parlar.*) Il·lustre senyor Diputat, sembla que aquest matí la Presidència ho ha autoritzat, però jo en cada moment he dit i he insistit si hi havia algú que volia dir alguna cosa, i he dit : si no s'indica el contrari, ho sotmetré a la votació dels il·lustres senyors diputats. Però, ho lamento, i, en tot cas, senyor Marc Aureli, té dos minuts per posicionar-se i explicar el vot, però m'agradaria que quedés clar que és més propi el posicionament en esmenes a la totalitat que no l'explicació de vot. Per tant, prego que els grups ho tinguin en compte, perquè sí que demà no acceptarem explicacions de vot.

El Sr. VILA I COMAPOSADA (*de l'escó estant*) : No seré

més llarg de dos minuts. La raó de la nostra abstenció és simplement filosòfica, en el sentit que al pressupost d'obres públiques i ordenament territorial li manca, en el nostre concepte, haver previst l'aplicació de les quatre lleis del mes d'abril, en el sentit d'afrontar la realitat de l'autonomia, tant dels municipis com de les comarques; això per una banda. Per una altra banda, que hem trobat que són excessives, 83 partides són excessives, de 1.000 pessetes —que ja sabem que és una qüestió simbòlica— que apareixen en el Pressupost i que, per tant, no permet fer-se càrrec de quina era la projecció futura d'una sèrie de conceptes fonamentals.

Moltes gràcies, President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat per la brevetat, i, per tant, ara sí que se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió. Moltes gràcies i bona nit.

(*Són tres quarts de nou del vespre i onze minuts.*)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda al subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1988.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.820 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya